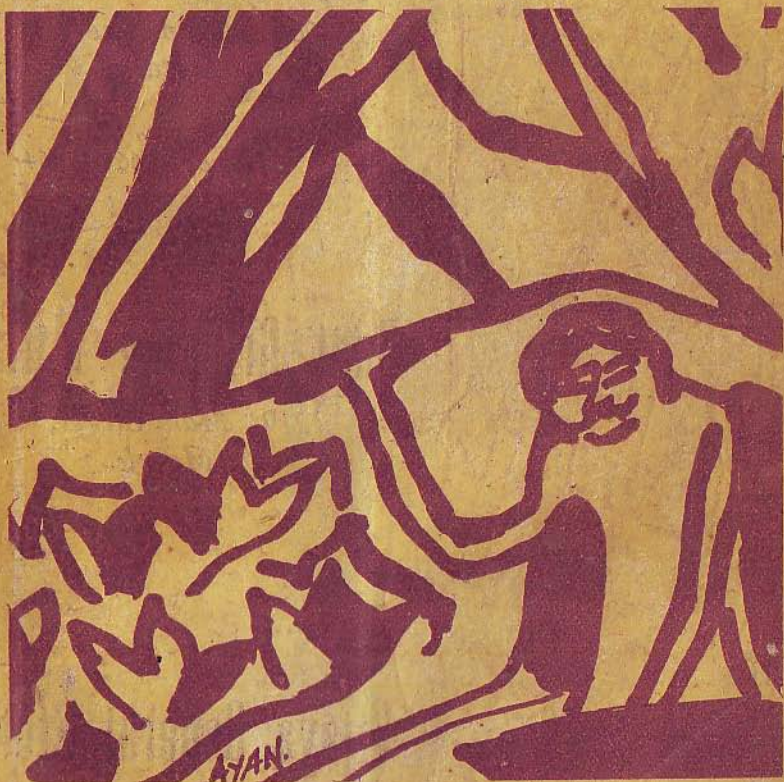

மலல்கை

MALAYAL PEDIAGOGY MONTHLY MAGAZINE

செய்திரியர்: டொமினிக ஜீவா

மலல்கைச் சிறப்பு இதழ்

Digitized by Periyar Foundation
www.periyar.org

with the best compliments from

Vijaya Medical Stores

260, Main Street,
Matale.

Phone : 0662 - 564

Rani Grinding Mills

219, Main Street,
Matale.

Phone : 425

Vijaya General Stores

85, Wolfendhal Street,
Colombo-13

மகிழ்ச்சியில் வெளி
யாதிக்கைகள், சளி
களில்வரும்பெயர்கள்
நினைவுகள் யாவும்
தெரிபெ
தெரிபெ, கருத்து
எந்தவாழ் ஆக்கியோர்
எல்லாம் சுகலரதும்
தனித்துவம்
பொறுப்பும் அகரே

MALIKAI
Editor: Dominic Jeeva
234B, K. K. S. Road,
JAFENA,
Sri Lanka

முலையர்:
கூலியா டோமினிக் ஜீவா
234B-கே.கே.எஸ். வீத்
பாழ்ப்பாணம்
இலங்கை.

ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கலை
யா தியீனைய கலைகளில் உள்ளும்
சுடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
சுன நிலை கண்டு துள்ளுவார்.

'Mallikai' Progressive Monthly Magazine

152

17-வது ஆண்டு மலர்
81 ஆகஸ்டில்

மலையக மலர் உங்கள் கரங்
களில் தவழ்கின்றது. நமது சக்
திக்கு எட்டியவரையும், நம்மு
டன் தொடர்பு கொண்ட நல்
லெண்ணம் மிக்க நெஞ்சங்களின்
ஒத்துழைப்பு ஈடுக இந்த மலரை
ஓரளவு செம்மைப்படுத்திக்
கொண்டு வந்தள்ளோம். தகவல்
களை - ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகைக்
குத், தேவையான அளவில் -
வெளியிட்டிருக்கிறோம். குறிஞ்சி
நிலத்திற்கு இது புரணத்துவ
மானதல்ல. முடிமையாக அந்த
மண்ணின் மணத்தை வெளிக்
கொணர்ந்து விட்டோம் எனச்
சொல்ல முடியாது. வருங்காலத்
தில் இதை விடச் சிறப்பாகச்
செய்வதற்கு இது ஒரு படியாக
அமையலாம் என்பது எமது
எண்ணம்.

81 ஆகஸ்டில் 17-வது
ஆண்டு மலர் வெளியிட ஆண்ட
செய்தள்ளோம். அதற்கான
ஆயத்தக் கலைகளை இந்தக் குழ
நிலையிலும் வெகு உற்சாகமாகச்
செய்து வருகின்றோம். இம் மலர்
காத்திரமாகவும் தரமான உள்
ளடக்கத்துடனும் திகழ வேண்
டும் என்பது நமது பெரு விருப்
பர். உங்கள் சுகலரதும் ஒத்து
ழைப்புக் கிடைத்தால் ஆண்டு
மலரை இன்னும் சிறப்பாகக்
கொண்டு வரலாம்.

மே - ஜூன் 81

பதினாறுவது ஆண்டு

ஆசிரியர்

●
கொடுமையே அறமாகிக்

●
கொள்ளி வைத்துக் கொக்கரித்தது!

ஹிட்லரின் அதிரடி விமானத் தாக்குதல்களால் யுத்த காலத்தில் லண்டன் மாநகர் எப்படி அல்லோல கல்லோலப்பட்டிருக்குமோ அப்படியே யாழ்ப்பாண மாவட்டம் மே 31 தொடக்கம் ஒரு வார காலம் வரை, திக்கித் திணறி, துடித்துப் பதைத்து வெந்து சாம்பலாகியது.

நெருப்பு! - எங்கு பார்த்தாலும் தீ! என்ன நடக்கின்றது என்று அறிய முடியாத பீதி. மக்கள் உயிரைப் பாதுகாப்பதற்காக - வாழும் ஒரேயொரு ஆசையின் நிமித்தமாக - பகைபதைத்துத் திரியும் காட்சி - இவைதான் ஒரு வார கால யாழ்ப்பாணச் சூழ்நிலைகள்; பயங்கர நிலைமைகள்...

'பொலிலார்தான் யாழ். நகருக்குத் தீ மூட்டினார்கள்' என்ற குற்றச்சாட்டை நாடாளு மன்றத்தில் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் பகிரங்கமாகத் தெரிவித்துள்ளார்.

நென்கிழக்காசியாவிலேயே அதி உந்தமான நூல் நிலையம் எனப் பேசப்பட்ட யாழ் பொதுசன நூலகம் தீயிட்டுச் சிதைக்கப்பட்டுள்ளது; தலைப்பட்டினமல்லாத பகுதிகளிலும் வெற்றிகரமாக ஒரு தினசரியை நடத்தலாம் என நினைத்து எத்தனையோ சிரமங்களையும் தாங்கி வெளிவந்து கொண்டிருந்த 'சுழ்நாடு' பத்திரிகைக் காரியாலயம் கொழுத்தப்பட்டு, முடமாக்கப்பட்டுள்ளது. கருத்து வித்தியாசம் இருக்கலாம். அதைக் காடைத்தனத்தால் தீர்க்க முடியாது. தமிழர் கூட்டணிக் காரியாலயம் தீயினால் தரைமட்டமாக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணப் பாராளுமன்ற உறுப்பினரின் வீடு நெருப்பிட்டு முற்றாகப் பொசுக்கப்பட்டு விட்டது.

இது தவிர, ஏராளமான வர்த்தக நிலையங்கள் குறையாடப் பட்டதுடன் பல சாம்பலாக்கப்பட்டுள்ளன. சொல்லி வைத்துப் போல, யாழ் நளிலுள்ள அநேக புத்தகசாலைகள் எரியூட்டப்பட்டுச் சேதமடக்கப்பட்டுள்ளன. ஆன்றன்று உழைத்து வாழும் மக்கள் கூடும் சந்தைகள் முற்றாக நெருப்பினால் சேதத்துக்குள்ளாயின.

ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட - பிரதேசம் போல யாழ்ப்பாணம் அநீதி சாசனக் கண்டிக்கப்பட்டு, வெகுட்டப்பட்டது.

அருண் மார்க்கண்டு

9 - 6 - 1981
மட்டுவில் நெற்கு.

கோயில் ஒன்றின் கதவுகள் பெயர்க்கப்பட்டு, வாகனங்கள் எரிக்கப்பட்டு, தேர் நொருக்கப்பட்டு, கோபுரம் சேதப்பட்டுள்ளது. பல வீடுகள் எரிக்கப்பட்டு மதில்கள் துவம்சம் செய்யப்பட்டுப் பாரிய சேதத்துக்குள்ளாக்கப்பட்டு அழிந்துள்ளன.

இப்படியே பட்டியல் நீண்டுகொண்டு போகும்.

நாய்க்கு எந்த இடத்தில் கல்லெறி பட்டாலும் அது காலத்தான் தூக்கும். இலங்கையில் எந்த ஒரு பகுதியில் மோதல் நடந்தாலும் அது யாழ்ப்பாண நகரத்தை, எரிப்பதில்தான் வந்து முடிகிறது. இது அனுபவங் கண்ட சமீப உண்மைகள்.

நகரத்தில் மாத்திரம்தான் இந்த நிலை என்பதில்லை. யாழ் மாவட்டம் பூராவுமே மக்கள் சொல்லொணாத கஷ்டப்பட்டார்கள். பீதியினாலும் மருட்சியினாலும் அங்கலயப்பினாலும் பாமர மக்கள் அந்த ஒரு வாரமாகப் பட்ட சிரமங்களும் மன உளைச்சல்களும் வசனங்களில் பெடுத்து விளங்க வைக்க முடியாதவை.

பொது சன நூலகம் நெருப்பிட்டு அழிக்கப்பட்டது எனக் கேள்விப்பட்ட மாத்திரத்திலேயே வாழ் நாள் பூராவும் தமிழகக் காக உழைத்த பன்மொழிப் புலவர் தாவிது அடிகள் உயிர் நீத்தார் என்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

நகரத்தின் மையப் பகுதிகளில் நிறுவியிருக்கும் நமது சோமசுந்தரப் புலவரின் கழுத்து நொருக்கப்பட்டு உருவம் சிதைக்கப்பட்டுள்ளது. வள்ளுவரின் தலை திருக்கப்பட்டு முதுகுப் புறம் திருப்பப்பட்டுள்ளது, அவ்வை மூதாட்டி நொண்டியாக்கப்பட்டிருக்கிறார்.

நூலக அழிப்பு, புத்தகக் கடை எரிப்பு, பத்திரிகைக் காரியாலயத் தீ வைப்பு, சிலை உடைப்பு அத்தனையையும் ஒருங்கு சேர்ப்பார்க்கும் பொழுது தேசிய சிறுபான்மை இனத்தை அறிவு ரீதியாக அழிக்கலாம் எனத் தீய சக்திகள் நினைந்து விட்டனவோ என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

நாடே இதற்காக வெட்கித் தலைகுளிய வேண்டும்!

இதில் மகிழ்ச்சியான அம்சம் என்னவென்றால் இங்கும் சரி, அங்கும் சரி, இந்த நாட்டுப் பொது மக்கள் வகுப்புலாதத்துக்கு இரையாகவில்லை. இது ஓர் ஆரோக்கியமான அம்சம்.

இதற்கெல்லாம் மூல காரணம் இறக்குமதி செய்யப்பட்ட சீருடை அணியாத ஒரு மும்பல்தான் எனப் பரவலாகப் பொது மக்களால் பேசப்படுகின்றது.

இந்தக் கொடுமைக்கு சர்வ சங்கரத்திற்கு அடித் தளமிட்டவர்கள் யார்? இந்த நாசகமான நகர தகனத்திற்கு அடிக்கோலியவர்கள் எவர்?

நீதியின் சந்நிதியில் இவர்கள் அனைவரையும் நிறுத்தி விசாரிக்கும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம். உலகம் உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ள இது உதவக்கூடும்.

தனி மனிதப் பயங்கரவாதத்தை முற்று முழுதாக எதிர்க்கின்றோம். தாம், அரசியல் கருத்து வித்தியாசங்களைப் படுகொலை

கள் மூலம் தீர்த்துவிட முடியாது எனவும் கூறுகின்றோம். அதே சமயம் இப்படியான பயங்கரவாதங்களை எதிர்க்கும் போர்வையில் காட்டுமிரண்டித்தனமாகச் சூறையாடிச் சுட்டெரிக்கும் பயங்கரவாதம் கட்டவிழ்த்து விடப்படுவதையும் நாம் வன்மையாகக் கண்டிக்கின்றோம்.

சகல மக்களுக்கும் இது ஓர் எச்சரிக்கைப் பாடமாகும்.

இந்த அசம்பாவிதங்கள், கொடுமைகள், அட்டூழியங்கள், நாச நர்த்தனங்கள் யாருக்கோ வந்தது என அலட்சியமாக இருந்து விடக் கூடாது. இந்தத் தேசத்தின் மனச்சாட்சிக்கு விடப்பட்ட பகிரங்கச் சவாலாகும் இது.

மனுக்குலத்தின் முகத்தில் பூசப்பட்ட அதர்மக் கரிக் கோடுகளில் இதுவும் ஒரு கோடு. இது ஒரு இனப் பிரச்சினையல்ல. மனிதப் பிரச்சினை. மனிதர்களின் சொத்துக்கள், உடைமைகள், உயிர்கள், மன நிம்மதிகள் பகிரங்கமாக அச்சுறுத்தப்பட்டு நிர்மூலமாகப்பட்ட தொடர் சம்பவங்களில் ஒன்றே இது.

எனவே சகல ஜனநாயக உணர்வு கொண்ட ஸ்தாபனங்களும் தனிமனிதர்களும் இந்தக் கொடுமைகளுக்கு எதிராக வன்மையாகக் குரல் கொடுக்க வேண்டும்.

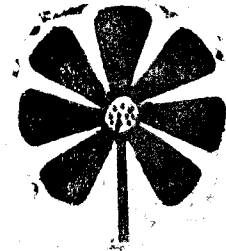
பரஸ்பரப் பயங்கரவாதங்களாலோ அல்லது அராஜகத்தை கட்டவிழ்த்து விடுவதாலோ பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவிட முடியாது.

பிரச்சினைகளுக்கு ஓர் அரசியல் தீர்வு ஏற்பட வேண்டும்

விசாரணைக் கமிஷன்களை மக்கள் நம்பத் தயாராகயில்லை. சன் சோனிக் கமிஷன் முடிவுகளை இன்னமும் முற்றாக வேளிவரவில்லை. பிரச்சினையை இழுத்தடிக்கும் தந்திரம் இது.

பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உடனடியாக நஷ்டஈடு கொடுக்கப்பட்ட வேண்டும். அத்துடன் இப்படியான கொடூரம் இனிமேலும் நடவாது என்பதற்கு அரசாங்க உத்தரவாதமும் வேண்டும்.

அதர்மம் வெல்லுவது போலப் பாவனை கட்டலாம். ஆனால் அதர்மம் ஒருபோதும் தோல்வியடைவதில்லை. உதாரணங்கள் இரண்டு: பாரதத்தில் துரியோதனதிகள் முடிவு, அனுபவத்தில் ஹிட்லரின் அழிவு: வீழ்ச்சி! — உலகத்து மக்களையெல்லாம் சுட்டுப் பொசுக்கி நீரூக்கினான் ஹிட்லர். கடைசியில் அவனே எரிந்து ஒரு பிடி சாம்பலாகப் போனான்.

மல்லிகை கடந்த 16 ஆண்டுகளாக வெளிவந்து 17-வது ஆண்டை அணி மித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

தானே சுபாவமாக விரித்துக் கொண்ட திசை வழியில் நடைபோடும் இச் சஞ்சிகைக்கு எதிர்ப்புக்கள் பல வழிகளிலும் இருந்து வருகின்றன. பொச்சரிப்புக் கொண்ட ஒரு கூட்டம் மல்லிகையை விமர்சிப்பதிலேயே மனத்திருப்தி அடைகின்றது. தொடர்ந்து இத்தனை ஆண்டுகள் இடைவீடாமல் வெளிவருவது கூட, இந்தத் திருக்கூட்டத்தின் மன எரிச்சல்பாட்டுக்கு ஒரு காரணமாகும்.

மாறாக நான்கு நாள் மல்லிகையின் இலக்கியப் பெறுமதி அதிகரித்து வருகின்றது. நமது நாட்டில் மாந்திர மல்ல, தமிழகத்திலும் இதன் கருத்தும் வீச்சும் பல நெஞ்சங்களிடம் சென்றடைகின்றன. இன்று மல்லிகையை எதிர்த்தோ அல்லது அதரிந்தோ இலக்கியக் கூட்டங்களில் பேசப்படுகின்றன. அத்தனைக்கும் அதனது பலமே கருத்துத் தளந்தான்.

மல்லிகையும் அது பரப்பி வரும் கருத்துக்களும் சரித்திர கட்டத்தச்சுரியவை, நூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் மல்லிகை பேசப்படும். இதை அடிநாதமாகக் கொண்டதான் மல்லிகை தயாரிக்கப்படுகின்றது. அதற்கான கரும உழைப்பு நீர் பாய்ச்சப்படுகிறது.

ஆரம்ப காலத்தில் பலர் வந்தார்களா; போனார்கள். மல்லிகைப் பந்தலை அணுகி நிற்பவர்கள் இலக்கிய உலகில் என்றும் பெயர் சொல்லத்தக்கவர்களாக நிலைத்து நிற்பார்கள். போனவர்கள் போனவர்களேதான்.

சொறி நாய்கள் இடையிடையே ஊனாயிடும், ஆனால் பிரயாணி தனது இலக்கை நோக்கிப் போய்க்கொண்டேயிருப்பான்.

உடன் நிகழ் காலத்தில், மல்லிகையின் பெறுமதி விளங்காமல் இலக்கிய வரம். சேமித்து வைப்பவர்கள் அதன் பெருமை காலக்கிரமம் மறைவாகத் தெரியவரும்.

கடிதம்

மலையக இலக்கிய மலர் வெளிவருவதையிட்டு மகிழ்ச்சி. குறிஞ்சி நிலம் இன்று பல்வேறு துறைகளில் விழிப்புற்று வருவதை நாம் சுட்டிக் காட்ட வேண்டும். கடந்த தலைமுறையினர் இந்திய மண்ணைத் தெரிந்து கொள்ளாமலேயே தாய் நாட்டுப் பத்தி உந்தலினால் 'நம்ம ஈந்தியா.....' என அடிக்கடி கொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். அவர்களது உணர்வும் உள்ளமும் இந்த மண்ணுடன் ஒட்டி உறவாடவில்லை என்பதையே இது காட்டுகின்றது.

இன்றைய நிலை அப்படியானதல்ல. வாழ்ந்தாலும் தாழ்ந்தாலும் இந்த மண்ணுடன் தான் எமது வாழ்வு பின்னிப் பிணைக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதைப் புரிந்து கொண்டுள்ள இளந்தலைமுறைக் கூட்டத்தினர் இன்று மலையகத்தில் அரும்பி வருகின்றனர். எனவேதான் மலையகம் இன்று தனித்துவமாகச் சிந்திக்கத் தொடங்கியுள்ளது. இந்தச் சிந்தனை தேசிய ரீதியாக இணைக்கப்பட்டுள்ள சிந்தனைகளுடன் பிணைக்கப்பட வேண்டும் என்பதே எனது பெரு விருப்பமாகும். அது அரசியல், கலை, கல்வி மற்றும் பல்வேறு துறைகளிலும் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்பது முன்புள்ள முற்போக்கு எண்ணவாதிகளின் முக்கிய குறிக்கோளாகும். இந்தச் சூழ்நிலையில் குறிஞ்சி மலர் வெளிவருவது சரியான ஒரு வெளிப்பாடு என்றே நான் கருதுகின்றேன்.

மலையக மண் மல்லிகைக்கு வேர் விட்டு வளர நல்ல வாய்ப்பான உரமுள்ள மண்ணாகும்.

நு. ரெலியா. ஆர். குரானைல்

குறிஞ்சிக் குமரி

சி. சதாசிவம்

உழைப்பே அவளின் மூச்சாக களைப்பே இல்லா மனதுடனே கையும் காலும் ஓய்தல் இல்லை கன்னி வேலை செய்கின்றாள்.

மயிலை - ஒத்த சாயலுடன் குயிலை வெல்லப் பாடுமவள் தேயிலை கொய்ய நடந்து செல்லும் ஓயிலைக் கண்டு காளிமுத்து தேயிலைச் செடியுள் மறைகின்றாள் ஓயிலைக் காண விழைகின்றாள்.

வளையல் அணிந்த கைகளினால் வழைந்து புல்லு வெட்டுகிறாள் பழைய உணவைத் தின்றவிட்டு களையைப் போக்கப் பாடுகின்றாள்.

சேலைத் தலைப்புச் சதிராடத் தயங்கித் தென்றல் உறவாட மாலைப் பொழுதில் மங்கையவள் மயங்கிப் பாட்டுப் பாடுகின்றாள்.

வயலில் வீசும் குளிர்காற்று அயலில் பாயும் அருவி அலை அருகே உள்ள செடிகளெல்லாம் அவளின் கீதம்: பாடிடுதே.

கள்ளம் கபடம் இல்லாது கருமம் ஆற்றிப் புதியதொரு கஞ்சல் தனங்கள் இல்லாத உலகம் படைக்க வாருமென உள்ளம் திறந்து பாடுகின்றாள்.

பிரபல ரஷ்யக் கவிஞரது முதல் நாவல்

பிரபல ரஷ்யக் கவிஞரான யெவ்டுஷிங்கோவின் முதலாவது நாவல் இங்கு வெளியாகியுள்ளது.

'ஆர்ட்பைபோலா' என்ற இந்த நாவல், ஒரு உயிரியலாளனைப் பற்றியும், புற்று நோய்க்கு எதிரான மருந்துகளைக் கண்டு பிடிக்கும் அவன் தேடுதல்களையும் பற்றிக் கூறுகிறது. 'ஆர்ட்பைபோலா' என்பது, விஞ்ஞானிகள் வளவித்துள்ள ஒரு அற்புத

மூலிகையாகும். இதுவே இந்த நாவலின் பிரதான பாத்திரத்தை வகிக்கிறது. இந் நாவல் மெய்யான வாழ்க்கையைத் தத்குபமாகச் சித்திரிக்கிறது.

தமது சிறு பிராயத்தின் சம்பவங்களை வைத்து இன்றொரு நாவலை எழுதி வருகிறார். கவிதைகள் வளைந்த யெவ்டுஷிங்கோ, கடந்த 80 ஆண்டுகளாகக் கவிதைகள் எழுதிவரும் இக் கவிஞரது இரு கவிதைத் தொகுதிகள் கடந்த ஆண்டு வெளியாகின.

சகலவிதமான

பம்பே சுவீற்ஸ்
கோப்பி
கூல் றிங்ஸ்
பிஸ்கட்ஸ்
சண்யோ பீடா
சிறுறுண்டி வகைகளுக்கு

நாடுங்கள் பஸ்திசைய முன்பாக

சண்யோ கோப்பி அன் கூல்பார்

16 B, மக்கள் நவீன சந்தை,
சுன்னாகம்.

JASE INSTITUTES
STANLEYROAD, JAFFNA

பொறியியல் (இலண்டன் பரீட்சை)
இரசாயன விசேட பட்டப்படிப்பு
படவரைஞர் பட்டப்படிப்பு
சுற்றி அன்ட் கில்்ட்ஸ் (இலண்டன் பரீட்சை)
பட்டயக் கணக்காளர் (PRELIM) பரீட்சை

ஆகிய துறைகளில்

1981, 82.-ம் வருடத்துக்கான

விரிவுரைகள் இப்பொழுது நடைபெறுகின்றன.

விரிவுரைகளுக்கு:

'கல்விப் பணிப்பாளர்'

இது என்ன பாவம்!

புலோலியூர் க. சதாசிவம்

புத்தம் புதிய காரொன்று அந்தத் தோட்டத்துத் தேயிலைத் தொழிற்சாலையின் முன் வந்து நிற்கிறது. ஓர் இளஞ் சோடி போன்ற வெள்ளைக்காரர் காரிலிருந்து இறங்குகின்றனர்.

வாட்டசாட்டமான வெள்ளைக்கார வாலிபன் தனது புகைப் படக் கருவியால் தொழிற்சாலையின் முன் பக்கத்தைப் படம் பிடிக்கிறான்.

தொழிற்சாலையின் வாசலுக்கு எதிரேயுள்ள 'கரூஜி'ல் தனது சொந்தக்காரரைத் தோட்டக் கணக்கில் புது மெருகேற்றுவதை மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருந்த பெரிய துரை காரின் சத்தம் கேட்டு வெளியே வருகிறார்.

உல்லாசப் பிரயாண சபைக் குரிய காரில் வந்திறங்கிய வெள்ளைக்கார இளஞ் சோடியைக் கண்ணுற்ற பெரிய துரை காரை நோக்கி வருகிறார்.

ஏதோ கேட்க அவரை எதிர் நோக்கி வந்த வாலிபனுக்குக் கைகருவாக்கித் தன்னை அழிபுகஞ் செய்து கொண்டு பெரியதுரை. வெள்ளைக்கார யுவதியும் அழிபுகப் படலத்தில் கலந்து கொள்கிறாள். லண்டனிலுள்ள பிரபல பல்கலைக் கழகங்களில் சமூகவியல் துறைப் பட்டதாரிகளான மாணவர்கள் தாங்களென்பதையும்,

உல்லாசப் பிரயாணிகளாக இலங்கை வந்திருப்பதாகவும் கூறிக்கொள்கிறார்கள்.

தேயிலைத் தோட்டமொன்றைச் சுற்றிப் பார்க்க விரும்புவதாகவும், உதவி செய்யும்படியும் அவர்கள் கேட்க, பெரியதுரை முதலில் தனது பங்களாவிற்கு அழைத்துச் செல்கிறார்.

பங்களாவிற்குள் புகுந்த வெள்ளைக்காரரை, வெள்ளைக்காரி போல உடையுடுத்தி, ஆங்கில இசையில் மூழ்கியிருந்த தன் மனைவிக்குப் பெருமையுடன் அறிமுகஞ் செய்து வைத்துவிட்டு, பங்களாவைச் சுற்றிக் காண்பிக்கிறார் பெரிய துரை. குழந்தைப் பால்மாவிற் கு விளம்பரம் செய்ய வல்ல பூரிப்புடைய துரையின் குழந்தையொன்றை பூந்தோட்டத்தில் ஆயா தள்ளுவண்டியில் வைத்துத் தள்ளிக் கொண்டிருக்கிறாள். அந்தாரியம் தொட்டு விதவிதமான குரோட்டன் வரையுள்ள பங்களாப் பூந்தோட்டத்தில் மூன்று தொழிலாளர்கள் வேலை செய்து கொண்டிருக்கின்றனர், பங்களாவில் ஆறு காம் பராக்கள். இரு சமையற்காரர்கள். 'அப்பு' என்றழைக்கப்படும் பெரிய சமையற்காரன் விருந்தாளிபோல வந்திருக்கும் வெள்ளைக்காரருக்கு தேநீர் கொண்டு வந்து வைக்கிறான் அவன் நடையில், பாவனையில் தான் பல

வெள்ளைக்காரத் துரைமாரிடம் வேலை செய்தவன் என்பதைக் காட்டிக் கொள்கிறான்.

பெரிய துரையின் 'வான்' முன்செல்ல, உல்லாசப் பிரயாணிகளின் கார், பெண்கள் கொழுந்தெடுக்கும் மலையை நோக்கி விரைகிறது. ஒரே பார்வையில் ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்றாக வளைத்துப் போட்ட மலைப்பாம்பாக நெளிந்து செல்லும் பாதைகள் தெரிகிறது. தூரத்தில் நின்று பார்க்கும் பொழுது தேயிலை மலைகள் அழகாகத்தான் இருக்கின்றன. 'பருவப் பூரிப்பில் பொங்கும் இளம் பெண்களின் மார்பகங்களைப் பச்சைத் துணியால் போர்த்திவிட்டது போல மலைகள் விம்மிப் புடைத்து நிற்கின்றன. பச்சை நிறக் கடலிலே நீந்துவது போலப் பெண்கள் கொழுந்தெடுக்கும் மலையில் நடக்கிறார்கள். பச்சைக் கம்பளம் விளித்தது போன்ற வங்கிக் சன்றுகள் நிறைந்த புதுமலையொன்றின் முன் கார் வந்து நிற்கிறது.

பெண் உல்லாசப் பிரயாணி தொங்கல் நிரையில் கொழுந்தெடுத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒருத்தியின் அருகில் சென்று, கைகள் இயந்திரம் போலியங்கிக் கொழுந்து பறிக்கும் பான்மையைப் பார்த்து விடந்து இரசித்துக் கொண்டிருக்கிறான். வாலிபன் அதனைப் படம் பிடிக்கிறான்.

துரை வருவதை எங்கோ ஒரு மலையிலிருந்து கண்டுவிட்ட 'கண்டக்டர்', அவசர அவசரமாகத் துரையைத் தேடிவந்து, தனது தலையிலிருந்து தொப்பிபைப் பவ்வியமாகக் கழற்றி கைகள் சலாம் போட, வாய்பணிவுடன் கூறுகிறது. 'குட் மோனிங் சேர்'

வெள்ளைக்கார மாணவன் துரையை அணுகி, தொழிலாளி

களிடமிருந்து சில விபரங்களை அறிய விரும்புவதாகச் சொல்கிறான். துரை சற்று யோசித்து விட்டு, அருகில் நின்று கண்டக்டரிடம் வெள்ளைக்கார மாணவர்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றும் படி பணித்துவிட்டு, தனக்கு முக்கிய வேலை இருப்பதாகச் சொல்லி விடைபெற்றுச் செல்கிறார்.

மாணவன் தான் படம் பிடித்த பெண்ணின் வயது, குடும்பநிலை, வருமானம் முதலியவற்றை அறிய விரும்புவதாகக் கண்டக்டரிடம் சொல்கின்றான். கண்டக்டர் வெள்ளைக்கார மாணவன் குறிப்பிட்ட கொழுந்தெடுக்கும் பெண்ணின் முகத்தைப் பார்க்கிறார். அவள் ஏழுமலையின் மகள் அஞ்சலை.

இருபத்தாறு வயதான, கணவனை இழந்த அஞ்சலைக்கு மூன்று குழந்தைகள் உண்டு என்று விபரத்தை அறிந்த மாணவர்கள் கண்டக்டரை மொழிபெயர்ப்பாளராகக் கொண்டு அள்ளுடன் உரையாடுகிறார்கள்.

'உனக்கு ஒரு மாதத்தில் எவ்வளவு சம்பளம்? மாணவன் கேட்கிறான்.

'போன மாதம் புள்ளைகளுட்டு அரிசி, ஏலுட்டு அரிசி, மரவு, தூளுக்குப் போவ நாப்பத்திரெண்டு ரூவா இருந்திச்சிங்க'

வெள்ளைக்கார மாணவி திடுக்கிட்டுவிட்டாள். அருகிலிருந்த மாணவனைப் பார்த்துக் கூறுகின்றான்: 'ஒரு மாதம் இந்தப் பணத்தைக் கொண்டுதானே கழிக்க வேண்டும். வட் ஏ பிற்றி'

கொழுந்தெடுக்கும் பெண்ணுக்குரிய ஒரு நாட் சம்பளத்தையும் பெண்ணுக்கு ஆணை

விடச் சம்பளம் குறைவென்பதையும் கண்டக்டரிடமிருந்து அறிகின்றனர்.

அடுத்த நிரையில். கொழுந்தெடுக்கும் பெண்ணை நோக்கிய வெள்ளைக்காரி, அவளது மூக்கில் மின்னும் ஆபரணத்தைச் சிறிது உற்று நோக்கிவிட்டு, கண்டக்டர் கேட்கிறான்; 'இவளைப் பற்றி ஏதாவது சொல்ல முடியுமா?'

கண்டக்டர் அவளை யாரென்று பார்க்கிறார். அவள் மரகதம். 'இன்னும் சில மாதங்களுக்கு மட்டுந்தான் இலங்கையிலிருக்க இவளுக்கு விசா உண்டு' கண்டக்டர் சொல்கிறார்.

'ஏன் இவள் இலங்கையை விட்டுப் போகவேண்டும்?' சமூக வியல் மாணவி கேட்கிறான்.

தொடர்ந்து பல கேள்விகளைக் கேட்டு கண்டக்டரிடமிருந்து வரலாற்றை அறிய விரும்புகின்றான் வாலிபன். இந்தியத் தொழிலாளர் நிரந்தரக் கூலிகளாக ஆங்கிலக் கம்பனிகளால் இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டதையும், இடையில் அவர்களது பிரசாவுரிமை பறிக்கப்பட்டதையும், இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இவர்களையொட்டி நடந்த ஒப்பந்தங்களையும், கடைசியில் நடைபெற்ற சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் கீழ் மரகதம் இந்தியாவுக்குப் போகப் போகிறான் என்பதையும் கண்டக்டர் கூறி முடிக்கிறார்.

வாலிபன் ஆழமாக யோசித்து விட்டுக் கேட்கிறான்: 'இந்நாட்டின் வருமானத்துக்கு உழைக்கும் இவர்களுக்கு ஏன் பிரஜாவுரிமை இல்லை?'

'வட் ஏ பிற்றி' யுவதி ஆங்கிலத்தில் இரங்குகிறாள்.

சமூகவியல் மாணவர்கள் தொழிலாளர்கள் வாழும் இடம்

தைப் பார்க்க விரும்ப, அந்த மலைக்கு அருகில் உள்ள ஸ்டோர் லயத்துக்கு கண்டக்டர் அவர்களை அழைத்துச் செல்கிறார். ஆறு காம்ப்ராவுள்ள லயமது. அந்த லயம்தான் தோட்டத்தில் முதல் முதலாகக் கட்டப்பட்டதாகும்.

தூரத்தில் போகும் பொழுதே மாணவி கேட்கிறாள்: 'ஒரு குடும்பத்திற்குத் தானே இந்த ஆறு அறைகளும்?'

'இந்த லயத்தில் ஆறு குடும்பங்கள் வாழுகின்றன' கண்டக்டர் அசட்டுச் சிரிப்புச் சிரித்துக் கொண்டே சொல்கிறார்.

லயத்துக்கு அண்மையில் வந்ததும், ஒருவிதத் துர்நாற்றம். மூக்கையும் வாயையும் பொத்திக் கொள்கிறார்கள். சுவருக்கும் காணுக்குமிடைப்பட்ட சீமெந்துக் கட்டிடத்தில் கடும் வெயிலில் போர்வைக்குள் முழுதாக மூடி ஏதோ இருப்பதை அவர்கள் கவனிக்கிறார்கள். எண்ணற்ற ஈக்கள் அதனை மொய்க்கின்றன. தொடர்ந்து இருமும் சத்தமே ஒரு மனித ஜீவன் போர்வைக்குள் புதைந்திருப்பதைக் காட்டுகிறது. புதிய குரல் கேட்டு, தட்டுத்தடுமாறி போர்வையை விவச்கி ஒரு கிழவன் எழுந்து, நடுங்கிய குரலில், 'அய்யா மிச்சம் சலாமுங்க' என்கிறான்.

'யாரு ஏழுமலையா?' கண்டக்டர் கேட்கிறார்.

'ஆமாங்க ஐயாவு'

சமூகவியல் மாணவர்கள் ஏழு மலையின் கதையை அறிய விரும்புகின்றனர். 'ஏன் அவன் கடும் வெயிலில் படுத்துக் கிடந்தான் சூரிய ஒலியில் குளிக்கிறானே? அப்படியென்றால், உடலை ஏன் போர்வையால் மூடியிருக்கிறான்'

கண்டக்டர் கேட்க ஏழு மலையே சொல்கிறான்.

‘நேற்று ராத்திரியிலிருந்து சரியான காச்சலுங்க சாமி. சைகா வெல்லாம் வெடவெடென்னு நடுங்குதுங்க. காமப்பராக்குள்ள கெடந்தா ரொம்பக் கூதலுங்க, அதாங்க வெயில்ல படுத்துக் கெடந்தேன்.

லயத்துக்கு விஜயன் செய்திருக்கும் வெள்ளைக்காரரைப் பார்ப்பதற்குப் பள்ளிக்கூடம் போகாத சிறுவர்கள் மொய்த்து நிற்கின்றனர். புழுதியிலும் அழுகிலும் இப்பொழுதுதான் புரண்டு விட்டு வந்தது போல சிறுவர்கள் உடலும் உடையும் காட்சி தருகின்றன. வடியும் மூக்கு, வடிந்து உறைந்து வடுக்களுள்ள ஓரங்கள், பொத்தான்கள் பூட்டாது கழன்று விழாமல் இழுத்துக் கட்டப்பட்டிருக்கும் காற்சட்டைகள், தொழ தொழக்கும் சேட்டுகள், வெறும் மேனிகள், ஊட்டச் சத்தற்று ஊதிய வயிறுகள், அபூர்வ மிருகங்களைப் பார்ப்பது போல வெள்ளைக்கார உல்லாசப் பிரயாணிகள் இவர்களைப் பார்க்கின்றார்கள்.

வெள்ளைக்கார மாணவன் ஏழுமலையைப் படம்பிடிக்கிறான். கண்டக்டர் அவன் கதையைச் சொல்கிறார். ஏழுமலை இதே தோட்டத்தில் இதே காமப்பராவில் பிறந்தவன். பத்து வயதில் நாற்பது சதத்திற்குப் பெயர் பதிந்து, ஐம்பது வருடகாலமாக இந்தத் தோட்டத்துக்கு உழைத்துக் கொடுத்துவிட்டு, சாயம் பிழிந்த சக்கையாக வீசப்பட்டுக் கிடக்கிறான், ஸ்டோர் அடுப்புக் காரன் என்று பெயரெடுத்த ஏழுமலை.

லயத்துக் காமப்பராவைப் பார்க்க சமூகவியல் மாணவர் ஆவல் கொள்கின்றனர். காற்றோட்டமற்ற குகை போன்ற காமப்பராவுக்குள் வெள்ளைக்காரர்கள் கூனிக் குறுகி நுழையும்

போது அவர்களது தலை வாசல் தகரத்தில் முட்டிக் கொள்கிறது. சுவரும் கூரையும் புகையும் கரியுமாக இருக்கிறது. ஸ்தோப்பு என்றழைக்கப்படும் முற்பகுதியின் பாதி படங்குச் சாக்கால் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது; மறுபாதியின் பெரும் பரப்பில் சுத்தம் செய்யப்படாத கோழிக் கடைப்பு திறந்து கிடக்கிறது. படங்குச் சாக்கால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும் பகுதியில் என்ன இருக்கிறதென்று அறிய வெள்ளைக்காரி எட்டிப் பார்க்கிறான். உள்ளிருந்து வரும் புகை அவளது சுவாசத்தைத் தாக்கிற்று. ஒட்டறை அவளது உடையிலும் உடலிலும் விழுகிறது. அதுதான் குசினி.

புகை மூட்டத்தினுள்ளே ஒரு நிறுபி சமையலில் ஈடுபட்டிருப்பது கொஞ்ச நேரத்தின் பின்பு தான் தெரிகிறது.

அவர்கள் உட்காம்பராவிற்குள் நுழைகிறார்கள். சுவரில் காந்தி நேரு முதலியோரின் படங்கள் கறைபடிந்து உருத்துப் போன சட்டங்களுள் எந்தக் கண்மாவது விட்டுப் போகுமோ என்ற நிலையில் இருக்கின்றன. அதன் கீழ் உள்ள மேசையில் குடும்பத்தின் அனைவரினதும் முக்கிய உடுப்புக்கள், விலைமதிக்க முடியாததுமாகப் பேணிப் பாது காத்து வரும் பத்திரங்கள் அடங்கிய பெட்டி கிடக்கிறது. தட்டு முட்டுச் சாமான்கள் காமப்பரா மூலையில் இடம் பிடித்திருக்கின்றது. இந்த எட்டிக் காமப்பராவுக்குள்ளாள் ஏழுமலையும் அவன் மக்ளு அடைக்கலமும் எட்டு அங்கத்தவர்களும் கொண்ட குடும்பமும் வாழ்கின்றது.

‘வட எட்டிடி?’ சமூகவியல் மாணவி இறுகுகிறாள்.

பிள்ளை மடுவத்தைப் பார்க்க விரும்புவதாக சமூகவியல் மாண

வர் கேட்க, அவர்களைப் பிள்ளை மடுவத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறார் கண்டக்டர். தூரத்தில் போகும்போதே யாரோ இருமு வதும், திணறித் திணறி மூச்சு விடுவதும் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. குழந்தைப் பராமரிப்புத் துறையில் விசேட பயிற்சி பெற்ற ஒருத்திதான் தோட்டத் தொழிலாளர் வேலைக்குப் போன பின் குழந்தைகளைப் பராமரிப்பாளர் என்ற எண்ணத்துடன் வந்த மாணவர் ஏமாற்றம் அடைகின்றனர். தீராத வியாதியான அன்மா இருப்பதாலும், கொழுந்தெடுக்கும் மலை நெற்றிக் கான் தாண்டும் போது சறுக்கி விழுந்து நொண்டியாகி விட்டதாலும் தோட்டத்தில் வேறை வேலை செய்ய முடியாததால் பிள்ளைக் காமப்பரா வேலை கொடுக்கப்பட்டதாகக் கண்டக்டர் சொல்கிறார். குழந்தை ஒன்று மல சலத்தில் நீந்துகிறது.

பிள்ளைக் காமப்பரா ஆயாவாக வேலை செய்யும் ஏழுமலையின் மனைவி பாப்பாத்தி மூச்சினைக் கடிச்சென்று அந்தக் குழந்தையையும் நிலத்தையும் ஒரே துணியால் துடைத்துச் சுத்தம் செய்கிறாள். மடுவத்திலுள்ள குழந்தைகளை உற்று நோக்கிப் பார்க்கின்றனர் சமூகவியல் மாணவர். எல்லாமே நோய்வாய்ப்பட்ட குழந்தைகள் போலிருக்கின்றன.

பிள்ளைக் காமப்பராவை அடுத்துத் தோட்டத்துப் பாடசாலை இருக்கிறது. பிள்ளைகளின் பேரிளாச்சலைக் கேட்ட சமூகவியல் மாணவர் பாடசாலையின் உள்ளே போகின்றனர்.

ஐந்தாம் வகுப்பு வரையுள்ள தோட்டப் பாடசாலை நடந்து கொண்டிருக்கிறது. நாலாம், ஐந்தாம் வகுப்பு ஆண்பிள்ளைகள் பாடசாலையைச் சுற்றியுள்ள

மாஸ்டரின் மரக்கறித் தோட்டத்தில் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சின்ன வயதுப் பிள்ளைகள் பாடசாலையைச் சுற்றிக் கவ்வாத்து வெட்டப்பட்டிருக்கும் மலையிலிருந்து ‘மிலாறு’ பொறுக்கிக்கொண்டு வந்து மாஸ்டரின் விரகுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்கின்றனர்.

பாடசாலையை நோக்கி வரும் வெள்ளைக்காரரையும் கண்டக்டரையும் கண்ட மாஸ்டர் ஒரு கணம் திகைத்துப் போகின்றார். கண்டக்டர் அவர்களை அறிமுகஞ் செய்து வைக்க, தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு விவசாயப் பாடம் நடப்பதாகச் சொல்கிறார். பாடசாலையுடன் இணைந்திருக்கும் குவாட்டர்ஸில் நாலாம், ஐந்தாம் வகுப்புப் பெண் பிள்ளைகளுடன் அன்றைய சமயலைச் சுவனித்துக் கொண்டிருந்த சக ஆசிரியையான மாஸ்டரின் மனைவி பதை பதைத்துக் கொண்டே வெளியே வந்து மாணவரை ஆடுமாடுகளைப் பட்டிக்குள் விரட்டுவது போல வகுப்புக்குள் புகுத்தி அமைதியை நிலைக்கச் செய்கிறாள். வெள்ளைக்கார மாணவர் மாஸ்டரிடமிருந்து பல விடயங்களை அறிந்து கொள்கின்றனர்.

‘எத்தனை சதவிதமான பிள்ளைகள் தோட்டப் பாடசாலைப் படிப்பை முடித்துக் கல்லூரிக்குப் போய் சீனியர் வரை படிப்பார்கள்?’

‘பத்துவீதம் கூட வராது’ மாஸ்டரின் பதில் இது.

‘எத்தனை சதவிதமானோர் பல்கலைக் கழகம் வரை படிப்பார்கள்?’ மாணவி கேட்கிறாள்.

‘மாஸ்டர் சிறிது நேரம் யோசிக்க, வெள்ளைக்கார மாணவன் சொல்கிறான்: ‘இவர்களது இந்த அவல வாழ்க்கைக்குப்

போதியளவு கல்வியறிவு இல்லாததுதான் காரணமாக இருக்க வேண்டும்'

'சரியாகச் சொன்னீர்கள்' மாஸ்டர் தலையை ஆட்டியபடி கூறுகிறார்.

அடுத்து, தோட்டத்துச் சுகாதார நிலையை மனத்திற் கொண்டு, தோட்டத்து ஆஸ்பத்திரியைப் பார்க்க விரும்புகின்றனர் சமூகவியல் மாணவர்கள்.

'ஏறத்தாழ ஈராயிரம் சனத்தொகையைக் கொண்ட தோட்டமக்களுக்குச் சேவை செய்யும் ஆஸ்பத்திரி மிகவும் பெரியதாக இருக்கும். ஏத்தனை டாக்டர்கள், நேர்ஸ் வேலை செய்கிறார்களோ' உல்லாசப் பிரயாணிகளின் கார் ஒரு கூட்டிடத்தின் முன் போய் நின்றது. கண்டக்டர் அவர்களை உள்புற அழைத்துச் செல்கிறார்.

டாக்டர்ன் விட்டுடன் இணைந்த ஸ்டோர் அறைதான் இந்தப் பெரிய தோட்டத்தின் ஆஸ்பத்திரி என்பதை சமூகவியல் மாணவர் அறிந்ததும் வியப்பில் மூழ்கினார். ஆஸ்பத்திரி ராக்கையில் மருந்துகளுள் வெறும் போத்தல்களே இருக்கின்றன. தோட்டத்து மருத்துவ வசதி பற்றிய பல திடுக்கிடும் விடயங்களை டாக்டரிடமிருந்து கேட்டறிந்து கொண்டிருந்தனர். அசாங்கம் ஆண்டொன்றுக்கு சனத்தொகையில் தலைக்கொருவருக்கு ஐம்பது சத மருந்து மட்டும் தான் கொடுக்கிறது. மருந்துத் தட்டுப்பாடு பெரும் பிரச்சினை.

வெள்ளைக்கார மாணவர்கள் தோட்டத்தில் எவ்விதமான நோய் அதிகமாக இருப்பதாகக் கேட்கின்றனர். மழை, பனி, குளிர்காற்று இவற்றில் அலைந்து உழைப்பதால் தோட்டத் தொழிலாளருக்கு கவாசக் குழாயுடன் சம்பந்தப்பட்ட வியாதியே கூட வெளவும், அடுத்து போசாக்குக்

குறைந்த உணவால் ஏற்படும் நோய்கள் அதிகம் உண்டேனும் டாக்டர் சொல்கிறார். தனது கருத்தை உறுதிப்படுத்தும் நோக்கில் மருந்து எடுக்க வந்த அடைக்கலத்தின் குழந்தையை அவர்களுக்குக் காட்டி, போசாக்குள்ள உணவில்லாததால் எப்படியெல்லாம் உடல் பாதிக்கப்படும் என்பதை விளக்குகின்றார். மாணவர்கள் குழந்தையின் ஒவ்வொரு உடலுறுப்பையும் கவனமாகப் பார்க்கின்றனர். குச்சிகள் போன்ற கைகால்களும் ஏனைய உறுப்புக்களை விடப் பார்வைக்கு முன் நிற்கும் உப்பிய வயிறு குழந்தையின் தோற்றத்திலிருந்து அதற்கு மூன்று வயது என்பதை நம்ப மறுக்கின்றனர். குழந்தையின் சூழிவிழுந்த கண்கள் மிரள மிரள விழ்க்கின்றன.

மாணவன் இந்தப் பின்னையைப் படமெடுக்கிறான். மாணவி பெருமூச்செறிந்து கொண்டே கூறுகிறார்: 'வட ஏ பிற்றி'

சமூகவியல் மாணவர், ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியேறும் பொழுது அக்குழந்தையின் தாய் டாக்டரிடம் கூறுகிறார் 'அய்யா இந்தாங்க இ நிலை அஞ்சிருவா இருக்கு. இப்ப கையில் மடியில் வேற ஒண்ணுமில்லீங்க. மிச்சத்த சம்பளம் போட்டதும் தாரேங்க. நா உசிருள்ளவரெய்க்கும் ஒழிச்சுக் காட்டுறெங்க. எம் புள்ளய எப்படியாவது காப்பாத்தித் தந்துடுங்க.

உல்லாசப் பிரயாணிகளின் கார் மீண்டும் தொழிற்சாலைக்குப் போகிறது. பெரிய துரை சிரித்த முகத்துடன் வரவேற்றுக் கொண்டே கேட்கிறார்: 'எல்லா வற்றையும் பார்க்குவிட்டீர்களா? மகிழ்ச்சிதானே' சமூகவியல் மாணவர்கள் தலையை மட்டும் ஆட்டுகின்றனர்.

பெரிய துரை, மெகக்கரை அவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து

வைத்துவிட்டு, பெக்டரியைச் சுற்றிக் காட்டும்படி பலுக்கின்றார்.

இயந்திரங்களின் சத்தம் எங்கும் எதிரொலிக்கத் தொழிற்சாலை இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. மலையிலிருந்து வரும் கொழுந்து எப்படித் தேயிலையாகிறது என்பதை மெகக்கர் இவர்களுக்கு விளக்கத்துடன் காட்டுகிறார்.

பலவிதமான தேயிலைத் தரங்களைக் கையில் எடுத்துக்காட்டி விளக்கம் கொடுக்கிறார் மெகக்கர். 'இதுதான் பி. ஒ. பி. உங்கள் நாட்டுக்கு நாம் அனுப்புவது?

கடைசித்தரங்களான டஸ்ட் நம்பர்லை ரிவிஜூஸ் இவ்விரண்டையும் தொழிலாளர் சாக்கில் போட்டுக் கட்டுவதைச் சன்னுற்ற மாணவி கேட்கிறார்: 'எங்கை இதனை அனுப்பப் போகிறீர்கள்?'

'ஒன்று தொழிலாளருக்கு, மற்றது பெரியதுரையின் பூத் தோட்டத்திற்கு'

மயணவர் இரண்டையு எடுத்து ஒப்பிட்டுப் பார்க்கின்றனர். அவர்களுக்கு வித்தியாசமெதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

'இதைத்தான் கண்டப்படும் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுத்து மாத முடிவில் செக்ரோவில் காசும் பிடிக்கிறீர்கள். வட ஏ பிற்றி' மாணவி வாய்விட்டே சொல்லிவிடுகிறார்.

பெக்டரியைச் சுற்றிக் காட்டி விட்ட நிறைவுடன் மெகக்கர், பெரிய துரையைத் தேடிப் போகிறார்.

வெள்ளைக்காரர் இருவரும் தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்ளுகின்றனர்:

'தேயிலை உற்பத்தி, தொழில் நுட்பம் இவற்றுக்கு எடுத்த முயற்சிகள், முன்னேற்றங்கள், தொழிலாளர் வாழ்க்கையில் சிறுவீதங்கூட இல்லை. தொழிலாளர் வாழ்க்கை மிக மோசமாக இருக்கிறது. இதற்கு முழுமுதற் காரணம் ஆங்கிலேயரான நாங்கள் தான். எங்களால்தானே இவர்கள் இலங்கைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டனர்' என்றார் மாணவி.

மெகக்கர் அடைக்கலம் என்ற தொழிலாளியை அழைத்து இரண்டு கிலோ பி. யோ. பி. தேயிலை 'பெக்' பண்ணிக் கொண்டு வரும்படி பணிக்கிறார், ஐந்து நிமிடங்களில் அடைக்கலம் அழகாகத் தன் கடமையை முடித்துவிடுகிறார்.

'இந்தத் தோட்டத்துத் தேயிலைதான் லண்டன் கடைசியிற்பணியில் அதிக விலைபெற்றது என்று கூறி மெகக்கரிடமிருந்து வாங்கிய தேயிலைப் பார்சலை வெள்ளைக்காரருக்கு அன்பளிப்புச் செய்கிறார் பெரியதுரை. தேயிலைப் பார்சலை வாங்கிய மாணவி நன்றிகூற, பல வண்ணங்களில் எழுதக்கூடிய ஒரு பேனையைப் பெரியதுரைக்கு அன்பளிப்புச் செய்கிறார் மாணவன்.

உல்லாசப் பிரயாணிகளின் கார் தோட்டத்தை விட்டுப் புறப்படுகிறது. தொழிற்சாலைக்குள் இருக்கும் அடைக்கலம் தூசி படிந்திருக்கும் கண்ணாடிக் கூடாக புதிய காரையும் வெள்ளைக்காரரையும் பார்க்கிறார்.

கார் மறைகிறது. இரண்டாம் நம்பர் டஸ்ட் போட்டுத் தயாரிக்கப்பட்ட சாயத்தின் வையை வெள்ளைப் போத்தலிலும், ரொட்டியைப் பழைய கடதாசியிலும் சுற்றிக் கொண்டு வந்து, வெளியே காத்து நிற்கும் அம்பிப் பயலை அடைக்கலம் வாஞ்சையுடன் பார்க்கிறார். ●

ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறையில்

மலையகத்தின் பங்களிப்பு

மாத்தளை கார்த்திகேசு

ஈழத்தின் சிறுகதை இலக்கியப் போக்கிலே மலையகத்தின் பங்களிப்பு தனித்தன்மையுள்ளதாக அமைகின்றது. அவர்களுடைய பிரச்சனைகளும் ஓரளவுக்குத் தனித்துவமானதுதான். ஈழத்து எழுத்துலகில் 1956 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட தாக்கம் மலையகத்தின் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகளிலும் எதிரொலிக்கச் செய்தது. இதனால் மலையகத்திலே பல புதிய எழுத்தாளர்கள் 1960 ம் ஆண்டளவில் எழுத்துலகப் பிரவேசம் செய்தார்கள். இப்படிக்கூறும் பொழுது 1960 ஆண்டிக்கு முன்னர் தமிழ் எழுத்து முயற்சிகள் நடைபெறவில்லையா என்ற கேள்வி எழலாம். மலையகத் தமிழருடைய வரலாறு சமார் 150 வருடச் சரித்திரத்தை உள்ளடக்கியதுதான். மலையகத்தின் தமிழ் இலக்கிய முயற்சிகளை அருள் வாக்கி அப்துல் காதிருப் புலவர் அவர்களுடைய கவிதைப் பங்களிப்புடன் கணிப்பீடு செய்தலே சரியானதாகும். மலையகத்தில் எழுந்த வசன இலக்கியத்திற்கு கோ. நடேசய்யர் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தார். இந்த எழுச்சி 1920 ஆம் ஆண்டிற்குப் பிற்பட எழுந்தது எனலாம்.

மலையக மக்களுடைய உணர்ச்சிகளுக்கும், எழுச்சிகளுக்கும்

சி. வி. வேலுப்பிள்ளை ஆங்கிலக் கவிதை வடிவம் கொடுத்தார். ஆங்கிலக் கவிதை மூலம் எழுத்துலகப் பிரவேசஞ் செய்த சி. வி. வேலுப்பிள்ளை நாவல்களும், சிறுகதைகளும் எழுதியுள்ளார். கதை முயற்சிகளிலே புதிய சிந்தனை வேகத்தினை அறிமுகப்படுத்திய பெருமை கே. கணேசை சாரும். தமிழ்க் கவிதை கைவரப் பெற்ற வரான கணேஷ், முல்ல் ராஜ் ஆனந்த், கிருஷ்ணசந்தர், கே. ஏ. அப்பாஸ் ஆகிய இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுடைய கதைகளைத் தமிழிலே அறிமுகப்படுத்தியவர். அவருடைய தமிழ்மாக்கங்களை அக் காலத்திலேயே 'கல்கி', 'மஞ்சரி' போன்ற தென்னக சஞ்சிகைகள் விரும்பிப் பிரசுரித்தன. கே. ஏ. அப்பாஸ் எழுதிய பற்றிக் கதைகளைத் தமிழாக்கி 'குங்குமப்பூ' என்னும் சிறுகதைத் தொகுதியை கணேஷ் தொகுத்தார். இந்நூல் 193 ஆம் ஆண்டில் சென்னை இன்ப நிலையம் வெளியீடாக வெளிவந்தது. கணேஷ் சுயமாகவும் சிறுகதைகள் பலவற்றை எழுதியுள்ளார். அவர் எழுதிய 'சத்திய போதிமரம்' என்ற சிறுகதை 1949 ம் ஆண்டில் வீரகேசரி வாரப் பதிப்பில் வெளிவந்தது. 'ஆஸ்ட் தியாகி ஆறு

முகம்' அவர் எழுதியுள்ள சிறந்த கதைகளுள் ஒன்றாக விமர்சகர்களினாலே பாராட்டப்படுகின்றது. பிற்காலத்திலே பல்கலைக்கட்டுரைகளை எழுதி எழுத்துலகத்திலே பிரபல்யம் அடைந்த மாத்தளை அருணேசரும் தமது எழுத்து வாழ்க்கையின் ஆரம்ப கட்டத்திலே சிறுகதைகளும் எழுதியுள்ளார். 1947 ம் ஆண்டில் கலை மகன் சஞ்சிகையில் இவர் எழுதிய 'தந்தையின் உபதேசம்' என்ற சிறுகதை வெளிவந்தது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தற்காலச் சிறுகதைப்படைப்புகள் என்ற சிந்தனையுடன் மலையகப் பங்களிப்பினை நோக்கும் விமர்சகர்களுடைய பார்வையிலே முதலிலே தென்படுவது என். எஸ். எம். ராமையாவுடைய பெயர்தான். மலையக மக்களுடைய யதார்த்த வாழ்க்கையினை மிகுந்த கலை நுணுக்கத்துடன் அவர் எழுதிய 'ஒரு கூடை கொழுந்து' என்ற சிறுகதை சித்தரிக்கின்றது என்பது ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய விமர்சகர்களுடைய ஒருமுக அபிப்பிராயமாகும். ராமையா பத்துப் பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் மட்டுமே எழுதியுள்ளார். சக்தி மிக்க எழுத்தாளர்களுடைய ஆற்றல் படைப்புகளின் எண்ணிக்கையினாலே மதிப்பிடப்படுவது கிடையாது. மலையகச் சிறுகதை ஆக்கங்களை ஈழத்தின் ஏனைய பிரதேசங்களின் ஆக்கங்களுடன் சரியாசனத்திலே அமரச் செய்த பெருமை என். எஸ். எம். ராமையாவைச் சாரும். ஏழ்மையுடன் போராடிய மலையக மக்களுடைய வாழ்க்கையிலே எளிமையும் சந்தியமும் இழையோடும் அழகினை ராமையாவினுடைய சிறுகதைகள் மிந்தரித்தன. சமீபத்தில் ஒரு கூடை கொழுந்து என்ற

அவருடைய சிறுகதை தொகுப்பு வெளிவந்துள்ளது.

ராமையாவுக்கு அடுத்தபடியாக, தெளிவத்தை ஜோசப், திருச்செந்தூரன், சாரல்நாடன், ஏ. எஸ். வடிவேலு ஆகிய சிறுகதை ஆசிரியர்களைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம். தெளிவத்தை ஜோசப் 'காலங்கள் சாவதில்லை' என்ற நாவலையும், 'நாமிருக்கும் நாடே' என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பையும் எழுதியுள்ளார். 'புதிய காற்று' என்னும் திரைப்படத்திற்கு கதை, வசனம் எழுதியும் அவர் பிரபல்யம் அடைந்தார். இருப்பினும் உயிர்த்துடிப்புள்ள சிறுகதை பலவற்றை எழுதியதன் மூலமே அவர் எழுத்துலகில் நிரந்தரமான ஓர் இடத்தினைச் சம்பாதித்துள்ளார். அவருடைய கதைகளை 'கலைமகள்' சஞ்சிகை விரும்பிப் பிரசுரித்து ஆதரித்தது. பாட்டி சொன்ன கதை, மீன்கள், கத்தியின்றி இரத்தமின்றி, பீலி மேலே போகிற ஆகிய கதைகள் தெளிவத்தை ஜோசப்பின் சிறந்த ஆக்கங்களாகப் பாராட்டப்படுகின்றன. கதைகளின் கருப்பொருளுக்கு ஏற்ற வசன நடைகளை கையாளுவதிலே ஜோசப் கணிசமான வெற்றி பெற்றார்.

'கல்கி' நடத்திய சிறுகதைப் போட்டி ஒன்றிலே திருச்செந்தூரன் எழுதிய சிறுகதை பாராட்டுகளுக்கு உரியதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டது. மலையக மக்களும் சிறுகதை ஆக்கத்திலே மிகுந்த அக்கறை கொண்டுள்ளார்கள் என்ற உண்மையை திருச்செந்தூரன் 'உரிமை எங்கே' என்ற அந்தச் சிறுகதை பகிரங்கப் படுத்தியது. பொருளாதாரம் அரசியல் உரிமை ஆகியவற்றிலே பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்ட மலையக மக்களுடைய மனப்போராட்டங்களை அக்கறை நேர்மையுடன் சித்தரித்தது.

சமுதத்தில் வெளிவரும் தமிழ்த் தினசரிகளின் வாரப்பதிப்புக்கள் 1936 ம் ஆண்டிற்கும், 1972 ம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட கால கட்டத்திலே இளைஞர்களுடைய இலக்கிய முயற்சிகளுக்குக் கணிசமான இடம் ஒதுக்கிக் கொடுத்து ஆதரித்தன. 'தோட்ட மஞ்சரி' 'மலையக மக்கள் மன்றம்' ஆகிய பகுதிகள் மலையக மக்களுடைய எழுத்து ஆர்வத்திற்குக் களங்கள் அமைத்துக் கொடுத்தன. 'மாலையக', 'மலைப் பொறி' ஆகிய சிறு சஞ்சிகைகள் இளமைத் துடிப்புள்ள மலையக எழுத்தாளர்களுடைய எழுத்தார்வத்தினாலே வெளிவந்தன. இத்தகைய பிரசுர களங்களினாலே, மலையகச் சிறுகதை எழுத்தாளர்களுடைய எண்ணிக்கை பெருக வாயிற்று. மலையக மக்கள் மத்தியில் சிறுகதை எழுதுவதிலே எழுந்த ஆர்வத்தினால் தக்கபடி பயன் படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தினால் மலையக எழுத்தாளர்களுக்காகவே சிறுகதைப் போட்டிகள் நடத்தப்பட்டன. இந்தப் போட்டிகளிலே பரிசு பெற்ற சிறுகதைகளேனும் தரத்திலே சில உயர்ந்தவையாக அமைந்தன. இத்தகைய போட்டிகளிலே பரிசு பெற்ற கதைகள் அடங்கிய 'கதைக்கவிசுள்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி நூலுருவம் பெற்றது. சமுதாயச் சிறுகதைத் துறையிலே மலையக மக்களுடைய பிரச்சனைகள் தனித்துவ மண் வாசனையுடையது என்பதை நிறுவும் வகையிலே இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதியில் அடங்கிய பல கதைகள் என்றும் நின்றும் நிலவும் என்பதில் ஐயமில்லை.

எ. பி. வி. கோமல், த. ரஃபேல், ராம். சுப்பிரமணியம், எம். வாம்தேவன், மு. க. நல்லையா, பன்னீர் செல்வன், மரியதாஸ், மு. சிவலிங்கம், சலமன் ராஜ் போன்ற பல இளைஞர்கள்

சிறுகதை எழுத்தாளர்களாக நிமிர்ந்தார்கள். இவர்களுடைய சிறுகதைகளைத் தனித்தனியே விமர்சனத்திற்கு எடுத்துக் கொள்வது இங்கு தவிர்க்கப் படுகின்றது. மலையக மக்கள் அன்றாட வாழ்க்கையிலே பல்வேறு பிரச்சனைகளை எதிர் நோக்க வேண்டி இருந்தது. பிரஜா உரிமைச் சட்டத்தின் மூலம் மலையக மக்களிலே பெரும்பாலானோர் பிறந்த மண்ணிலேயே அனாதைகளாக்கப்பட்டார்கள். 'கள்ளத் தோணிகள்' என்ற பழிகாரச் சிலுவையை அவர்கள் சுமக்க வேண்டிய அவலமும் ஏற்பட்டது. சுதந்திர இலங்கையின் நிர்மாணத்திலே பங்கு பற்றும் சம உரிமைகளும் வசதிகளும் அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டன. இந்த அவலங்களின் மத்தியிலேயும் மலையக இளைஞர்கள் சிறுகதைத் துறையிலே ஆர்வம் காட்டியமை பாராட்டித் தக்கதுதான். இருப்பினும் அவர்களுடைய ஆக்கங்கள் பலவும் உழைத்து உருக்குலைந்த ஒரு சமூகத்தின் முகாரிராகத்தினையே மீண்டும் மீண்டும் ஒலித்தன. இதனாலே மலையகச் சிறுகதைகள் மலையக மக்களுடைய உண்மையான எழுத்திகளை உரத்து ஒலிப்பதிலே பிந்தி நின்றன என்ற ஒரு குறைப்பாட்டினால் இங்கு குறிப்பிடத்தக்க வேண்டும்.

'அக்கரைப் பச்சை' என்ற நாவலை எழுதியதின் மூலம் திருமதி கோவிலம் - சுப்பையா மலையகத்தின் முதலாவது பெண் எழுத்தாளர் என்ற பெருமையைச் சம்பாதித்துள்ளார். மலையகத்தின் பெண்கள் சமூகத்தினி ருந்து சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் தோன்றவில்லை என்ற குறையை அகற்று வது போல நயிமா ஏ. பவுர், பூரணி ஆகிய பெண் எழுத்தாளர்கள் தமது பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ளார்கள் என்பது

இங்கு பெருமையுடன் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

'எல்லாம் தலைவிதி' என்ற மரபுக் குரலுக்கு மாறாகப் போராட்டக் குரல் எழுப்பும் வகையிலே புதிய எழுத்தாளர்கள் கடந்த ஏழாண்டு கால இடைவெளியிலே சிறுகதைத் துறை வந்தடைந்தார்கள். கதைக் கருவினைப் பொறுத்த மட்டிலே இவர்கள் புதிய கருதியைச் சேர்த்தார்கள். பன்னீர், வடிவேலன், மலரன்பன், மாத்தளை சோமு, மல்லிகை சி. குமார் முதலியவர்களை இனைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த மலையகச் சிறுகதை எழுத்தாளர் என்று நாம் பட்டியல் போட்டுச் சொல்லலாம். இவர்களிலே சிலர் சிறுகதை அமைப்பின் நயத்திலே அதிகம் அக்கறை செலுத்தாது போர்ப்பறை கொட்டும் பிரசாரத்திலேதான் இறங்கியுள்ளார்கள் என்ற குறைபாட்டினால் அவர்களுடைய வளர்ச்சியின் வருங்கால நலன் கருதி இங்கு பட்டியல் காட்ட நேரிடுகின்றது. இந்தப் போக்கே கடந்த ஏழு ஆண்டுகளிலும் மலையகச் சிறுகதைகளின் ஆதார சுகுதியாக அமைந்தது.

மலையகத்திலே புதிய அரசியல் சூழல் தோன்றி முகிழ்ந்து வருகின்றது. பிரஜைகளுக்கான தமக்குள்ள உரிமையை உணரத் தலைப்பட்டுவிட்டார்கள். இந்த உரிமைகளை மிகவும் கவனமாக உபயோகித்து தமக்குரிய இடத்தினைப் பெற வேண்டும் என்ற விழிப்பும் தோன்றியுள்ளது. இவை மலையகத்தின் சிறுகதை முயற்சிகளைப் புதியதொரு கட்டத்திற்கு உயர்த்தும் என்ற நம்பிக்கையின் ஒளியை நாள் விசுவாசமாகக் காண்கின்றோம்.

குறிப்பு:
மலரன்பன், மாத்தளைச் சோமு, வடிவேலன் ஆகியவர்களின் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் ஒன்று 'தோட்டக் காட்டிலே' என்ற பெயரி் வெளிவந்துள்ளது.

துரசி
விதையிட்டுச் செடியாக்கி வியர்வையை நீராக்கி வதைத்து உடல் உழைப்பித்து வளர்த்திட்டாய் தேயிலையை நீ குளிர் தாங்கிப் பசிபொறுத்து கூடைகளின் பளுசுமந்து தளிர் கொய்து தரம் பிரித்துத் தந்ததுவும் தேயிலையை நீ! உழைப்பைத் தந்தவன் ஓரத்தில் காத்து நிற்க உன் பிழைப்பைப் பெற்றுத்தன் 'பெரிய உடல்' வளர்ப்பவர்கள் கூடிக்களித்துக் கும்மாளத்துடன் குடிப்பது உயர்ந்தரக ட. நீ. வாடியுலர்ந்து வயிற்றுப் பசிக்காய் வடித்துக் குடிப்பது வெறும் துசி!

ரெலிவி. இராஜலக்ஷ்மி குமாரவேல்

பெறுமை
எங்கள் பரண்டலர்கள் துரியோதனர்களால் அடிக்கப்பட்டும் மிதிக்கப்பட்டும் நசுக்கப்பட்டும் திரௌபதைகள் துச்சாதளர்களால் துகிலுரியப்பட்டும் குருஷேத்திரத்தை மனதளவிலும் நினைக்காத தருமர்களாய் உயக்காம்பிரா இருளில் மௌனதவம் புரிகொள்கள்.

மன்னாசியூர் சுருரவிதரன்

மனம்விட்டு
ஒரு பேட்டி

ஆ. இரத்தினவேலோன்

அறுபதுகளில் ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் விழிப்புணர்ச்சி தோன்றிய அந்தக் காலகட்டத்தில் தமிழ் இலக்கிய பகுதிகளில் வடக்கு, கிழக்குகளில் ஒரு புது எழுச்சி உருவானது. அதன் விளைவாக வடக்கு கிழக்கு மக்களின் பிரச்சினைகள் இலக்கியங்களாக வடிக்கப்பட்டன. ஆனால்..... காலக் காலமாகப் புறக்கணிக்கப்பட்டும் அடிப்படை மனித உரிமையான கல்விக்கூட மறுக்கப்பட்டும் கிடந்த மலையகத்தைப் பற்றி யாருமே எதுவுமே கூறவில்லை!

அந்த நேரத்தில்தான் மலையகத்திலிருந்தும் சில படித்த இளைஞர்கள் அங்கொன்று இங்கொன்றுக் வெடித்துக் கிளம்பினர். 'உரிமை எங்கே?' எனக் குமுறத் தொடங்கிய செந்திரவேலன் தொடர்ந்து சி. வி., என். எஸ். எம். ராமையா, தெளிவத்தை ஜோசப் என். ஏ. வடிவேலன் ஆகியோர் இனங் காணப்பட்டனர். இந்தப் புது உத்வேகத்துக்குத் துணையாகவும் பக்கபலமாகவும் நின்றவை ஈழத்துப் பத்திரிகைகள்தான் என்றால் அது மறுக்க முடியாதது! வீரகேசரியின் 'தோட்ட மஞ்சரி', தினகரனின் 'மலையக மன்றம்', சிந்தாமணி

யின் 'எங்கள் மலைநாடு' ஆகிய களங்களே பெரும்பான்மையான மலையக எழுத்தாளர்களுக்கு கைகொடுத்தன.

வீரகேசரி தோட்ட மஞ்சரி மூலம் நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசு பெற்ற சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளராக ஈழத்தில் இனங் காணப்பட்டவரே தெளிவத்தை ஜோசப். கண்டியிலிருந்து திரு. சிவம் நடத்திய 'மலைமுரசு', திரு. நாகவிங்கம் நடத்திய 'செய்தி', கம்பளையிலிருந்து தமிழ்ப் பித்தன் இயக்கிய 'ஈழமண்', இரா. பாலா இயக்கிய 'மலைப் பொறி' இவையாவும் தெளிவத்தை கதைகளை விரும்பிப் போட்டன.

'மலைமுரசு' நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் முதல் பரிசு பெற்றது 'நாமிருக்கும் நாடே' சிறுகதை. தொடர்ந்து இவரது 'கூனல்' அல்லியில் பிரசுரமானது.

வேறுமனே சிறுகதைகளுடன் மட்டும் தெளிவத்தை நின்றுவிடவில்லை. நாவல்களிலும் இவரது ஆற்றல் பரிணமித்தது. பத்திரிகை ஆக்கங்களுடன் மட்டும் தெளிவத்தை நிறன் ஓய்ந்துவிடவில்லை. ஈழத்து திரைப்பட வ

லாற்றிலேயே 'புதிய காற்றுகளும்' அது நிலைபெற்றது. இந்த கைய சிறப்புமிக்க இலக்கியவாதியை அன்வப்போது பாராட்ட ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளும் தவறவில்லை. 1973 ஏப்ரல் மல்விகையிலும், அதற்கு முன்னதாக 72ல் தமிழமுது இதழிலும் இவரது புகைப்படம் அட்டையில் பிரசுரிக்கப் பட்டது.

தகழி என்ற கேரளத்துக் கிராமத்துப் பெயர் கேட்டவுடன் சிவசங்கரப்பிள்ளை ஞாபகம் வருவது போல. தெளிவத்தை என்ற மலையகத்துப் பெயரைக் கேட்டதும் ஜோசப்பின் ஞாபகம் வரச்செய்யும். இனியவர், பண்பாளர். இலக்கியத்துடன் எழுதுபவனையும் நேசிப்பவர். கருத்தாழம் மிக்கவர். மலையகப் படைப்பாளர் வரிசையில் மதிக்கத்தக்க, இடத்தை வகிப்பவர். மலையக குரலாக ஒலிப்பவர். மல்விகை தெளிவத்தை அட்டைப்பட இதழில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டது இது!

மலையக எழுத்தாளர்களில்... ஏன் ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் இத்துணை சிறப்பு வாய்ந்த தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்களை மலையக மலருக்காகப் பேட்டி காண அணுகுகிறேன்.

சிறுகதை, நாவல் துறையில் மட்டுமன்றி திரைக்கதாசிரியராகவும் பணியாற்றி மலையகத்திலே ஓரளவிற்கு பல்சுவையிலும் சிறந்து விளங்கும் தங்களை மலையகத்து இலக்கிய முன்னோடி என வர்ணிப்பதில் கூட எந்தவித மிகையும் இருக்காது என்பதே எனது அபிப்பிராயம். இப்படியாக சகல துறைகளிலும் சுடர்விட்டு ஒளிரும் தங்களிடம் முதன் முதலாக நான் கேட்க விரும்புவது... தங்களது ஏணிப் படிிகள் பற்றியது... அதாவது ஆரம்ப காலத்தைப் பற்றியது.

ஆரம்பம் என்பது எல்லா எழுத்தாளர்களுக்குமே அப்படித்தான். எழுதி அனுப்பி விட்டு அடுத்த இதழ் எப்போது வரும் என்று காதல் சிறந்தது. வாங்கிப் பார்த்து ஏமாந்து, அதில் வந்திருக்கும் கதைகளை அவசர அவசரமாகப் படித்து விட்டு 'இது என்னுடையதை விட எதில் உசத்தி? இதைப் போட்டிருக்கின்றார்கள் என்னுடையதைப் போடவில்லை என்று பொருமுவது வரை... அதே பாலபாடக் கதைதான்! பெயரைப் பேப்பரில் - அச்சில் பார்த்துவிடத் துடிக்கும் அதே ஆரம்ப கால ஆசைதான். ஆகவேதான் தென் விந்தியக் கதைகள் போலவே எனது ஆரம்பக் கதைகள் இருந்தன. எனது முதற்கதை தென் விந்திய உமா'வில் வந்தது. அதன் பிறகும் அதே ரீதிக் கதைகள் கதம்பத்தில் வந்தன. ஆரம்பத்தில் என்று கதைகளைப் போட்ட ஒரு கதம்பத்தான். இது ஏறத்தாழ 10 ஆக இருக்கலாம்!

அதைத் தொடர்ந்த சம்பவங்கள்தான் ஈழத்து இலக்கிய உலகு தங்களை இனங்கண்ட காலகட்டம் என எண்ணுகின்றேன். அடுத்து நான் கேட்கவிளைவது இதுவரை தாங்கள் எழுதிய சிறுகதைகள், நாவல்கள் தொகை எவ்வளவு என்று கூற முடியுமா?

இரண்டு நாவல்களும், முற்றுப் பெறாத ஒரு நாவலும் எழுதியிருக்கின்றேன். அஞ்சலி நின்று போனதால் அஞ்சலியில் வந்த மாறுதல்கள் என்ற நாவலும் நின்று போயிற்று. என்ன எடுப்பான ஆரம்பம் என்று நமது விமர்சகர்கள் சிலர் சிலாகித்ததாகக் கேள்விப்பட்டேன். கலாநிதி சிவத்தம்பி கூட இந்த நாவலின் சில பகுதிகளை தனது கட்டுரைக்கும் (யார் இந்த யாழ்ப்பாணத்தான்) பயன்படுத்தியுள்ளார்.

39 கதைகள் எழுதி இருக்கின்றேன்.

நாவல் இலக்கியத் துறையில், ஈழத்து நாவல் ஆசிரியர்கள் வரிசையின் முன்னணியில் விமர்சகர்கள் கூறுமளவிற்கு வெற்றி கண்ட நீங்கள் திரைப்பட வசனகர்த்தாவாகவும் இயங்கி உள்ளீர்கள். திரைக்கதை, நாவல் நடவையவிட மாறுபட்டதா? இதைப்பற்றி சற்றே விபரியுங்கள்!

ஈழத்தில் மட்டுமல்ல தமிழ் நாட்டிலும் கூட நாவல்கள் வெற்றிகரமான திரைப்படங்களாக அமையவில்லை. இதிலிருந்து தெரிகிறது நாவலுக்கும் திரைக்கதை வசனத்துக்கும் வித்தியாசம் இருப்பது. இரண்டும் இரு வேறு துறைகள். திரைக்கதை எப்படி அமைய வேண்டும் என்பதற்கு சில்லியூரின் தணியாத தாசுமும், ஜெயகாந்தனின் சில நேரங்களில் சில மனிதர்களும் நல்ல உதாரணங்கள். ஈழத்தில் தமிழ்ப் படங்களும் எடுக்கலாம் ஒட்ச் செய்யலாம் என்ற நம்பிக்கையைக் கொடுத்தது எனது புதிய காற்று. ஈழத்தின் தமிழ்ப் பட உலகுக்கு இது ஒரு திருப்பு முனையாக இருக்கட்டும் என்று தான் 'புதிய காற்று' என்ற பெயர் வைத்தேன்.

உங்களது முயற்சி பெரு வெற்றியைக் கொடுத்திருக்கிறது. ஏனென்றால் தமிழ்ப் படங்கள் அதன் பிறகுதான் நிறைய வந்தன. அன்றும் சரி, இன்றும் சரி தமிழக இலக்கியக் களங்கள் நம்ம வர்களுக்குப் போதிய இடம் அளிப்பதில்லை என்ற ஒரு பொதுவான குற்றச்சாட்டும் இருந்திருக்கிறது. ஆனபோதிலும்..... தீபம், கணையாழி போன்ற தரமான ஏடுகளில் ஈழத்து ஆக்கங்கள் சில வரத்தான் செய்கிறது. இது பற்றி?

தமிழ் நாட்டு இலக்கிய ஏடுகள் கலைமகளில் இருந்து சரஸ்வதி, தாமரைவரை ஈழத்துப் படைப்புகளுக்கு கணிசமான இடம் கொடுத்தே வந்திருக்கின்றன. கல்கி, விகடன், குமுதம் போன்றவை அன்று ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்கு இடம் கொடுக்காத விஷயம் சரி. ஆனால் இன்று என்பது அவ்வளவு சரியில்லையே...! 'இலங்கை அருள் கப்பிரமணியத்துக்குத் தானே ஆனந்த விகடன் இருபதாயிரம் ரூபா நாவல் பரிசையே கொடுத்தது. மற்ற தகராறுகள் பற்றிய விஷயம் வேறு.

தமிழகத்தில் இருந்து 'கப்பலேறும் கவர்ச்சிப் பத்திரிகைகளின் ஆதிக்கத்தால் ஓரிரு தரமான இலக்கிய ஏடுகள் கூட எதிர்நீச்சல் போடவேண்டி உள்ளதே... இந்தப் பிரச்சனை பற்றிய உங்கள் கருத்து என்ன?

மல்விகை, சுடர், சிரித்திரன் போன்ற நமது ஏடுகளே இறக்குமதிக்கட்டுப்பாடு உச்சக் கட்டத்தில் இருந்த கடந்த ஆட்சியிலும் சரி, இன்றும் சரி வாசிக்கும் கூட்டம் ஒன்றுதான். ஆனந்த விகடனும், குமுதமும் வராவிட்டால் நமது ஏடுகள் கூடுதலாக விற்பனையாகுமா என்பதும் கேள்விக்குறியான விஷயம் தான். இந்தக் கவர்ச்சி ஏடுகள் நம்மவரின் இலக்கிய ரசனையை மழுங்கடிக்கிறது என்பதும், தரமான நம் நாட்டுப் படைப்புக்களை அவர்கள் ஜிரணிக்க விடாமல் தடுத்தாகக் கொண்டே இருக்கின்றன என்பதும் தான் உண்மை. மக்களின் ரசனை உயர்ந்தால் குமுதம் கடையில் தொங்கும் போதே மல்விகை கொடு என்று அவர்கள் கேட்டு வாங்குவார்கள். அந்த மாற்றம்தான் நான் விரும்புவது.

ஈழத்தின் பிரபல எழுத்தாளர் என்ற கோதாவிலேயே இதுவரை கேள்விகளைக் கேட்டுவிட்டேன். மலையகத்து முன்னோடியை இந்த ரீதியாக இனி அணுகவிருப்புகின்றேன். மண்வாசனை ஒரு நாவலுக்கு அல்லது சிறுகதைக்கு உயிர்நாடி. அங்ஙனமாக ஓர் பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்கள் இன்னோர் பிரதேசத்திற்கான இலக்கியம் படைக்கும் போது அது வெற்றியளிக்காது என்பார்கள். ஆனால் வடபகுதியைச் சார்ந்த நந்தி, புலோவிபூர் க. சதாசிவம், தி.ஞானசேகரன் போன்றோர் மலையக மண்வாசனையில் வெற்றி கண்டுள்ளார்களே இதுபற்றி தங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?

மண்ணின் மக்களுக்குத்தான் மண்ணின் மணம் தெரியும். நந்திக்கும், சதாசிவத்துக்கும் ஞானசேகரனுக்கும் மலையக மண்ணின் மணம் கைவந்திருக்கிறது என்றால் அவர்கள் அந்த மண்ணின் மணம் தெரியும்வரை அந்த மண்ணின் மக்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். ஒரு சின்ன உதாரணம் சொல்வேன். ஏன்னைப் பற்றிச் சரியாகத் தெரியாமல், என்னுடன் பழகாமல், என்னுடைய கதைகளைப் படித்து வயிக்காமல் என்னைப்பற்றிய ஒரு கட்டுரை அல்லது என்னைப் பற்றி இன்னொருவருக்கு உங்களால் கூற முடியுமா? நாலு பேர் சொன்னதைக் கேட்டு விட்டுச் சொல்வதற்கும் நீங்களே அனுபவித்த பிறகு வயித்துச் சொல்வதற்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறதுதானே? ஒரு தடவை வந்து போய்விட்டு மலைநாட்டுக் கதைகள் எழுதி விடுகிறவர்களும் உண்டு. நா, பார்த்தசாரதி போல் 'மேகம் முடிய அந்த மலைகளுக்கு அப்பால்' என்று ஒன்று தீபத்தில் எழுதியிருந்தாரே. அது போல.

விவர்சனம் இலக்கியத்துக்கு மிகவும் அத்தியாவசியமானது. அதுவும் ஓர் இலக்கிய வகைதான். எழுத்தாற்றல் மிக்க புதியவர்களைச் சரியான பாதையில் நடத்திச் செல்ல விமர்சனத்தால் முடியும். இதுபற்றிய உங்கள் கருத்தென்ன?

நீங்கள் சொல்வதை நானும் ஏற்கிறேன். ஆனால் ஒன்று... ஒரு படைப்பாளியை சரியான வழியில் திசைகாட்டி விடுவதன் மூலம் மக்களுக்குப் பயன்படும் எழுத்துக்கள் கிடைக்கச் செய்வதே விமர்சனத்தின் பணியாக இருக்க வேண்டுமே ஒழிய தங்களுக்குத் தேவைப்பட்டவர்களைத் தட்டிக் கொடுக்கவும், தேவைப்படாதவர்களுக்குட்டி வைக்கவும் பயன்படுத்தப் படுபவைகள் விமர்சனங்கள் அல்ல. அவைகளால் பயனும் இல்லை.

இன்னொரு வினா, புதுக்கவிதை அங்கேரிக்கப்பட்ட இலக்கியமான போதிலும் இன்னும் சர்ச்சைக்குரிய இலக்கியமாகவே இருந்து வருகிறது. இதுபற்றிய தங்கள் கருத்தென்ன?

புதுக்கவிதை சர்ச்சைக்குரியதாக இருந்த காலம் ஒன்று இருந்தது, அது ஆரம்ப காலத்தில். அதாவது 1940 வாக்கில் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன். கவிதைத் துறையில் கால வேகத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு பரிணாமம் இது. தமிழக் கவிதை ஏற்கனவே இருந்து வரும் மரபு ரீதியான விஷயங்களிலிருந்து ஏற்கனவே மாறுபட்டு புதிதாக எழுந்த இக்கவிதைக்கு புதுக்கவிதை என்ற பெயர் பொருத்தமானதுதான். சிலருக்கு புதுக்கவிதை என்றால் பிடிப்படவில்லை. கேவிக்குள்ளான விஷயம் போன்றதொரு மருட்சி. ஆனால் இப்போது இது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு இலக்கிய வகை

அதற்காக புதுக்கவிதைகள் என்ற பெயரில் வரும் பஸ் டிக்கெட் கவிதைகள் எல்லாம் இலக்கிய மாகி விடுவதில்லை. எழுதுகிறவர் களுக்கும், போடுகிறவர்களுக்கும் இலகுவாக இருப்பதால் நிறையப் புதுக்கவிதைகள் வெளியிடப்படு கின்றன. ஆனால் அத்தனையத்த னையிலும் புதுகம் இல்லை. கவி தையும் இல்லை. இவர்களால் தான் புதுக்கவிதை என்ற இலக் கிய ரகமே கேலிக்குரியதாக ஆக் கப் படுகிறது என்றுதான் நான் நினைக்கிறேன்.

இலக்கிய உலகிற்கு புதியவன் நான், அந்த ரீதியில் முன்னேறி வரும் எமக்கு, பெருகி வரும் இளந்தவிரர்களின் இலக்கியப் படைப்புக்களுக்கு ஏற்ப போதிய களங்கள் இல்லாதது பெரும் பிரச்சினையாக உள்ளது. இது பற்றிய உங்கள் தீர்வு என்ன?

புதியவர்களுக்குக் களம் போதாது என்பதை நான் ஒத் துக்கொள்ள மாட்டேன். அன் றைய நிலை இல்லை இப்போது. சிந்தாமணி, வீரகேசரி, திண கரன், சமுநாடு மூலம் மாதத் துக்குப் பதிறை கதைகள், மல்லிகை, சுடர், சிரித்திரன், கதம்பம் இன்னொரு பதிறை கதைகள், ஆக மொத்தம் மாதத் துக்கு 35க்கும் 40க்கும் இடையில்கதைகள் வரும் நிலை இருக்கிறது. தென்னிந்திய இதழ்களும் இடம் கொடுக்கின்றன. ஆகவே புதியவர்களுக்குக் களம் போதாது என்பதல்ல பிரச்சினை. இருப்பதை அவர்கள் பயன்படுத்துகின்றார்கள் என்பதே கேள்வி. ஒரு பத்திரிகைக்கு ஒரு கதை அனுப்பி விட்டு இரண்டு வாரம் பார்ப்பார்கள். பிறகு அதே கதையை திருப்பி எழுதி இன்னொரு பத்திரிகைக்கு அனுப்பி விடுவார்கள். முந்திய பத்திரிகை தனது கதையைப் போடவில்லை என்பதால் அதன் பிறகு அதற்கு அனுப்ப

மாட்டார்கள். ஆகவே ஒரு கதை அவர்களாகவே மூடிக்கொள்ளுகின்றனர். ஒரு கதையைப் போடாவிட்டால் இன்னொன்று அனுப்ப வேண்டும், பிறகும் எப்படிப் போடாமல் இருப்பார்கள்? கதம்பத்தில் எழு தவா சொல்கிறார் தெளிவத்தை என்று சிலர் கேட்கலாம். ஏடு என்னசெய்கிறது? ஜானகிராமன் குமுதத்திலும், ஜெயகாந்தன் ஆனந்த விகடன்லும் எழுதவில் லையா? அழகிரிசாமி வியந்து போற்றிய எனது 'பாலாயி' கதம்பத்தில்தான் வந்தது!

சமுத்தா இலக்கியம் தீர் தேக்க நிலையில் உள்ளதாக ஒரு சிலர் கூறிக்கொள்கிறார்களே..... இது பற்றிய உங்களது கருத்து என்ன?

சமுத்தா இலக்கிய உலகம் தேக்க நிலையில் இருப்பதாக நான் கருதவில்லை. நிறையப் புத்தகங் கள் வெளிவருவதில்லை. எழுத்து வகில் பழகிப் போன பெயர்கள் பத்திரிகைகளில் அதிகம் அடிபடு வதில்லை போன்ற ஒரு சிலவற்றை மனதில் கொண்டு இப்படிக்கூறு வதாகத்தான் எனக்குப் படுகின்றது.

சமுத்தா இலக்கிய உலகு எத்தனையோ ஆண்டு எம்மைவிட பின்தங்கிய நிலையில் உள்ளது — என தமிழக சஞ்சிகைகள் கூறு கின்றனவே இதுபற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?

அப்படி எந்தச் சஞ்சிகையும் கூறியதாக எனக்கு நினைவு இல்லை. அப்படிக்கூறும் தைரியமோ, தகுதியோ எந்தச் சஞ்சிகைக்கும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அப் படிச் சொல்லிவிட்டு அவர்கள் தப்பிக்கவும் முடியாது.

முதலில் கேட்க வேண்டியது இது, முடிவில் கேட்கின்றேன்.

தங்கள் வளர்ச்சிக்கு வாடுவால் பங்களித்ததா?

என்னுடைய வளர்ச்சிக்கு வாடுவாயின் பங்கு ஒன்றும் கிடையாது. வாடுவது மூலம் எவரும் இலக்கிய வளர்ச்சி பெற்றார்களதாக நான் கருதவில்லை. மாறாக இலக்கியத்தில் பெயர் பெற்றவர்களைக் கூட இல்லாமல் செய்துவிடும் ஆற்றல் கொண்டது வாடுவது என்பது.

இறுதியாக கேள்விகளில் எல் லோரும் கேட்கும் கேள்வி, ஆனாலும் சற்று மாறுதலாக நான் கேட்கிறேன். மலையக இலக்கிய முன்னோடியாக மட்டுமன்றி சமுத்தா முன்னணி நாவலாசிரிய ராகவும் திகழும் தங்களிடம் பொதுப்படையாகக் கேட்க விரும்புகிறேன். என்னைப்போன்ற வளரும் இளந்தவிரர்களுக்கு உங்களின் ஆலோசனை என்ன?

புதிதாக எழுதத் தொடங்குகிறவர்கள் நிறைய வாசிப்பதை ஒரு கடமையாகக் கொள்ள வேண்டும். சிறுகதைகள் என்று வரும் போது யாருடைய சிறுகதைகளை வாசிக்க வேண்டும் என்பது தெரிய வேண்டும். சிறுகதைகள் மட்டுமின்றி வரலாறு போன்றவைகளையும், இலக்கியச் சஞ்சிகைகளையும் வாசிக்க வேண்டும். தங்களுடைய கதைகளை அச்சில் பார்க்க அவசரம் கூடாது. அச்சில் வந்த பிறகு அதில் உள்ள எதையும் மாற்றுவோ, கூட்டிக் குறைக்கவோ உங்களுக்கு உரிமை கிடையாது. இதை மனதில் நன்றாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இப்படியான கருத்தைத் தான் கடந்த ஆண்டு மார்ச் வீரகேசரியில் வெளியான ஐவர் கதை விமர்சனத்திலும் வலியுறுத்தியிருந்தீர்கள்?

ஆமாம்..... அதுமட்டுமல்ல அடிக்கடி பேப்பரில் பெயர் வந்தால்

தால்தான் இலக்கிய உலகில் நிற்கலாம் என்ற தவறான எண்ணம் உங்களுக்கு வாவே கூடாது. எழுதுவதில் அலுப்பு ஏற்படக்கூடாது. இவைகள் ஒரு சில ஆலோசனைகளை. ஆலோசனை சொல்லியோ, ஆலோசனை கேட்டோ யாரும் எழுத்தாளராகி விட முடியாது. சித்திரமும் கைப் பழக்கம் என்னும் பழமொழி எழுத்துத் துறைக்கு ஏற்றதல்ல. அப்படி என்னால் எத்தனை எத்தனையோ சிறுகதை மனிதர்கள் உருவாகி இருக்கலாம், உருவாகக் பட்டிருக்கலாம்.

உண்மைகளைச் சொன்னால் சிலருக்குப் பிடிப்பதில்லை. உண்மைகள் சிலரைச் சும்மென்றும் நான் உண்மைகளைச் சொல்லி விடுவதால் சிலருக்கு என்னைப் பிடிப்பதில்லை. ஆனால் இலங்கை இலக்கியத்தில் பற்றும் இலங்கை இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஆர்வமும் ஆவலும் கொண்ட சகல இலக்கியகாரர்களுக்கும் என்னைப் பிடிக்கும். மனிதர்களை நேசிக்கத் தெரிந்தவன் நான் — கதையின் இடையே கூறுகிறார். ஆனால் அவர் சொன்னது எனக்குப் பிடித்தது.

60ல் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்ச்சியைத் தொடர்ந்து மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் உருவாக்கப்பட்டது. 68ல் புதுமைப்பித்தனுக்கு மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் விழா எடுத்தது. அன்று வீரகேசரி, திணகரன் சிந்தாமணி மூன்று வாரமலர்களும் புதுமைப்பித்தன் கதைகள் மறுபிரசுரம் செய்ய ஏற்பாடாகி இருந்தது. தொடர்ந்து என். எஸ். எம். மின் சிறுகதைகள் திணகரனில் வெளி வந்தன. செந்தூரன் கதைக்கு கல்கியில் பரிசு சிடைத்தது. இந்தக் காலகட்டமே மலையக மறுமலர்ச்சிக்க காலம். தெளிவத்தை யிடமிருந்து விடைபெறுகின்றன்.

‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’

சில குறிப்புகள்

அந்தனி ஜீவா

ஒரு சமுதாயத்தின் மாற்றம் அச்சமுதாயத்தின் இலக்கியத்திலும் பிரதிபலிக்கப்படுவது தவிர்க்க முடியாத அம்சமாகும். இத்தகைய சமுதாய விழிப்புணர்வானது அவ்வக் காலகட்டங்களில் இலக்கியத்தில் பிரதிபலித்துள்ளமையை நாம் காணக் கூடியதாக உள்ளது. இதனை நாம் மலையகப் படைப்பாளியான என். எஸ். எம். ராமையாவின் ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’ சிறுகதைத் தொகுதியில் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கிறது.

ஆரம்ப காலத்தில் மலையகம் வாழ் தமிழ் மக்கள் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய வாதிகளின் நேரடியான சுரண்டலுக்கு உட்பட்டிருந்தனர். தேயிலை தோட்டத்திலே தங்கள் வாழ்வை அர்ப்பணிக்க வேண்டிய சூழ்நிலையில் உழைப்பு ஒன்றைத் தவிர வேறு ஒன்றையும் அறியாதவகையில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கை அமைந்திருந்தது.

தோட்டம் என்ற தோட்டக்காட்டிலேதான் அவனது சுவர்க்கம் அமைந்திருந்தது. புழுக் கூண்டுக்களைப் போல் அமைந்திருந்த லயன் காம்பிராவில்தான் வாயில்லாத ஜீவன்களைப் போல வாழ வேண்டியதாகவிருந்தது. இந்த நிலையில் அவனிடம் அடிமை மனப் பான்மை தலைதூக்கியிருந்தது. அவனது அடிமை வாழ்க்கையோ அல்லது அவனது துன்பதுயரங்களோ வெளியில் தெரியாதிருந்தது. போதிய கல்வி வசதி இன்மையால் அவனைப் பற்றி அவனுக்கே எண்ணிக்கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. அடிமைச் சமுதாயமாக, உழைப்பு ஒன்றைத் தவிர ஏழையில்லாத உழைக்கும் இயந்திரமாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அவனிடமிருந்து எப்படி இலக்கியம் பிறக்க முடியும்.

ஆனால், கால மாற்றத்தினால் ஒரு சிலருக்குக் கல்வி வாய்ப்பு கிட்டியது. இதன் பலனாக மலையக மக்களின் யதார்த்த பூர்வமான வாழ்க்கையை வெளியுலகிற்குத் தெரியும் வண்ணம் மலையக இலக்கிய முன்னோடிகளான சி. வி. வேலுப்பிள்ளை, கே. கணேஷ், பொ. சி. குஷணசுவாமி போன்றவர்கள் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும்

எழுதினார்கள். மற்றும் ‘தொண்டன்’ நாதன், கவிஞர் பி. ஆர். பெரியசாமி, கோவிந்தசாமிதேவர் போன்றவர்கள் எளிய நடைபில் பாடல்களை எழுதி மலையக மக்களின் இருண்ட பிரச்சினைகளை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டினார்கள். இதனால் மலையக மக்களின் துன்ப துயரங்கள், சோகப் பெருமூச்சுகள், கண்ணீர்க் காவியங்களை யெவ்விலகில் உள்ளோர் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

இலங்கையில் கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக மலையகத்தைத் தளமாகக் கொண்டு, மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளை கருவாகக் கொண்டு பல படைப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. இத்தகைய படைப்புகளுக்கு ஈழத்து இலக்கியத்தில் தனியிடமும் தனிச் சிறப்பும் உண்டு.

அண்மைக் காலங்களில் மலையக இலக்கியங்கள் நூலுருவில் வெளிவரத் தொடங்கியுள்ளன. இது ஒரு காத்திரமான பணியாகும்: 1980ம் ஆண்டு மலையகத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்ட கதைகள் அடங்கிய மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. தெளிவத்தை ஜோசப்பின் ‘நாமிருக்கும் நாடே’, மாத்தளை யைச்சேர்ந்த மலரன்பன், மாத்தளை சோம, மாத்தளை வடிவேலன் ஆகியோரின் ஒன்பது கதைகளைக் கொண்ட ‘தோட்டக் காட்டி, விலை’, மலையக சிறுகதை எழுத்தாளர்களின் முன்னோடியான என். எஸ். எம். ராமையாவின் ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’ ஆகிய தொகுதிகள் ஒன்றும் கடந்த ஆண்டு வெளிவந்தது.

மலையக சிறுகதைக்கு உருவம் கொடுத்தவர் என மலையக சிறுகதையாசிரியர்களாலேயே பாராட்டப்படும் என். எஸ். எம். ராமையாவின் ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’ சிறுகதைகளைப் படித்துப் பார்த்தால் அவைகள் மலையக உழைக்கும் மக்களின் வாழ்க்கையிலிருந்து முடிந்திருக்கின்றன. இவரது சிறுகதைகளில் மலையக மக்களின் துயரமான சோக சம்பவங்கள் இழையோடுகின்றன.

‘வாழ்க்கையின் சரளரமே சிறுகதை’ என தமிழ்ச் சிறுகதையின் முன்னோடியான புறமைப் பித்தன் எடுத்துரைத்தான். அதற்கு இலக்கணம் வகுத்தார் போல ஒரு கூடைக் கொழுந்து சிறுகதைத் தொகுதியில் கதாசிரியர் ராமையா மனிதாபிமானத்தோடு பாத்திரங்களைப் படைத்திருக்கிறார். இச் சிறுகதைகள் மூலம் கடந்த கால மலையகத்தை நம்மால் தரிசிக்க முடிகிறது. இந்தச் சிறுகதையில் காணப்படும் பாத்திரங்கள் சம்பவங்கள் வாழ்வோடு வரலாற்றோடு பின்னிப் பிணந்துவிட்டன. இந்தத் தொகுதியின் தலைப்புக்கு உரித்தான ‘ஒரு கூடைக் கொழுந்து’ சிறுகதையில் நாம் சந்தித்து உறவாடும் லெட்சுமி பாத்திரம் நாம் என்றைக்கும் மறக்க முடியாத ஓர் பாத்திரம். ‘லெட்சுமிக்கு கை வேகமாக விழுத்துவங்கியது பங்குனி மாத பச்சை பார்ப்பதற்கே ஓர் அழகு. எடுத்து வெறிச் கொண்டவர்களுக்கு அது ஒரு போதை தரும் விளையாட்டு. இளந்தளிர்கள் சடசடவென ஓடிந்து கொண்டிருந்தன’ இப்படி லெட்சுமி தேயிலைக் கொழுந்து பறிப்பதை ஆசிரியர் கூறுகிறார்.

‘வேட்டை’ சிறுகதையில் ரங்கையாக்கிழவனின் ஆசை எப்படி நிராசையாகின்றது. ஒரு சமிராவால் படம் பிடித்துக் காட்டுவதைப் போலக் காட்டுகின்றார். கதாசிரியர் ராமையாக்கிழவன் ‘முழங்காலைப் பிடித்துக் கொண்டு படிக்கி ஏறிவந்த ரங்கையாக்கி

கிழவன், கடைசிப் படியில் நின்று வாயால் ஊதிக்கொண்டான் பத்துப் பதினைந்து படிகள் ஏறியதில் அவனுடைய கிழட்டுக் கால் வெட வெடவென்று நடுங்கின' இப்படி ரங்கையாவை வர்ணிக்கிறார் ரங்கையாக் கிழவனுக்கோ சிவசாமி வாங்கியிருப்பது போல பெட்ரோமெக்ஸ் லைட் வாங்கிவிட வேண்டுமென்ற ஆசை. அந்த ஆசையைத் தன் மகனிடம் சொல்லிப் பார்க்கிறார். அது நிறைவேறுது என எண்ணி தன் எண்ணத்தை தானே செயல்படுத்த தன் கையே தனக்குத் துணை என அ தோட்டத்தில் காய்கறித் தோட்டம் செய்தான். கனவுகள் நனவாகும் நேரத்தில் கடும் மழையின் காரணமாக தோட்டம் நாசமாகியது. 'மகத்தான ஏமாற்றத்தோடு தொங்கிப்போன முகத்தோடு வானத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் கிழவன். மழை தொடர்ந்து பெய்து கொண்ட இருந்தது' ஆசிரியர் இப்படி முடிக்கின்றார். தன்னுடைய ஆசையை நிறைவேற்ற தள்ளாத வயதிலும் மண்ணோடு போராடும் ரங்கையாக் கிழவன் காடு எரிந்தால் மழை வரும் என்ற நம்பிக்கைக்காக தான் பாடுபட்ட சேனையை எரித்துவிடும் மாணிக்கம், கை விரல்களில் தோல் கிழிந்து இரத்தம் கசிய கொழுந்தெடுத்து தனது சத்தியத்தை நிலைநாட்டும் லெட்சுமி, இப்படிப் பற்பல பாத்திரங்களை யதார்த்த பூர்வமாக கலைத்தன வடிவங்களை இந்தக் கதைகளில் சந்திக்கின்றோம்.

கடந்த கால் நூற்றாண்டுகளாக எழுத்துத் துறையிலிருபட்ட என். எஸ். எம். ராமையா எண்ணிப் பார்க்கையில் இருபதுக்குக் குறைவான சிதூகதைகளே எழுதியுள்ளார். எண்ணிக்கையைப் பொறுத்த வரையில் குறைவானவை. என்றாலும் தரத்தில் உயர்வானவை. இவரது 'வேட்டை' சிறுகதை வாசகர் வட்டம் வெளியிட்ட 'அக்கரை இலக்கியம்' என்ற நூலில் கூட இடம் பெற்றுள்ளது. மலையக மக்களின் வாழ்க்கையைக் கருவாகக் கொண்ட இக்கதைகள் அம் மண்ணுக்கே உரிய சிறப்பான தன்மையுடன் மரையாடுகின்றன. மலையகச் சிறுகதை இலக்கியம் பற்றி பேசும்பொழுது ஒரு காலகட்டத்தைப் பிரதிபலிக்கும் ராமையாவின் கதைகள் வரலாற்று முக்கியத்துவம் பெறும் என்பதில் ஸ்யாமிலீலை.

புதை குழிமேல் நோட்டீஸ்

தொழிற் சங்கம் அமைக்க முயன்றதற்காக ஒரு தொழிலாளியின் மகன் தோட்டத்திலிருந்து வேலை நீக்கம் செய்யப்பட்டான். தோட்டத்திலுள்ள பெற்றோரைச் சென்று பார்ப்பதற்கும் அவனுக்கு அநுமதி மறுக்கப்பட்டது. தாய் மரணப் படுக்கையில் இருந்தாள். கடைசி முறையாக மகன் முகத்தைக் காணத் துடித்தான். மகனுக்கு செய்தி அனுப்பினான். நிபந்தனையை மறந்து தாய்ப் பாசத்தால் ஓடிவந்தான் மகன். இதைக் கேள்விப்பட்ட துரை அடுத்த நாள் காலை மரணப் படுக்கையிலிருந்து அவன் தாய்க்கு வேலை நீக்க நோட்டீஸ் எழுதினார். அவன் ஒரு வாரத்தில் இறந்து விட்டான். ஆனால் துரை சட்டப்படி நோட்டீசை அவன் கல்லறையில் ஓட்டினார். பயங்கர நிலை.

மாநாடு காந்திகேசு

சூனியம்

கொட்டும் மழையோடும்
கொளுத்தும் வெயிலோடும்
பட்டுத் தெறிக்கும்
பனிவாடை தன்னோடும்
உழைப்பை
விட்டு விடாத
விரிந்த பெரு நோக்குடனே
விடிந்தும் விடியாத
வேளைதன்னில்
வேலைக்கெனப் புறப்பட்டு
படியும் இரவு வரை
பாங்கோடு உழைத்திட்டு
படுக்கப் பாயின்றி
பாங்கற்ற விட்டினிலே
சயனம் முதல் சமையல் வரை
கவலதையும் ஓர் அறையில்
கச்சிதமாய் நடத்தி
காலத்தைக் கழிக்குமிவர்
ஞாலத்தில் எதைப் பெற்றார்
நாமறிய ஒன்றுமில்லை
ஓயாது உழைக்கும் இவர்
உருப்படியாய் உண்பதில்லை
உருவியற்று புசிப்பதுவும்
ஒரு பிடி சோறுதான்.

தேயிலையைக் கிள்வி நிதம்
தேன் சுவைக்காய் அர்ப்பணிப்பார்
'பியோபி - பன்னிங்ஸ்' எல்லாம்
பிறர் சுவைக்க மட்டுந்தான்
இவர் சுவைக்கத் தகுதியில்லை
இவர் சுவைக்கத் தருவதெல்லாம்
சாறு பிழிந்த சக்கையான
சமயத்தில் தேயிலைக் குரமாகும்
'டஸ்ட் நம்பர் 6' ஒன்றே
சோர்வு போக்கி சுறுசுறுப்பும்
வேளாவேளைக்கு விறுவிறுப்பும் தரும்
கவலைகள் மறக்கச் செய்யும்
காயகல்பமும் இதுவேதான்.
எழில் கொஞ்சம் மலையகமாம்
வெளியழகை ரசிப்போர்க்கும்
இருள் சூழ்ந்த சூனியமே
இங்கு நிதம் உழைப்போர்க்கு.

ஸ்ரீதேவகாந்தன்

மலைகளே இதை ஒலியுங்கள்!

அணிகளே ஒன்று திரளுங்கள்! திரளுங்கள்
இணைவினால் வென்று நிமிருங்கள்! நிமிருங்கள்!

மலைகளே, எதி ரொலியுங்கள்! ஒலியுங்கள்!
இனியுங்கள் உயர்கிரங்கள் உதிருங்கள்!
அலைஎன எழும் அணிஎங்கள் அணிஎங்கள்
அசைவினில் முடி சிதறுங்கள்! இதை ஒலியுங்கள்!

அறிவில் நாம் உயர்கிரங்கள்! சிகரங்கள்!
ஆதலால் இனி விலகுங்கள்! விலகுங்கள்!
அன்பில்நாம் இணைசிகரங்கள்! சிகரங்கள்!
என்பதை எதி ரொலியுங்கள்! ஒலியுங்கள்!

ஆற்றவில் அதி சிகரங்கள்! சிகரங்கள்!
ஆகவே மெல்ல நகருங்கள்! நகருங்கள்!
ஈற்றில்நாம் தொடர்சிகரங்கள்! சிகரங்கள்!
எங்குமே எதி ரொலியுங்கள்! ஒலியுங்கள்!

ஊற்றென எழும் உணர்வெங்கள் உணர்வெங்கள்
உழைப்பினில் உல கொளிருங்கள்! ஒளிருங்கள்!
காற்றெலாம் புதற் பரவுங்கள்! பரவுங்கள்!
காலமே, நிகழ வெழுதுங்கள்! எழுதுங்கள்!

பசுமலை யோகன்

‘கரை’ சேராப் படகுகள்!

தேயிலையோடு — தே(யும்) இலையாக
கால கங்கையின் வெள்ளத்தில்
ஓட்டை விழுந்த தோணிகளில்
உல்லாசப் பயணம் செல்கிறோம்.

எங்கள் ‘உரிமைக் குரல்கள்
செவிடன் காநில் சங்கொலியாய்
சங்கம் வைத்து எமக்குள்
சதிராடுவர் அரசியல் வீரர்கள்.

நானையோர் நல்ல விடிவுவரும்
எனும் நம்பிக்கையில், ஒவ்வொரு
‘இன்றை’ யையும் கழிக்க விழையும்
மறாராளோ — முதல்நாளிலும் கொடியது.

வேதனைக் கடவில் கவிழ்ந்துவிட்ட
எமது வாழ்க்கைப் படகுகளை —
கரை சேர்த்துவிட வருபவைகளே
எம்மை — சமுத்திரத்தில் அடி ஆழத்திற்கு
இழுத்துச் செல்லும் திமிங்கிலங்கள்.

ராமலீ

அவன்
நடந்து கொண்டிருக்கிறான்

ஏ- பி. வி- கோமல்

அன்று சனிக்கிழமை. வழ
மைபோல கோடையிலிருந்து,
மாவனல்லை போகும் பஸ்ஸிற்
கா கக் காத்திருந்தேன். அந்
நேரம்—

என் நண்பர் ரியாஸ் வந்து
சேர்ந்தார். அவர் தற்போது
ஒரு ஆசிரியர் கல்லூரியில் விரி
வுரையாளராய் இருக்கிறார்,
அவரிடம் பேசிக் கொண்டு நின்
றேன். அப்போது பல விடயங்
கள் பற்றிப் பேசினோம். பேச்சு
வாக்கில் ‘நீங்கள் மலையகப்பக்
கம் போகலாமே, இப்போது
தான் அங்கு வாழ்கிறவர்கள்
நல்ல ‘விழிப்புணர்ச்சி’ பெற்று,
பிள்ளைகளை எப்படியாவது படிக்க
வைக்க வேண்டும் என்று துடிக்க
கிறார்களே’ என்றார். தொடர்ந்து
‘நீங்கள் அங்கு போனால் ஏதா
வது சேவை செய்யலாம், அதே
நேரத்தில் முன்னேறலாம்
என்றார்.

‘மலைநாட்டைப் பற்றி நீங்
கள் என்ன நினைக்கின்றீர்கள்?’
என்றேன்.

‘என்ன அப்படிக்க கேட்கிறீர்
கள்? இப்போ அங்கு உள்ள
இளைஞர்கள் மத்தியில் ஒரு முன்
னேற்றம் காணப்படுகிறது.
ஆனால் ஒன்று. நல்ல ‘கய்டென்ஸ்’
அதாவது வழிநடத்தல் வேண்
டும். தொழிற் சங்கங்கள் பாடு

படுகின்றனதாம், ஆனால் அதை
விட நடுநிலைமையில் நின்று வழி
நடத்த அவர்கள் மத்தியில்
இருந்தே ஆக்கள் தேவை’ என்று
முடித்தார்.

‘ஆமாம் நானும் அப்படித்
தான் நினைக்கிறேன்’ என்று
கூறிமுடித்தேன்.

பஸ் வந்தது. பஸ் ஏறினோம்.
பேச்சும் திசை மாறியது,
கொஞ்ச நேரத்தில் நைஜீரியா.
டுபாய் எல்லாம் போய் வந்
தோம்.

அந்நேரம்—

ஒரு பழைய — சற்றுக் கிழிந்த
சாரமும், சற்றே அழுக்காயிருந்த
சேர்ட்டும் அணிந்த ஒரு தமிழ்
வாலிபன் — இன்னும் மூவரால்
பஸ்ஸுக்குள் தள்ளப்பட்டு—
ஐம்பது சதமும் வீசி எறியப்
பட்டது.

ஏறியவன் பேந்தப் பேந்த
விழித்தான்.

மலிதர்கள் தெரியாதா?
ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவித
மாகப் பேசத் தொடங்கினர்,
கடைசியில் ‘மொலே ஹாரா’
முனை சரியில்லாதவன் என்றே
தீர்ப்பளித்துவிட்டனர்:

பஸ் கண்டக்டர் விஷயத்தை
அறிய முற்பட்டார். கொஞ்சம்

கண்டிப்பாகவே கேள்விகள் கேட்டார். சிங்களத்தில் கேட்ட கேள்விகளுக்கு அவன் சிங்களத்திலேயே பதில் கூறினான்.

ஆமாம், அவன் கரந்த பொன் தோட்டத்தில் வதியும் ஒரு தோட்டத் தொழிலாளியின் மகன் என்றும், சும்மா ரோட்டு வழியே நடந்ததாகவும், சிலர் அவனைக் கேலி செய்து அடித்ததாகவும் கூறினான்.

இவைகளை எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு, என் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு சிங்கள வாலிபர், சாரம்தான் உடுத்திருந்தார்.

'மேவா ஒக்கம் பொறு'— 'இவை எல்லாம் பொய்' என்ற பீடியகையுடன் சிங்களத்திலேயே தோட்ட மக்களைப்பற்றி, விசேஷமாக இளைஞர்களைப் பற்றி என்னிடம் கூறினார். ஊன்றிக் கவனிக்கும் போது சற்றே பெருமையுடன் கூறினார் என்றே எவக்குப்பட்டது. நானும் ஒரு சிங்களவர் என்ற எண்ணத்திலேயே எவ்வளவு உரையாடினார். அவர் சொன்னவைகளை மாற்றாமலேயே தருகின்றேன். அவைகளிலிருந்து இன்றைய தோட்டப்பகுதி இளைஞர்களின் நிலையைக் கணித்துக் கொள்ளலாம் என்றே எண்ணுகிறேன்.

'சார் இன்றைக்குத் தோட்டத்தில் உள்ள இளைஞர்கள் நல்லா வாழ்கிறார்கள், நல்லா வேலையிருக்கு. நல்லா படிக்கிறார்கள், நகர்ப்புறத்துக்குப் போய் படிக்கிறார்கள், நல்லா உடுத்திகிறார்கள், ரிஸ்ட்வாரச் எல்லாம் கட்டிக் கொண்டு, கெசட் எல்லாம் தூக்கிக் கொண்டு போகிறார்கள்' என்றவர் பின்வருமாறு அழுத்திச் சொன்னார்.

'அவர்களை (தெமலு) தமிழர் என்றே சொல்லமுடியாது!'

மூட்டத்தினுள்ளே!

தொர பங்களாவல
ஈரடிக்கு ஒர்விளக்கு!
தொழிலாளின்க லயங்களில
இருளே ஒளிவிளக்கு!

வேலோன்

இது என்ன கணிப்போ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால்— ஒன்று மட்டும் உண்மை. வெளியரங்கமான ஒரு பெரிய மாற்றம் தோட்டப்பகுதி மக்களிடம், விசேடமாக, இளைஞர் மத்தியிலும் காணப்படுகிறது.

ஆனால் — மனத்தளவில்—

வளர்ந்தவரிடத்தில் தாழ்வு மனப்பான்மையும் காணப்படுகின்றன. ஆமாம் மேற்கூறிய வெளியரங்க மாற்றங்கள், முன்னேற்றங்கள் புது தோற்றங்கள் எல்லாவற்றையும் தவிடுபொடியாக்கும் டைன்மைட்களல்லவா இவைகள்!

எனவேதான் என்னிடம் பேசுக்க கொடுத்த அந்தச் சிங்கள வாலிபனிடம் 'ஓவ்... ஓவ்...' என்று ஆமோதித்துக் கொண்டு மனத்துக்குள் மேற்கண்டவாறு எண்ண அசை போட்டேன்.

'கரந்தபனை' தோட்டத்துக்குப் போகும் பாதை பிரியுமிடத்தில் பஸ் நின்றது. அந்தத் தோட்டத்து வாலிபன் இறங்கி நடந்தான்.

பஸ் புறப்பட்டது. அவன் நடந்து கொண்டிருந்தான். ●

வலையில் விழாத மீன்கள்.....

பரிபூரணன்

குளிர்ச்சிப் பெட்டிக்குள் இருந்து எடுத்த வைக்கப்பட்டது போலக் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரை பசுங் குளிர்ச்சியைப் பாய்ச்சிக் கொண்டு பனியில் சிலிர்த்துப் போய் ஜில்லிட்டுக் கிடக்கிறது மலையகம். காலைப் பொழுதின் தெய்வீக அழகும் அமைதியும் எங்கும் மண்டிக்கிடக்கின்றன. எங்கும் ஒரே பசுமை, குளிர்ச்சி. ஆனால் அந்தத் தோட்டத்தில் வாழும் மக்கள் மனதில் இவை ஊரண்டுமே இல்லை. பறவைகளுக்கு முன்னரே எழுந்து பறக்கத்தொடங்கி விடும் மக்கள் இன்று 'மதமத' வென்று இருக்கின்றனர்— நனைந்த சாக்குப் போல, 'இன்னக்குத்தான் வேலை இல்லையே என்று கூறியபடி சோம்பலில் ஆழ்ந்து போய்க் கிடக்கின்றனர்.

தோட்டத்தில் வேலை இல்லை என்பதைவிட துரை வேலை கொடுக்கவில்லை என்பதே சரி. தனக்கு இஷ்டமான நாட்களில் வேலை கொடுப்பது இப்பொழுது பழக்கமாகி விட்டது. 'இன்றைக்கு எல்லாருக்கும் வேலை' என்று கூறும் அதே துரைக்கு

'இன்றைக்கு வேலை இல்லை போ' என்று கூறவும் அதிகாரம் இருக்கிறது. 'ஏன்' என்று கேட்பதற்குத்தான் ஒருவருக்கும் அதிகாரம் இல்லை.

கவ்வாத்து வெட்டுறவர்கள் அதிகாலையிலேயே கத்தியும் சையுமாக நடந்து விடுகின்றனர். கவ்வாத்து முடியும் வரை அவர்கள் பாடு குற்றமில்லை. அதன் பிறகு தோப்புக்கரணம் தான். 'ஒன்னல நா கேட்டேன் என்னால நீ கெட்ட' என்று

வெயில் உடலில் கரிர் என்று கடுவதற்குத் தொடங்கிவிட்டது. பெண்கள் கூட்டம் கவ்வாத்து மலையை நோக்கி கிளம்பி விட்டது— விறகு பொறுக்க. இளவட்டம் பதுகையை நோக்கிக் கிளம்பிவிட்டது— காசைக் கரியாக்க. தோட்டத்துத் தலைவர்மார்கள் தங்களுடைய சங்க உறுப்பினர்களோடு ஆபீசை நோக்கிக் கிளம்பிவிட்டார்கள்— துரையிடம் பேசுவதற்கு. துரை பங்களாவைப் பூட்டிக் கொண்டு மனைவி பிள்ளைகளைக் காரில் அடைத்துக் கொண்டு கிளம்பிப் போய் விட்டார்— விருந்துக்கு. ஆபீஸ் படியேறிய தலைவர்கள் யூனியனுக்குக் கிளம்பி விட்டனர். முடிந்த நாளோடு மூன்று நாள் வேலை கிடைத்துள்ளது. இன்று வியாழன்.

'இன்றைக்கு என் வேலை கொடுக்க இயலாது. தோட்டத்தில் வேலை இருக்கிறது. துரை வேலை கொடுக்க மறுக்கின்றார். அவர் சினைத்துப் பால வேலையை நிறுத்தி எங்கள் வயிற்றில் அடிக்கலாம். அரிசி, மாவு விற்கிற விலையில் பண்ணுநாள் வேலை கொடுத்தா நாங்க என்ன செய்வது. எல்லா மலையும் கவாத்து வெட்டப்படுகிறது. வேலை கொடுக்காமல் இருப்பதற்கு இது

சூழ்ச்சி. நீங்கள் இதற்கொரு நல்ல முடிவெடுக்க வேண்டும்.

தலைவர் கூறியதைக் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த மாவட்டப் பிரதிநிதி 'டைப் பிஸ்ட்'யிற்கு ஒரு கடிதத்தை ஆங்கிலத்தில் கூறிவிட்டு 'நீங்க பயப்படாதீங்க 'ஜனவச'த்தில் ஒரு காண்பரன்ஸ் வச்சி ஒக்க அரையை சுழிய அடிக்கிறேன்' என்று கூறிக் கொண்டே டைப் பிஸ்ட் நீட்டிய கடிதத்தை வாங்கி பலமாக வாசித்து ஒரு சில திருத்தங்களைச் செய்து விட்டு 'ஜனவசம் ரீ ஜனல் மெனேஜர்', 'லேபர் கன்ட்ரோல்' போன்ற முக்கிய இடங்களுக்கு அனுப்பும்படி கூறிகிறார்.

'காண்பரன்ஸ் நடத்தும் படி ஜனவசம் மெனேஜருக்கு எழுதியிருக்கேன். ஒங்களுக்கு டெட்டர் வரும். நீங்க எல்லாம் வரணும். தொரையும் வருவார் அப்ப அதுபத்திப் பேசலாம்.

பிரதிநிதி கொடுத்த வாக்குறுதித் தைரியம் ஊட்டவே பெருமையில் 'ஜில்' என்று மிதந்தவாறு தோட்டத்திற்குக் கிளம்புகின்றனக். பஸ்ஸிற்கு வருமுன்னர் பாருக்குள் துறைந்து கொள்கின்றனர். அன்ஸறய ஒருநாள் சம்பளம் இல்லாத தோடு டவுனுக்குச் சென்று வந்த செலவு வேறு. பஸ்காரனுக்கும், பாருக்கும் வேறு தெண்டம்.

அடுத்த நாள் சம்பளம் போடுவதாகத் துரை அறிவித்து விட்டார். திகதி ஆறுதான்.

'சித்திரைப் பெருநாள் வருகுதுங்க. ஆறு ஏழு தேதி வாக்கிவ சம்பளம் போட்டிங்கன்னு ஆளுக போயி சாமான் சட்டு வாங்கிவர தோதா இருக்கும்'

தலைவர்கள் ஐவரும் ஏகோபித்த முறைப்பாட்டுடன் துரை

யின் முன்னால் நின்றனர் — சென்ற மாதம். 'பெருமா மாடாக' துரை கொம்பாட்டி விட்டார்.

'அதில் தலைவர், ஜனவசம் சொல்ற படிதான் நா செய்ய ஏலும். நா நீங்க நெனைச்ச மாதிரி செய்ய ஏலா...' சரியாக துரை 10 மீ திகதிதான் சம்பளம் கொடுத்தார். இன்று ஆறும் திகதியே கொடுத்துவிட என்ன அவதி வந்தது. இதைப் பற்றி யாரும் 'முச்' விட முடியாது. அது அவர் இஷ்டம். அதிலும் ஒரு தந்திரம். சம்பளம் போடும் அன்று வேலையை நிறுத்திவிடுவார். வேலை செய்து விட்டு வந்து சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு போவது தொழிலாளர்களுக்குச் சிரமம். அரை நாள் வேலை நிறுத்துவது தோட்டத்துக்கு நஷ்டம் என்பது துரையின் வாதம். துரையின் சட்டம். எழுத்தில் இல்லாத சட்டம். எழுத்தில் உள்ள சட்டம் எல்லாம் அவர் அளவில் மட்டும்.

பத்து மணிக்கே துரை சம்பளம் கொடுக்கத் தொடங்கி விடுவார். ஸ்டோரில், செக்ரேவில் பெயர் வாசிக்கும் போதே ஜன்னலுக்குள் நீட்டிய கைகளுடன் ஆள் இல்லாவிட்டால் பிறகு அடுத்த மாதம்தான் அவனுக்குச் சம்பளம். துரையின் காட்டுக் கத்தலோடு கிடைக்கும். அதுவும் நிச்சயம் கூற முடியாது. அன்று வாயும் வயிறுமாக இருக்கும் மலைவி இப்புவலியால் துடித்தால் கூட சம்பளம் வாங்கிய பிறகே ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகத் துணிவான் எவனும். இதை யெல்லாம் யார் கேட்பது, எப்படிக் கேட்பது?

அடக்கியான்ட வெள்ளைக் காரண அடித்துத் தரத்தி விட

டோம் என்று கூறிக் கொள்வது இந்த ஏழை மக்களை அடிமைத் தனத்திலிருந்து விடுவிக்கவா— இல்லை இவர்கள் அடக்கி ஆண்டு அதிபதிகளாவதற்குத் தான். அதிகார வெறி.

சம்பளம் என்றதும் வழமை யாக எழும் உற்சாகத்திலும், இப்பொழுதோ எப்பொழுதோ என்ற பயம் கவந்த பாபரப்பிலும் ஒருநாள் வேலை இழப்பை மக்கள் மறந்து விடுகின்றனர். தலைவர்கள் கொதிப்படைகின்றனர் என்றாலும் மதல் ஆளாக ஸ்டோரில் போய் நிற்கின்றனர். நேரமாயிட்டா அது 'ஓரண்ட' என்று முடிவியவாறு.

டோபி, பாபர், சந்தா என்று பிடித்துக் கொண்டபின் அரிசி, மாவு, சீனி ஆகியவற்றுக்கு கழித்துக் கொண்டு மிகுதியாக இருப்பது இவர்கள் கைகளில் விழுகின்றன. அதிகமாக என்ன விழப்போகிறது? எல்லாருக்கும் பத்த ரூபாவிற்குள்ள்தான் சம்பளம் கிடைக்கிறது. சம்பளத்து வாசல் கடை புகைந்து போய்க் கிடக்கிறது. கடன் வசூலிக்க வந்தவர்கள் கலக்கத்துடன் திரும்புகின்றனர். லயம் லயமாக ஏறி இறங்கும் மணிப் பொட்டணிக்காரன் கூட தலைச் சூமையை இறக்கி வைக்காமல் சோர்ந்துபோய் நடக்கிறான். இவர்கள் கைகளில் ஏதாவது கிடைத்தால்தானே அவர்கள் கைகளிலும் ஏதாவது கிடைக்கும்.

அடுத்த சங்கத்துத் தலைவர் அடுத்த நாள் அங்கத்தவர்களோடு யூனியனுக்குச் செல்கின்றனர். 'சம்பளம் போடுறதுக்காக வேலை நிறுத்த எந்தச் சட்டத்தில் இருக்கு' யூனியன் டெட்டரடால் 'லேபர்' கோட்டில் வழக்குத் தாக்கல் செய்து விட்டுக் கிடைத்த அற்ப சொற்ப

சம்பளத்தையும் டவுனிக் செலவழித்து விட்டு தோட்டத்திற்குத் திரும்புகின்றனர்.

'செவ்வாக் கெழமை தொழிற் கோடல் விசாரணை இருக்காம்..... இந்த பெருமாள் தலைவர் யாருன்னு தொரைற்கு தெரியல்ல..... காளிமுத்துத் தலைவர்து நெனைச்சிக்கிட்டாரு.

தலைவர் பெருமையோடு கூறியபடி பஸ்ஸில் இருந்து இறங்குகிறார் இந்தச் சலசலப்புக்கெல்லாம் அஞ்சாத அநகப் பணங்காட்டு ரரி. கிளப்பில் குடித்து வெறித்துக் கும்மாள மிட்டபடி இருக்கிறது.

பணிய லயத்தில் இருந்து பறையடிக்கும் ஒசை மெவிதாக்க காற்றில் மிதந்து வருகிறது. கிணற்றில் இருந்து ஒலிப்பதைப் போல. 'என்னப்பா தப்பு சத்தம்கேக்குது யாரும் மண்டையை போட்டுட்டாகளா.....'

'பெரமன் கங்காணி சோத்த மறந்திட்டதாம் தலைவரே' கூறியபடி ஒருவன் சிழே இறங்கி ஓடுகிறான். பழைய தலைகள் ஒன்னென்னு போகுது. சரி சரி நா ஒம்பத மணிப்பால வாரேனு சொல்லு. ராப்பொணம் காக்கணும் என்று கூறிவிட்டு தலைவர் சென்றுவிட்டார்.

ஒரு மாதமாகத் தொண்டைக்கும் நெஞ்சுக்குமாக இழுத்துக் கொண்டு கிடந்த கட்டைதான். தலைவரும் அவ்வப்போது ஓடிப்போய் பார்த்துக் கொண்டு தான் இருந்தார் அவருடைய சங்கத்து ஆள் என்ற உரிமையும் பழைய மனிதர் என்ற மதிப்பும் தலைவரிடம் காணப்பட்டது. 'சீக்கா கெடந்து செத்தானே நாளைக்கே தூக்கிடனும், போட்டு வைக்கக் கூடாது' என்று முடிவெடுத்து விட்டு சமைக் கிரிசை

கூனக் காண ஏற்பாடுகளையும் செய்து விட்டுக் காலையின்போய்து ரையைக் காணவேண்டும் என்ற தீர்மானத்துடன் வீட்டிற்குத் திரும்புகிறார் தலைவர்.

தோட்டத்து ஆள் ஒருவர் இறந்தால் தொழிலாளர்களுக்கு அரை நாள் விடுதி கொடுத்து விடுவது வழக்கம். சமீபகாலத்தில் கலந்து கொள்வதற்காக, சவத்திற்கு மையப் பெட்டி எடுப்பதற்கான பணமும் துரையிடமிருந்து கிடைக்கும், இவை இரண்டு விஷயங்களுக்காகவும் துரையைக் காண ஆய்விற்கு செல்கிறார் தலைவர். அரை நாள் வேலைக்குத் துரையிடம் அனுமதி வாங்க வேண்டும். நேரம் கரைந்து கொண்டிருக்கிறது. துரை வருகிற பாட்டைக் காணோம்.

தோட்டத்தில் ஒரு மரணம் நிகழ்ந்திருப்பதையும், தலைவர் அரை நாள் விடுதி அடிப்போடு வார் என்பதையும் துரை அறியாதவரா. இதையே சாட்டாக வைத்து இன்றும் ஒரு நாள் வேலையை நிறுத்திவிடலாம். மூன்று நாள் வேலை நிறுத்திய புகிழ்ச்சி துரையின் மனதில் இழையோட தனது முடிவை, திட்டத்தை பெரிய கிளக்க மூலமாக கண்டக்டருக்குக் கூறி தலைவர் வந்தால் சொல்லிவிடும் படி கூறிவிட்டுத் துரை காரி வேறி எங்கேயோ சென்றுவிட்டார் அதிகாலையிலேயே.

தலைவர் ஏமாற்றத்தோடு துரையைத் திட்டியபடி புகிழ்ச்சிச் செல்கிறார். 'செதக மனுசன் ஞாயிற்றுக் கெழமையா பாத்து சாகப்புகுடாது. அரை வேலையுமில்ல முடிவேலையுமில்ல' என்று இறந்தவனையும் ஏசு தீர்த்தவன் என்றார். அடுத்த நாள் ஞாயிற்றுக் கிழமை. துரை அங்கு காணாமல் போய்விட்டார்.

2

திங்கட்கிழமை அதிக சுறுசுறுப்புடன் கண்டிப்பாகிற்று. பறவைகளின் ஒலியில் கலைத்தோடும் பனிப்புகாரில் அலைத்திலுமே ஒரு புதுப் பொலிவு. உயிர்த்துடிப்பு குடிக்கொண்டிருப்பது போல. காலைக் குளிரையும் சோம்பலையும் காலடியில் போட்டு மிதித்துக் கொண்டு அலைவரும் வேலைக்கு ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றனர். அன்று 'ஜனவசம்' ஆய்வில் காண்பிரன்ஸ், சங்கத்தத் தலைவர் துரையுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்தப் போகும் ஒரு உற்சாகத்தில் தன்னுடைய பக்க பல சகாக்களுடன் பதுனைக்குக் கிளம்பிவிட்டார். இந்தத் துரையை அங்கே இழுத்து யூனியன் தலைவர் கேள்விகேட்டு மடக்கப் போகும் காட்சியைக் காண்பதற்காக துடிப்புள்ள நாலைந்து இளைஞர்கள் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். தங்களின் ஒருநாள் வேலையில் மன் விழப்பாவதைக் கூட மறந்து அதிகாலையிலேயே கிளம்பி விட்டனர்.

மாவட்டப் பிரதிநிதி ஜனவசம் அதிகாரிகளுடன் போய் பேசிவிட்டு வருகிறார். 'தொரைக்கு டெலிபோன் கால் போட்டு வரச் சொல்லி இருக்கேன்..... இப்ப வந்திருவார் விழக்கம் சிபிட்டு..... என்று கூறுகிறார்.

தலைவர் யூனியனுக்குச் சென்றுவந்ததையும் ஜனவசமில் 'காண்பிரன்ஸ்' நடைபெற இருப்பதையும் துரை அறியாதவரா என்பது.

அதிகாலை ஏழரை மணிக்குத் துரை மலைபார்க்கக் கிளம்பி விட்டார். ஆய்வில் ஜனவசம் கோல் அலையைக்கக் கிடக்கின்றது. பனிப்படலம் உறைந்து கிடக்கும் அந்தப் பள்ளத்தாக்கில் வெற்றிலையை மென்றபடி மெதுவாக நடந்துகொண்டிருந்த கொழுந்தாட்கள் துரையின் காரைக் கண்டதும் அடித்துப் புடைத்துக் கொண்டு தேயிலையை நெரித்துக் கொண்டு பாய்கின்றனர். வேலையை ஒழுங்காக நடத்தவில்லை என்று துரை. காங்காணி. சுப்பவைசர் மீது கத்திக் கொண்டிருக்கிறார். கங்காணிக்குத் தெண்டம், சுப்பவைசருக்கு வார்ணிங் வெட்டர், நாலைந்து பெண்களை வீட்டிற்கு விரட்டல..... அடையப்பா தொரை என்னமாய் வேலை பார்க்கிறார். என்னே அவருடைய பொறுப்புணர்ச்சி.

காலையில் ஏழு மணிக்கு மலைபார்க்கச் சென்று துரை இன்னும் திரும்பி வரவில்லை என்பதை அறிந்த 'ஜனவசம்' அதிகாரிகள் துரையின் கடமை உணர்ச்சியை எண்ணி வியக்கின்றனர். நேரம் கரைந்து கொண்டிருக்கிறது. துரையை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்து தலைவர்களுக்கும் சகாக்களுக்கும் ஆரம்பத்திலிருந்து ஒரு துடிப்பு தளர்ந்துபோய் விட மெதுவாக தார் ரோட்டிற்கு வருகின்றனர். நேரம் பதினொன்றரை மணி.

*தொரை இப்ப வந்திருவா போல்வ பேசினு... எவ்வளவு நேரத்துக்கு ஒளிஞ்சி கெடப்பான. நீங்க எங்கேயும் போகாம இங்கேயே இருங்க..... நான் ஆய்விற்கு போய்விட்டு வந்திர் ரேன். 'மேமலை' தொரைக்கு ஒரு 'இஞ்சுயரி' வைக்கணும்' மாவட்டப் பிரதிநிதி கூறியபடி தனது காரியாலயத்திற்கு ஓடுகிறார். அவர் அங்கே இருந்தால் தானே. அவருடைய அன்றைய பாட்டுக்கு ஏதாவது கிடைக்கும். துரை ஜனவசமிற்குப் போன் செப்து 'தனக்கு தோட்டத்தில் முக்கிய வேலை இருப்பதால்

இன்று வர இயலாதெனவும் வேறொருநாளில் பச்சவார்த்தை நடக்க ஏற்பாடு செய்யும்படியும் கூறியிருக்கிறார் பிரதிநிதி அங்கேயே ஏன் இருக்கப் போகிறார்.

நான்கு நாட்களுக்குப் பிறகு இன்று காலை கொடுக்கப்பட்டது. அதையும் கெடுத்துக் கொண்டு அந்த ஏழெட்டுப் பெரும் ஜனவசம் வாசலில் மர நிழலில் அமர்ந்து 'பண்டார நாயக்கா'வின் சிலையைப் பார்ப்பதும், ஏதாவதொரு கார் வந்து நின்றால் எழுந்தோடிப் பார்த்து விட்டு உதட்டைப் பிதுக்கியபடி வந்து உட்கார்ந்து கொள்வது மாக இருக்கின்றனர். இரண்டு மணிவரை அங்கேயே தவங்கிட்டு யூனியன் ஆய்வில் வந்து துரை ஒத்திப் போடச் சொல்லிக் கேட்ட விபரத்தை அறிந்து கொண்டு தோட்டத்திற்குத் திரும்புகின்றனர். துரை தங்களுக்குப் பயந்து தவணை போடச் சொன்னதை அறிந்து மகிழ்ச்சியுடன் பலமாகக் கதைத்துக் கொள்கின்றனர். இவர்களுடைய ஒருநாள் சம்பளத்திற்கு 'மன்' வைத்த மகிழ்ச்சியில் துரை 'டைனிங்' டேயிள் முன் அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

3

அதே வாரம் வியாழக் கிழமை தொழிற் கோட்டில் வழக்கு இருப்பதாக மற்றத் தலைவர்களுக்குக் கடிதம் வந்திருக்கிறது. தலைவர் தமது சங்க உறுப்பினர்களுடன் கலந்தாலோசித்து வியாழக்கிழமை சொல்ல வேண்டியவர்களுக்கு எல்லாம் வலியுறுத்திக் கூறிவைத்தார். 'ஒருநா வேலை போன மயிராச்சி, அதைப் பாக்கப்புகுடாது. இதுக் கொரு நல்ல முடிவு எடுக்கணும்' மெம்பர்மார் எல்லாம் போன தாள் அடிச்சிப் பேசலாம்'

வியாழக்கிழமை அதிகாலை யிலேயே இந்த ஏழெட்டுப் பத்துப் பேரும் டவுனுக்குக் சிளம்பி விட்டனர். *தொழிற் கோட்டை* யே பார்க்காத ஒரு மூன்று பேரும் தலைவரிடம் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டு கூட்டத்தை பெரிசாக்கிக் கொள்கின்றனர்.

தொழில் கோட்டுக்கு வந்திட்டா நா பெரிய தொரை, நீ கூலிக்காரன் அப்பிடங்கிற பருப்பு வேகாது. உக்காரனா உக்காரனும், பேசாதன்னா வாய பொத்தனும் சவடால் எல்லாம் தோட்டத்துக்குள்ளதான். அங்க வந்து பாரு அப்ப தெரியும்' தலைவர் பெருமை பிடிபடாமல் ஜம்பம் அடித்துக் கொண்டு 'கோட்' வாசலில் ஆர்ப்பாட்டமாக நிற்கிறார்; சட்டத்து வலையில் சுறமீனைப் பிடிக்கப் போகும் எக்களிப்பில் ஒரு ஐநூறு அறு நூறு ரூபா சம்பளத்தை தோட்டத்திற்கு அன்று மிச்சப்படுத்திக் கொடுத்திவிட்டு அனைவரும் தொழிற் கோட்டில் சுற்றிவருகின்றனர்? சட்டம் என்னும் வலையை வீசி சுறமீனை எதிர் பார்த்துக் காத்திருக்கிறார்கள் சுறமீன் எப்பொழுது வருமோ!

விலைவாசி ஏறுகிறது. வாழ்க்கைச் செலவைச் சரிக்கட்ட சம்பள உயர்வு ஒன்றுதான் ஒரு விமோசனம். அதை வேண்டிய அளவு உயர்த்திவிட்டோம் என்று ஆட்சி பீடம் பெருமை அடித்துக் கொள்கிறது. பன்னிரண்டு ரூபா நாள் சம்பளத்திக்கு இரு பத்தைந்து நாள் வேலை செய்தனர். பதினைந்து ரூபா சம்பளம் என்றதும் பதினாறு நாட்கள் மட்டும் வேலை செய்கின்றனர். அர சாங்கத்தின் திட்டம் எவ்வளவு அழகாக பலமற்றதாகப்படுகிறது. மாதச் சம்பளம் என்ற திறமான திட்டமிடப்பட்ட ஊதியம்தானே இதற்குத் தக்க பரிசாரம் காண முடியும்?

வெயில் விஷம் போல ஏறிக் கொண்டிருக்கிறது. துரையைக் காணாத படியால் மற்ற மற்றப் பிரச்சனைகள் பேசப்படுகின்றன. இவர்கள் அவற்றை வேடிக்கை பார்த்தபடி நேரம் போவதே தெரியாமல் மூலையில் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

துரை அன்று காலை இருந்தே ஆபீஸிற்கு வரவில்லை: கிளாக்கார்கள் பங்கனாவிற்கு ஓடிப்போய் எட்டிப் பார்த்து விட்டு வருகின்றனர் பயந்தபடி. பங்களாவிற்குள் ஒரு பரபரப் பாண சூழ்நிலை: என்னவென்று அறிய முடியாமல் ஆபீஸில் உள்ளவர்கள் குழம்பிக் கொண்டிருக்கும் போதே தோட்டத்து 'டிஸ்பென்சர்' பங்களாவில் இருந்து இறங்கி வருகிறார். 'துரைக்கு சிக்கன் போர்ஸ்' தொரைன்னா என்ன அவனும் மனுசன்தானே என்று அவட்சியமாகக் கூறியபடி தொழில் கோட்டுக்கு ஒரு தந்தி கொடுத்து விட்டார்: துரைக்கு நிம்மதி— ஒரு பதினைந்து இருபது நாட்களுக்கு தொந்தரவு இல்லை. தலைவர்கள் கூட்டம் இருளோடு தோட்டத்திற்குத் திரும்புகின்றது.

ஜனவசம் காண்ஃபரன்ஸ், லேபர் ட்றிபியூனல் கேஸ் ஒன்றும் துரையை அசைத்துவிட முடியாது: 'வேலை இருந்தால் கொடுக்கிறேன்' என்று சமரசம் பேசி முடித்து விடுவார்: சம்பந்தப் பட்டவர்களை நாலைந்து தடவை அடைத்துவிட்டுப் பின் இலகுவாக மடக்கி விடலாம். விட்டுப் பிடிப்பதுதானே குது— இதுவும் ஒருவகை குதுநானே.

கவிதையும் தொலைக் காட்சியும்

எம். சல்கானிக்

இன்று சோவியத் யூனியனில் கவிதை மேன்மேலும் பிரபலமடைந்து வருகிறது. அனுமதி இலவசம் அல்ல என்று வாயிலில் குறிப்புக் காணப்படிலும் பெருங்கூட்டம் ஆவலுடன் திரண்டு விடுகிறது. இந்தப் பெருங்கூட்டத்தைச் சமாளிக்கவல்ல மண்டபங்கள் ஏதும் இல்லை எனவே அங்கு கவியரங்குகள் வட்டையங்களில் நடைபெறுவது வழக்கம். பொதுவாக சோவியத் யூனியனில் கவிஞர்களுக்கு மவுசு அதிகம். ஒரு சாதாரணக் கவிஞருக்குக்கூட அங்கு சமாளிக்க முடியாத கூட்டம் கூடும். பிரபல நடிகருக்குக் கூட இவ்வளவு கூட்டம் கூடாமா என்பது சந்தேகமே. இத்தகைய கவியரங்குகளில் காரசாரமான விவாதம் நடைபெறுவது உண்டு.

எமது நாடு இந்தியா அல்ல. இந்தியா கேள்விச் செல்வத்தில் திளைக்கும் நாடு. கவிதை உரக்கப் படிக்க வேண்டும் என்பதில் அங்கு எவருக்கும் சந்தேகம் இல்லை. முஷாரா போன்ற கவியரசுப் பாரம்பரியம் எமது நாட்டில் இல்லை.

எங்கள் நாட்டில் புரட்சிதான் கவிதையை தெருவுக்குக் கொண்டு வந்தது என்று கூற வேண்டும். அலெக்சாந்தர் பிளாக், வினாதிமிர் மயாகோவ்

ஸ்கி போன்ற கவிவாணர்கள் தமது கவிதைகளைப் பொது மக்களிடையே வாசிப்பதைத் தமது கவிதையின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளில் ஒன்றாகக் கருதுகிறார்கள்.

இப்போது தேசிய தொலைக் காட்சி அமைப்பு கவிதைத் துறையில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தி வருகிறது.

'டைம்' என்பது 30 நிமிடம் செய்தி நிகழ்ச்சி. இது தினசரி மாஸ்கோ நேரப்படி இரவு 9 மணிக்கு நடைபெறும் நிகழ்ச்சி. அநேகமாக அனைவரது கவனத்தையும் இது ஈர்க்கிறது எனலாம். இதை அடுத்த இரண்டரை மணி நேரம் நாட்டில் டெலிவீஷனில் முக்கியமான நேரம். அன்று அப்போதுதான் ஒஸ்தாஸ்கினோ தொலைக்காட்சி நிலையத்திலிருந்து அறிவிப்பாளர் கவிதை நிகழ்ச்சி தொடங்குவதாக அறிவிக்கிறார். இதில் ஒரே ஐந்து கவிஞர் பங்கெடுத்துக் கொள்கிறார். இந்த மாத நேர நிகழ்ச்சியைக் கிட்டத்தட்ட 8 கோடிப் பேர் பார்த்து மகிழ்கின்றனர் என்பது தொலைக்காட்சி மதிப்பீடு.

ஜோனல் மிசியாவிசுள், தினை சுப்பாதினா ஆகிய இரு தேசிய டி. வி. ஊழியர்கள்தான் இந்நிகழ்ச்சியை முதன் முதலில்

தொடங்கியவர்கள். இந்த நிகழ்ச்சி வெற்றி பெறாமா என்று ஐயம் எழுப்பிய சந்தேகப் பிரகிருதிகளுடன் இவர்கள் கடுமையாகப் போராட வேண்டியிருந்தது. இது ரொம்பவும் ஆபத்தான முயற்சி என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனென்றால் இந்த நிகழ்ச்சி சுவாரச்யமில்லாததாக அமைந்துவிட்டால் என்னவது?

எனினும் இவர்கள் இருவரும் இந்தப் புதிய திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதில் துணிகரமாக இறங்கினர்: இவ்வகையான புதுமையான பரிசோதனைகளில் இதுவே முதலாவதாகும்.

1916 வசந்த பருவத் தொடக்கத்தில் ஒஸ்தான்சிறை தொலைக்காட்சி நிலையம் ஆந்திரி வோஸ்னெசென்ஸ்கியின் கவிதை நிகழ்ச்சியை ஆரம்பித்தது. இந்த நிகழ்ச்சிக்கு நான் போயிருந்தேன். அப்போது ரசிகர்களிடையே கரைபுரண்டோடிய உற்சாகம் இப்போதும் என் நினைவில் பசுமையாக உள்ளது.

தொடக்கம் முதலாகவே ஜோனாகும், திவையும் கவிஞரின் ரச-பாவங்களுக்கு ஏற்ப உணர்ச்சிமயமாகத் தன் கவிசையை வாசிப்பதற்கு ஏற்ற சூழ்நிலையை உருவாக்கிக் கொடுத்தார்கள். கவிஞர் தொலைக்காட்சி ஸ்டேடியோவின் அறைக்குள் தன்னந்தனியே நின்று கவிதையை வாசிக்கும் சூழலிலிருந்து அவரை விடுவித்தார்கள். சுமார் 300 ரசிகர்களை அழைத்து அவர்கள் மூன்னிலையில் கவிதையை இசைக்கும் வாய்ப்பினை வழங்கினார்கள்.

கவிஞர் மேடைக்கு வந்ததும் கமிரா முகத்தைச் சந்திக்கவில்லை. ரசிகப் பெருமக்களின் கண்களையும், அவர்களது கரகோஷத்தையும், அளவற்ற ஆர்வத்தையுமே சந்தித்தார்.

மண்டபத்தில் குழுமியிருந்த ரசிகர்களாகிய எங்களுக்கு முன்னால் அதியற்புதமான காட்சி ஒன்று நிகழத் தொடங்கிற்று. ஆந்திரி இத்தகைய அரங்கேற்றங்களில் வழக்கமாக வாசிப்பது போல உணர்ச்சிமயமாக கவிதையை வாசித்தார். அருமை அருமையான உருவகங்கள் சிந்தனைக்கு விருந்தளிக்கும் கவிதை நவநவமான உணர்ச்சிப் பாவங்கள். ஆந்திரியின் முக பாவனைகள், அவரது அங்க அசைவுகள், காமிராக்காரர்கள் சுறுசுறுப்பாகச் செயல்பட்ட வண்ணமிருந்தனர். முன்பின் கண்டறியாத ஏதோ ஒரு காட்சியை லட்சோப லட்சம் ரசிகர்கள் உன்னிப்பாகக் கவனித்த வண்ணமிருந்தனர். மண்டபத்தில் திரண்டிருந்த ரசிகர்களைக் கூட்டமாகப் படமெடுத்த கமிராக்கள் அந்த ரசிகர்களின் முகங்களைத் தனித்தனியாகவும் படமெடுத்தன. சில சமயங்களில் கவிஞரையும் ரசிகர்களையும் ஒருசேரப் படம் பிடித்தன.

மறு நாட் காலை அந்த நிகழ்ச்சி மகத்தான வெற்றி பெற்றுவிட்டது என்பது ஐயத்திற்கிடமின்றிப் புலனாயிற்று: ஓய்வில்லாத டெலிபோன் அழைப்புகள், பாராட்டுகள் குன்றுபோல் வந்து குவிந்த கடிதங்கள், சிறந்த மதிப்பீடுகள்.

கவிஞருக்கும், ரசிகர்களுக்கும் இடையில் இணைப்புப் பாலம் ஒன்றை ஏற்படுத்தி மாஸ்கோ தொலைக்காட்சி பயன்மிக்க சிறந்ததொரு சேவையையும் ஆற்றியுள்ளது எனலாம்.

தவிரவும், மற்றொரு முக்கியமான விஷயம் லட்சோப லட்சம் பேர் கவிஞரைச் சந்திக்கவும் அவரது அந்த மனிதப் பண்புகளைக் காணவும் தொலைக்காட்சி வாய்ப்பளித்தது.

ஆந்திரி வோஸ்னெசென்ஸ்கி தமது கவிதையை மட்டும் வாசித்தார் என்று கருதிவிடக்கூடாது. அவர் தமது படைப்புடன் இரண்டறக் கலந்து விட்டார் எனலாம். அவரது ஆளுரைப்பாகத் தெரிந்தது. ஒட்டுமொத்தத்தில் அவரது புத்தகங்களைப் படிக்கும் போது மனதில் அவரைப் பற்றித் தோன்றும் கற்பனைக்கு இது முற்றிலும் பேறுபட்டதாகக் காணப்பட்டது.

ஒவ்வொரு தொலைக்காட்சி ரசிகரும் தன் அபிமானக் கவிஞரை நேருக்கு நேர் கண்ணுற்றார்; இச்சந்திப்பு கவிஞருடன் மேலும் நெருங்கிய தொடர்புகொள்ள வேண்டும் எனும் அவாவினைத் தூண்டி விட்டது. கவிஞரது ஆளுமைப் பற்றித் தூர்வமானது, அவரது எழுத்துக்களிலிருந்த ஆர்வத்தையும் விஞ்சி நின்றது என்று கூடச் சொல்ல முடியும்.

'கவிதை பற்றிய உரையாடல், ஆந்திரி வோஸ்னெசென்ஸ்கி' எனும் ஒரு புதிய தலைப்பு தொலைக்காட்சித் திரையில் தோன்றிற்று. இந்த நிகழ்ச்சியிலும் இவரே முதலாவதாகக் காட்சியளிக்கும் பேற்றினைப் பெற்றார்.

ஜனசந்தடி நிறைந்த தெரு, காமிரா ஆலாபுபாகுவான ஒருவரைப் படமெடுக்கிறது. ஜோனஸ் அந்த நபரை நிறுத்தி 'மன்னியங்கள், ஒரே ஒரு கேள்வி மட்டும் கேட்க விரும்புகிறேன். தயையெய்து பதில் சொல்லுங்கள்: கவிதையில் உங்களுக்கு ஆர்வம் உண்டா?' அந்த மனிதரின் மனக் குழப்பம் முகத்தில் பிரதிபலிப்பதைக் காணுகிறோம். கேள்வியைத் தப்பாகப் புரிந்து

கொண்டார் போலும்: 'கவிதைகள் கேட்பதில் அல்லது படிப்பதில் உங்களுக்கு விருப்பம் உண்டா?' 'பொதுவாகக் கவிதை எனக்குப் பிடிக்கும்' அவருக்கு இன்னும் குழப்பம் தீர்ந்தபாடில்லை. 'உங்களுக்குப் பிரியமான கவிஞர் யார்?' 'புஷ்கின், மயாகோவ்ஸ்கி' 'இப்போது உயிரோடு இருப்பவர்களில்?' 'வோஸ்னெசென்ஸ்கி, யெவ்துஷெங்கோ' 'வோஸ்னெசென்ஸ்கியை ஏதேனும் கேள்வி கேட்க விரும்புகிறீரா?'

உரையாடலின் தொடக்கக் கட்டம் இது. எதையும் மறைக்காமல், ஒளிவு மறைவின்றி வெளியிட வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டை உடையவா திருவும், ஜோனாகும். எனவே, 'கவிதை படிக்க எனக்கு நேரமில்லை' வோஸ்னெசென்ஸ்கியை எனக்குப் பிடிக்காது என்ற பதில்கள் கூட கத்திரிக்க இடக்காகாமல் ஒளி பரப்பப்படுகின்றன;

பின்னர், கேள்விகளுக்கு ஆந்திரி உற்சாகத்துடன் பதிலளிப்பதைக் காணுகிறோம். விளக்கமான பதில்கள்.

டாகுமெண்டரிப் பாணியே இத் தொலைக்காட்சி நிகழ்ச்சியில் கையாளப் படுகிறது. தொழில் முறை உத்திகள் எதுவும் இதில் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை.

இதுவரை ஒரே ஒரு உரையாடல்தான் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. எனினும் வெவ்வேறு சாணல்களில் முன்று, நான்கு தடவை ஒளிபரப்பான தனி உரைகளில் கவிஞரது முத்திரை பதிந்திருப்பதையும், பல்வேறு வடிவங்களைக் கொண்டு சிறந்து விளங்குவதையும் காணலாம்.

வேரானெ சென்ஸ்கியின் நிகழ்ச்சிகளில் இசைக்கு முக்கிய இடம் உண்டு. இசையமைப்பாளர்கள் தாரிவெர்தியேல், ரோதியன் ஷெசெத்ரின் ஆகியோரும் பிரபல பாடகர் சோபியா ரொத்தாரும் இந்நிகழ்ச்சியில் பங்கு கொண்டனர். ஆனால் ஏராளமான பாடல்களை எழுதியுள்ள ராபர்ட் ரோஸ்தெஸ்த வென்ஸ்கி தன் நிகழ்ச்சியில் இசைக்கு இடமே தரவில்லை.

சுவர் நிகழ்ச்சியில் இசை இடம் பெருவிட்டாலும் அவர் இயற்றியுள்ள பாடல்களைப் பற்றி எழுத்து மூலம் வந்த கேள்விகளை அவர் புறக்கணித்து விடவில்லை.

ஷிலா குஜ்ரால், சாகித்ய அகாடமியைச் சேர்ந்த உமாசங்கர் ஜோஷி ஆகியோருடன் யெவ்துஷெங்கோ நிகழ்ச்சிக்கு நாள் போயிருந்தேன். இந்தியாவில் தொலைக்காட்சியில் இத்தகைய நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்ய முடியுமா என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுவதற்காகவே முக்கியமாக உமாசங்கர் ஜோஷி வந்திருந்தார்.

யெவ்துஷெங்கோ மேடையில் தோன்றியதும் சற்று சலசலப்பு ஏற்பட்டது. அவர் அப்போதுதான் இராணுவப் பேட்டிக்கு அழைக்கப்பட்டவர்போல முடியை ஓட்ட வெட்டியிருந்தார். கையில் ஒரு கோப்பை பாலுடன் காட்சி தந்தார். அவையையாரின் சந்தடி ஒய்வதற்காக சிறிது நேரம் காத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது எடுக்கப்பட்டு வந்த ஒரு திரைப்படத்தில் ரர்க்கெட்டின் தருவையான திசியோக்மெவ்ஸ்கியின் பாத்திரத்தைத் தான் ஏற்று நடத்துவது வருவதாகவும், உணர்ச்சிகரமாக நடிப்பதால் தன் வயிற்றிலுள்ள குடற்புண் தீவிரமாகி

விட்டதன் காரணமாக பால் குடித்து வருவதாகவும் அவர் கூறினார்.

'திசியோல்கோவ்ஸ்கி பாத்திரத்தில் உங்கள் மனதைக் கவர்ந்த அம்சம் எது?' என்று கூட்டத்தில் இருந்த ஒருவர்கேள்வி எழுதி அனுப்பினார்.

'தன் வாழ்க்கையின் முக்கியமான அம்சத்தின்மீது கவனத்தை ஒருமுகப்படுத்துவதில் அவருக்கு இருந்த ஆற்றல்தான் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. நம் அனைவராலும் இப்படிச் செய்துவிட முடியாது. திசியோல் கோவ்ஸ்கி எத்தனையோ துன்ப துயரங்களுக்கு உள்ளாக நேர்ந்தது. ஆனால் வாழ்க்கையை அதன் கட்டுக்கோப்புக்குள்ளிருந்து மட்டுமே அவர் நேரக்கவில்லை; அதற்கு மேலிருந்தும், அதன் மூலமும் வாழ்க்கையைக் கண்ணுற்றார்.

சிமனோவ் கடந்த இருபது வருட காலமாக உரை நடை மட்டும் எழுதிவந்தவர். 'கவிதை என்றும் இளமையானதாக இருக்க வேண்டும், இல்லையெல் கவிதையே எழுதக் கூடாது' என்று அவர் சொல்லுவது வழக்கம். இளமையில் எழுதப்பட்ட இளம் கவிதையே சாலச் சிறந்ததாகும். சிமனோவின் கவிதையானது யுத்த நினைவுகூடலும், பாசிசத்தை எதிர்த்து உயிரைத் துச்சமாக மதித்துப் போராடிய இளம் தலைமுறையுடனும், அவர்களது கதிப்போக்குடனும் பிரிக்க முடியாத படி பின்னிப் பிணைந்துள்ளன.

சிமனோவ் தன் நிகழ்ச்சியைத் தனது சொந்தத் தலைமுறையைச் சிறிக்கும் நிகழ்ச்சியாக நடத்தினார் எனலாம்.

மாஸ்கோவில் கலினின் அவென்யூவில் மிகப் பெரிய மின்னணுத் திரை ஒன்று உள்ளது. சிமனோவின் கவிதை நிகழ்ச்சி அதில் திரையிடப் பட்டது. அதைக் கண்டு களிக்கப் பெருங்கூட்டம் திரண்டு நின்றது.

யுத்தர், காதல் இவை பற்றியும் யுத்தத்திலிருந்து திரும்பி வராமல் போனவர்கள் பற்றியும் இயற்றப்பட்ட கவிதைகள் அரங்கேற்றப்பட்டன. 'நண்பர்கள் மடிகிறார்கள் என்பது உண்மையல்ல. அவர்கள் நம் அருகிலிருப்பதில்லை, அவ்வளவுதான்'

சிமனோவ் இப்போது இல்லை. அவரது மரணத்துக்குப்பின் ஒரு வெற்றிடம் தோன்றிவிட்டது. அவர் நமது ஆன்மிக வாழ்க்கையில் வகித்து வந்த இடம் மிகப் பெரிது, மகத்தானது!

கவிஞர்கள் பரஸ்பரம் ஒருவர் மற்றவரது கவிதைகளை மொழிபெயர்ப்பது நமது இலக்கிய வாழ்க்கையின் விசேட அம்சமாகும் எனலாம். சோவியத் யூனியனில் 73 மொழிகளில் இலக்கியம் எழுதப்பட்டு, அச்சாகி, வாசித்துப் பாராட்டப்படுகிறது. இந்த மொழிகளில் ரஷ்யன் ஒரு தொடர்புக் கண்ணியாகப் பயன்படுகிறது எனலாம்.

அர்மீனியக் கவிஞர் எமின் இந்நிகழ்ச்சியில் நடுநாயகமாக விளங்கினார். அவருடன் ரஷ்யக் கவிஞர்களும் இருந்தனர். அவர்கள்தான் அவர் கவிதைகளை மொழிபெயர்த்து வாசிக்க வர்கள். நிகழ்ச்சியின் தோரண மாறிற்று. நிகழ்ச்சி களிப்பேச்சல்ல. உரையாடலும் அல்ல என்ற நிலைக்கு வந்தது. அது கதம்பமாக அமைந்திருந்தது எனலாம். இசைக் கச்சேரிச்

சூழல் உருவாயிற்று: ஒருநபர் நிகழ்ச்சி போலத் தோன்றிற்று. மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் அன்றைய கவிநாயகரைப் பற்றி உரையாற்றினார். அவர் தமது நன்றியை அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொண்டார்.

எமின் ரஷ்யக் கவிதையின் மொழிபெயர்ப்புக்களைப் பற்றி இவ்வாறு கூறினார். 'கவிஞர்கள் பிறர் எழுதிய சில வரிகளையும், எதுகைகளையும் பரஸ்பரம் தமது கவிதைகளில் திருடிக்கையாள வதுண்டு. ஏன் திருட வேண்டும்? மொழிபெயர்த்து விட்டால் அவை உங்களுடையவையாகின்றனவல்லவா!'

மூன்றாண்டுக்கும் மேலாக தொலைக்காட்சிக் கவிதை நிகழ்ச்சிகள் ஒளிபரப்பப் படுகின்றன. அதில் பங்கெடுக்கின்ற, ரஷ்ய மொழியில் எழுதுகின்ற கவிஞர்கள் இந்த நிகழ்ச்சிகளை நவீன சோவியத் கவிதையின் பூந்துணராக அதாவது ஒரு திரட்டாக மாற்றி விடுகின்றனர்.

இந்த நவீன சோவியத் கவிதைத் திரட்டுப் பற்றித் தொலைக்காட்சி நிலையத்துக்கு வந்து குவிந்த பாராட்டுகளில் ஒரு ரசிகர் எழுதிய விளக்கத்தை மட்டும் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன்: லெனின் பரிசு வெற்றியாளரும் தொழில் நுட்பத்தில் டாக்டர் பட்டம் பெற்றவருமான ஓய், கார்ப்பெய்ஸ்கி எழுதியது அது.

'தொலைக்காட்சி இலக்கியம் இது புத்தகத்துக்குப் பதில் அல்ல, இதைப் பயன்படுத்துகின்ற முறையினால், ரசிகன் இலக்கியத்துக்கு, குறிப்பாகக் கவிதைக்கு நெருக்கமாக வந்து விடுவதைக் காணலாம்'

தேயிலையின் கதை

மாத்தளை கார்த்திகேசு

சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் சீன நாட்டின் ஒரு காட்டில் நடந்த எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிதான் உலகெங்குமுள்ள பலகோடி மக்கள் தேநீர் அருந்தக் காரணமாகும்.

சீன மன்னன் ஒருவன் காட்டுக்கு வேட்டையாடச் சென்றான். காட்டில் கிடைக்க தண்ணீரை வெண்ணீராக்குவதற்கு ஒரு பாத்திரத்தில் எடுத்து நீ மூட்டிக் கூடவைத்தான்.

தண்ணீர் பாத்திரத்தை மூடாமல் திறந்தபடி மரத்தடியில் விட்டுச் சென்று, மிருக வேட்டையில் ஈடுபட்டான். சில மணி நேரங் கழித்து வந்து நீரை எடுத்து அருந்தினான். அந்த நீர் ஒரு விதச் சுவையைக் கொடுத்தது.

பாத்திரத்தை நன்றாக உற்றுப் பார்த்தான். அகணுள் சில சிறு இலைகள் வெந்து கிடப்பதைக் கவனித்தான். குறிப்பிட்ட ஒரு மரத்தின் இலைகள் காற்றடித்ததால் பாத்திரத்தினுள் விழுந்திருப்பதை உணர்ந்தான்.

பருகிய நீர் அவன் களைப்பை நீக்கி உடலுக்கு ஒருவித உணர்ச்சியையும் உற்சாகத்தையும் அளிப்பதை உணர்ந்தான். குறிப்பிட்ட இலைகள் விழுந்த செடியை தன்னுடன் எடுத்துச் சென்றான். அவன் உற்பத்தி செய்த செடியில் தோன்றிய பல செடிகள் (கன்றுகள்) உலகெங்கும் சென்றன.

இன்று தேயிலை இந்நாட்டின் வரலாற்றில் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுள்ளது. இச் செடியைப் பெற்று வளர்த்த எங்களின் வரலாறு கண்ணீரால் எழுத வேண்டி உள்ளது. தேயிலையின் கதையுடனே மலையக மக்களின் வரலாறும் தொடர்கிறது. தேயிலையைப் பற்றிய வரலாற்றில் சில குறிப்புகள் இஃதா.....

முதலில் கால் வைத்தவர்

ரால்க்பிச் என்ற முதல் ஆங்கிலேயன் 1589ம் ஆண்டு மார்ச் 5ம் திகதி இலங்கை மண்ணில் கால் வைத்தான். 'திடர்க்கி' கம்பெனியரால் அனுப்பப்பட்ட வியாபாரத் தரகராக ரால்க்பிச் கொழும்பு வந்தான்.

சரித்திரம்

ரால்க்பிச் வருகையின் பின் 7 ஆண்டுகள் கழித்து ரொபர்ட் நொக்ஸ் வந்தான். கண்டி நீதிமன்றத்தில் குற்றவாளி ஆக்கப்பட்ட சிறையில் அடைக்கப்பட்டான். இவன் சிறையில் வைத்து இலங்கையைப் பற்றி சரித்திரம் எழுதி பெரும் புகழ் பெற்றான்.

1820ம் ஆண்டு இலங்கையின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்ற சர் எர் வர்ட் பார்ன்ஸ் முதலில் செய்த பணி மலைநாட்டிற்கும் கொழும்புக்கும் பாதை அமைத்ததுதான்.

முதல் தோட்டம்

1824ல் ஜோர்ஜ் பேட் என்பவர் கம்பளைக்கருகிலுள்ள சின்னப்பிட்டியாவில் கோப்பி நடுகையை ஆரம்பித்தார். இலங்கையின் சரித்திரத்திலேயே முதல் தோட்டம் இதுதான்.

தேயிலை

தேயிலையைப் பற்றி மக்கள் 1842ல் தான் சரியாகத் தெரிந்து கொண்டார்கள். 1867ல் கேப்ரியல் டீவோம்ஸ் என்பவர் சைனா தேயிலையை புகல்வாவைக்கருகிலுள்ள ரொத்தன் சைல்ட் தோட்டத்திலும், ரம்பொடையிலுள்ள கொண்டகல என்னுமிடத்திலும் நடட்டார். தொல்பாலைக்கருகிலுள்ள பென்னிலன் தோட்டத்தில் கல்கத்தாவைச் சார்ந்த லெவிலின் என்பவர் அராம் தேயிலைச் செடிகளை நடட்டார். இக் கொண்டகல்தான் இப்பொழுது லவுக்கல் டிவிசன். 81ம் ஆண்டு 19 வயது இளஞர் ஜேம்ஸ்டேவர் கண்டிக்கு வந்தார். இவர் 40 வருடங்கள் லால் கொண்டாரா தோட்டத்தில் தங்கினார். இவரைத்தான் தேயிலைத் தொழிலின் தந்தை என்றழைக்கிறார்கள்.

முதன் முறையாக எடுக்கப்பட்ட கொழுந்து டேலரின் வராதாவில் (வீட்டுத் திண்ணையில்) பக்குவப்படுத்தப்பட்டு தேயிலையாகக் கப்பட்டது. ஜேம்ஸ் டேலர் தேயிலை இலங்கையில் ரீ ஹவுஸ் முதல் ஸ்டோராகும். (தேயிலைத் தொழிற்சாலை)

1871ம் ஆண்டு இலங்கையிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட தேயிலையின் தொகை 23 இரூத்தல் மட்டுமே. அதன் பெறுமதி ரூபா 58 ஆகும்.

30-7-1883ல் கொழும்பில் மெசர்ஸ் சமர்வில் அன் கோ அலுவலகத்தில் முதல் தடவையாக தேயிலை விற்பனைக்கு வைக்கப்பட்டது. இன்று ஒரு வாரத்திற்கு 70 லட்சம் 80 லட்சம் இரூத்தல் ஏற்றுமதியாகின்றது. தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்கு இந்தியாவில் இருந்து தொழிலாளர்கள் (தமிழர்) கடலைக் கடந்து மன்னாரில் வந்து இறங்கினர். அங்கிருந்து வடபாதையில் சுமார் இருநூறு மைல் தொலைவு நடந்தே வந்து வேலைத்தளங்களை அடைந்தனர் என்று 'ரீ 19ளான்ரேசன் இன் சிலோன்' என்ற நூலில் ரீ. வி. வலியட் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பாரதி நூற்றாண்டு விழாவை நோக்கி.....

நூற்றாண்டு விழா 1982

தயாராகுங்கள்,

மனமார்ந்த அன்பளிப்பு

பூஜிதா ஸ்ரோர்ஸ்

✽ ஆல் சிலோன் டிஸ்ரிபியூட்டர்ஸாரின்
புதிய கிளையான நாம்

ராஜா, அமுதா, கொலம்பியா
முதலியனவின்

சகல விதமான

தயாரிப்புகளின் விற்பனையாளர்கள்

எம்மிடம் :-

- ✽ ராஜா ✽ கொலம்பியா — டீசல் என்சின்கள்
- ✽ அமுதா அரைக்கும் இயந்திரங்கள்
நீர் இறைக்கும் இயந்திரங்கள்,
மோட்டார்கள்
கைவசம் உண்டு.

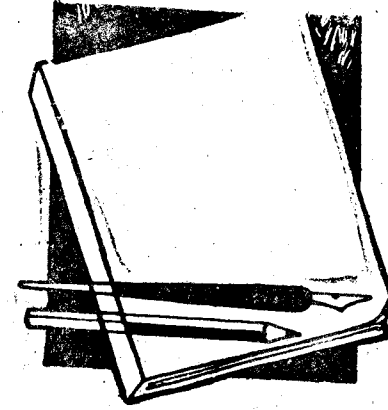
- சகல விதமான உதிரிப்பாகங்களும்
எம்மிடம் பெறலாம்

தங்கள் தேவைகளுக்கு தொடர்புகொள்ள வேண்டிய இடம் -

பூஜிதா ஸ்ரோர்ஸ்

81, ஆமர் வீதி,

கொழும்பு-12.

கடிதம்

உதவி அஞ்சல் கணக்குப் பரிசோதகராக மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த நான் அங்குள்ள பல எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய நண்பர்களோடு உறவுகளை வளர்த்துக் கொண்டும் பல இலக்கியச் சந்திப்புக்களிலும் கலந்து கொண்டு இருந்த வேளையில் (எனது மட்டக்களப்பு அனுபவங்கள் தொடராகத் தினகரனில் வெளியாகின) திடீரென்று ஒருநாள் நான்குவைத் போவதற்கான கடிதம் வந்திருந்தது.

1980ம் ஆண்டு ஒக்டோபரில் ஈராக்கில் ஒரு கம்பனியில் ஆங்கிலத் தட்டெழுத்தாளராகவும் விகிதராகவும் பணிபுரிவதற்காகத் தெரிவாகி அங்கு செல்வதற்கான விசா, சம்பளமற்ற விடுமுறையாவும் கிடைத்து ஆபத்தமாக இருந்தேன். ஆனால் ஈரான் — ஈராக்கியத்தம் காரணமாக அப்போது அங்கு செல்ல முடியவில்லை. அதே கம்பனிதான் ஏப்ரல் 10ந் திகதி என்னைக் குவைத்தில் உள்ள தமது கிளை அலுவலகத்தில் பணிபுரிய வருமாறு அழைத்திருந்தது.

வெளிநாடு ஒன்றைப் பார்ப்பதற்குக் கிடைத்த வாய்ப்பு, புதிய அனுபவங்களைச் சம்பாதிக்கப் போகிறோம் என்ற மகிழ்வு, ஏதோ இலங்கையில் உழைப்பதைவிட இன்னொரு மடங்கு கூடுதலாக உழைக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை (இந்த உழைப்பின் ஒரு பகுதியில் பிறகு புத்தகங்களை அச்சிடலாம் என்ற விருப்பமும் ஒரு காரணம்) யாவும் ஒருங்கு சேர்ந்து குவைத் ஏயர் வேய்ஸ் விமானத்தில் என்னை ஏற்றி இங்கு அனுப்பிவைத்தன என்பேன்.

இன்னொரு எழுத்தாள நண்பர் சுதாராஜ் (இராஜசிங்கம்) கூட என்னைடன் ஒரே கம்பனியில் பொறியியலாளராக வேலை செய்ய வந்திருந்தார். இங்கு எனது ஒரே இலக்கிய நண்பர் சுதாராஜ்தான். இலங்கை எழுத்தாள நண்பர்கள், மல்லிகை, சிரித்திரன் மற்றும் தேசியத் தினசரிகளைப் பற்றி இடையிடையே பேசிக்

கொள்வோம். நான் இங்கு வரும்போது சில மல்லிகை பிரதிகளைக் கொண்டு வந்தேன். நான் தங்கியிருக்கும் குவாட்டர்சில் இன்னும் முன்று தமிழ் நண்பர்கள் உள். அவர்களுக்கு வாசிக்கக் கொடுத்துள்ளேன். நாங்கள் குவைத் நகரத்தில் இருந்து 40 கிலோமீட்டர் தூரத்தில் 'சவாத்' என்னும் வேலை செய்கிறோம். வசிக்கும் துறைமுக அதிகாரப் பகுதிக்குள் வேலை செய்யும் அலுவலகம் ஒரு மிதக்கும் கரையில் நிற்கும். ஜப்பான் போன்ற நாடு போதும் துறைமுகக் கரையில் நிற்கும். ஜப்பான் போன்ற நாடுகளில் இருந்து வரும் சிமெந்துத் தூளை இக் கப்பலில் உள்ள நான்கு கிணறுகளுக்குக் கொட்டுவார்கள். பிறகு இதை இயந்திரங்களினால் மேலே எடுத்துப் பைக்கற்றுக்களில் அடைத்து ஈராக், குவைத்தின் மறு பிரதேசங்களுக்கு அனுப்புகிறார்கள். இந்த மிதக்கும் தாங்கிக் கப்பலினால் 'கபின்' அலுவலகம் உண்டு. இது முற்றிலும் குளிருட்டப்பட்டது. இங்குதான் நான் பிரதான பொறியியலாளர் அல்லது தாங்கி நிர்வாகி (பாஜ் மனேஜர் என்பர்) யினது உதவியாளராகவும், டைப்பிஸ்ட்டாகவும் வேலை செய்கிறேன். எனது மதிய உணவின் பின்னால் ஓய்வு வேளையில் இக் கடிதத்தை எழுதும் போது குளிரில் கைகள் உறைகின்றன. வெளியே பார்த்தால் துறைமுகத்தில் எங்கும் வெளிநாட்டுக் கப்பல்கள் வந்து கோதுமை, அரிசி போன்ற பண்டங்களைப் பறிப்பதும் இன்னொரு துறைக்குச் சென்று பெற்றோல் ஏற்றுவதும் உள்ளன.

இங்கு எங்கு பார்த்தாலும் பெற்றோல் வயல்களைக் காணலாம். இரவில் இந்தப் பெற்றோல் எடுக்கும் தொழிற்சாலைகளில் இருந்து சுமார் அறுநூறு எண்ணூறு அடிகள் வரை உயரமாகக் கட்டப் பட்டுள்ள குழாய்களின் மேல்புறமாகச் சென்றிந்த தீச்சவால்கள் கிளம்புவதைக் காணலாம். எங்கு பார்த்தாலும் இரவில் மின் விளக்குகள் ஜெக்சோதியாகப் பிரகாசிக்கும். காரர்களுக்குக் குறைவே யில்லை. இங்கு நடப்பவர்களைக் காண்பதே அரிது. வாகனங்களின் போக்குவரத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் சிக்னல் தர்ப்புகளில் வைத்தே பத்திரிகைகளை விற்பனை செய்கிறார்கள். குவைத் டைம்ஸ், அராபிக் டைம்ஸ் போன்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளுக்கு இங்கு நல்ல மதிப்பு. ஒரு பத்திரிகை 100 பில்ஸ் (பில் 6 சதம் வரும்) இந்தக் காசை 1 டினர் என்பர். 1 டினர் 60 ரூபா வரும். 100 பில்ஸ் 1 டினர். இங்கு கடைகளில் ஏராளமான பொருட்கள் குவிந்துள்ளன. இலங்கையில் வாங்குவது போன்ற விலைதான். மிகச்சிறு வித்தியாசம். இங்கு ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் ஒரு கூப்பன் வரும். இதை நிரப்பி எமக்குத் தேவையான தனிப்பட்ட விபரங்களை இலவசமாக விளம்பரம் செய்யலாம். வாழ்க்கைத்துணை தேடுபவர்கள், பேரூ நண்பர்கள் வேண்டுவோர், வேலை தேடுவோர், வீடு தேடுவோர் என்று பலரகத்தினர் இந்த இலவச விளம்பரப் பகுதியைப் பயன்படுத்துவர். அராபிக் டைம்ஸ் பத்திரிகையில் இரண்டு பக்கங்களை உருது மொழியில் வெளியிடுகிறார்கள். இங்கு கேரள முஸ்லீம்கள், பாகிஸ்தானியர்களின் கடைகள் அனேகம் உண்டு. கேரள முஸ்லீம் - குவைத் நண்பர்கள் கழகம் என்ற அமைப்பாக்கூட உண்டு. அரபு மொழி தெரியாமல் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறோம். உணவுக் கடைகளுக்குப் போனாலும், பொருட்களை விலைகேட்டாலும் மொழி

தான் பிரச்சனை. ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களைக் கண்டால் ஒரே சந்தோஷம், நாங்கள் பிரயாணஞ் செய்த குவைத் ஏயர் வேய்சில் பெரும்பான்மையான பெண்கள் இலங்கையில் இருந்து வந்தவர்கள். அவ்வளவும் குவைத்தில் பணிப்பெண்களாக வேலை செய்ய வந்தவர்கள். பலர் லீவில் சென்று திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்கள். 18 வயது முதல் 60 வயது வரை பெண்களைக் கண்டேன். இவர்களில் சிலரை அணுகி விசாரித்த போது தம் வீட்டு எஜமானர்கள் தங்களை நன்றாகக் கவனிப்பதாகச் சொன்னார்கள். தான் எந்த வேலையும் செய்யத் தயார் என்று ஒரு இளம் பெண் தமிழில் சொன்னதையும் நானும் நண்பர் சுகாராஜும் கேட்டோம். ஒரு வெள்ளிக்கிழமை இரவு 7 மணியளவில் சில பெண்கள் தமிழில் கதைத்துக் கொண்டு 'அல்வஹீல்' நகரத்து வீதியால் சென்றதைக் கண்டோம். வெள்ளிக்கிழமைகளில் இங்கு விடுமுறை. கபை ந்தெருவுக்கு வந்திருப்பார்கள். இவர்கள் சிலவேளை இந்தியப் பெண்களாகவும் இருக்கலாம்.

இங்கு காலை ஏழு மணிக்கே எல்லாரும் வேலை, வேலை என்று பறக்கிறார்கள். வேலை நேரத்தில் ஒழுங்காக வேலை செய்கிறார்கள். எனது குவைத் அனுபவங்களைத் திரட்டி நிச்சயம் ஒரு நாவல் எழுதுவேன். எப்போது எழுதி முடிப்பேனோ தெரியாது. ஆனால் லங்கை திரும்பிய பிறகும்தான் இதை நான் எழுதக்கூடும். இங்கு நான் வேலை செய்யும் மிதக்கும் தாங்கியில் (இது 1978ல் பரமாவில் கட்டப்பட்டது) ஜேர்மன், பிரெஞ்சு, சுவிட்சர், லண்டன், பாகிஸ்தான், லெனினோன், கிரேக்கம் போன்ற நாடுகளைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களும், பொறியியலாளர்களும் வேலை செய்கிறார்கள். எமது மெஸ்போய் (கப்பலுள் அலுவலகக் கண்டின் எனலாம்) ஒரு கோவாக்காரன் ஓரளவு ஆங்கிலம் பேசுவார். எனக்கு அடிக் கடி நெஸ்கவே, ஹார்லிக்ஸ் என்று குடிக்கத் தருவார். இடைசுகம் ஆப்பிள், கோடை எல்லாம் கிடைக்கும். குவைத்தில் மது வகை பாவிக்க முடியாது. எந்த வெளிநாட்டாரும் இந்த உத்தரவு பெற்றும் குடிக்க முடியாது. களவெடுத்தால் கடுந்தண்டனை கிடைக்கும். சிலவேளைகளில் தூசி போலக் காற்றுக் கிளம்பும். ஒன்றுமே பார்க்க முடியாது. சில வேளைகளில் அடங்கிவிடும்.

நான் திடீரென்று குவைத் கிளம்பியபோது என் அன்புக்குரிய பல நண்பர்களிடம் தனித்தனி விடைபெற முடியவில்லை. கொழும்பில் என் வீட்டிற்கு அருகே இருந்த நண்பர்கள் கே. விஜயன், சபா. ஜெயராசா போன்றோரை மட்டும் காணக்கூடியதாக இருந்தது. 'சென்று வாருங்கள், வென்றுவாருங்கள்' என்று அவர்கள் வாழ்த்தி அனுப்பினார்கள். வென்று வருவேனோ என்னவோ. நிச்சயமாகப் பல புதிய அனுபவங்களுடன் திரும்புவேன், அவையாவும் சிறுநெருக்களாக, நவல்களாகப் பரிமளிக்கும் என்று கூறி உங்கள் அனைவரிடமும் இருந்து விடைபெறுகின்றேன்.

நெல்லை க- பேரன்

பாலீஸ ஜடாமுனியின் வீழ்ச்சி

இம் மகா போராட்டத்தில் பங்குகொண்ட ஆசிரியர் அலக்ஸாண்டர் லாவ்ரேந்தியேவின் சிந்தனைகள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

இரண்டாவது உலகப் போரில் பாசிச ஜெர்மனி நிர்மூலமாகக் கப்பட்டு ஏற்கொண்டே 36 ஆண்டுகள் ஆகிவிட்ட போதிலும், போர்க்களத்தின் பயங்கரங்களையும், உலகில் மாபெரும் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் தொடக்கமாக அமைந்த வெற்றியையும் மக்கள் இன்னும் மறந்து விடவில்லை.

சோவியத் ராணுவத்தின் விடுதலைப் பணியில் பங்கு கொண்ட நான், ஜெர்மன் பாசிசத்திற்கும், ஜப்பானிய ராணுவ ஆதிக்கத்திற்கும் எதிரான முற்போக்குச் சக்திகளின் போராட்டத்திற்கு சோவியத் யூனியன் ஆற்றியுள்ள பங்கைப் பற்றியும், ஆப்ரோ — ஆசிய மக்களின் எதிர்காலத்திற்கு சோவியத் வெற்றியின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றியும் வாசகர்களின் கவனத்தை ஈர்க்க விரும்புகிறேன்.

வேறு எந்த நாடும் எதுவும் செய்ய இயலாத நிலையில் ஜெர்மன் யுத்த வெறியர்களுக்கு ரஷ்யா மரண அடி கொடுத்தது என்று பிரிட்டிஷ் போர்க்காலப் பிரதமரான வின்ஸ்டன் சர்ச்சில் எழுதினார்.

காலக்கிரமத்தில் 'ஆராய்ச்சியாளர்கள்' போரில் சோவியத் யூனியன் ஆற்றிய பங்கைக் குறைத்து மதிப்பிடவும், நடந்த நிகழ்ச்சிகளைத் திரித்துக் கூறவும் ஆரம்பித்தனர். இருந்த போதிலும், மிகவும் சக்தி வாய்ந்த, சாமர்த்தியம் மிக்க பகைவனை வெற்றி கொள்வதில் உலகின் முதலாவது சோஷலிச நாடு ஆற்றிய பங்கைப் பற்றிய உண்மைப் புள்ளி விவரங்களை இந்த ஆராய்ச்சியாளர்களினால் திரித்துக் கூற முடியவில்லை. பாசிச ஜெர்மன் மற்றும் அதன் கூட்டாளிகளுடைய ஆயுதப் படைகள் கிழக்காசிய போர்க்களத்தில் ஏராளமான உயிர் மற்றும் பொருட் சேதங்களுக்கு உள்ளாயின. 60 க்கும் அதிகமான டிவிஷன்கள் நிர்மூலமாகக் கப்பட்டன. ஒரு கோடி சிப்பாய்களும் அதிகாரிகளும் கொல்லப்பட்டனர், காயமடைந்தனர் அல்லது சிறைபிடிக்கப்பட்டனர். விமானங்கள், டாங்கிகள் மற்றும் பிரங்கிகளில் பங்கிற்றும் அதிகமானவை கிழக்காசிய போர்க்களத்தில் அழிக்கப்பட்டன.

இரண்டாம் உலகப் போரில் சோவியத் யூனியன் இரண்டு கோடி பேரை இழந்தது. இத்தகைய பேரிழப்பு வீணாகிவிடவில்லை. வீரம் செறிந்த, மன பலம் கொண்டு சோவியத் மக்கள் தங்களுடைய சுதந்திரத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டதுடன் பாசிசம் என்ற நாச சக்தியிலிருந்து இவ்வுலகைக் காத்து, 10 ஐரோப்பிய

நாடுகள் மற்றும் இரண்டு ஆசிய நாடுகளை முழுவதுமாக விடுவித்தனர்.

ஐரோப்பாவில் பாசிசத்தை வெற்றி கொண்ட சோவியத் ராணுவத்தின் மரண அடிக்கு ஜப்பானிய ராணுவ ஆதிக்கம் சரணடைந்தது. டோக்கியோவில் நிபந்தனையற்ற சரணாகதியும், தென் கிழக்கு ஆசியாவிலிருந்த ஜப்பானியப் படைகள் பின்னடைந்ததும், தேசிய விடுதலை இயக்கங்கள் பொங்கி எழுவதில் துணை நின்றது. 1945 ஆகஸ்டில் இந்தோனேசியாவும் வியத்நாமும் தங்களது சுதந்திரத்தைப் பிரகடனம் செய்து கொண்டதால் ஏகாதிபத்தியத்தின் காலனியாதிக்க அமைப்பு தகரும் காலம் உதயமாகியது.

இரண்டாவது உலக யுத்தத்திற்குப் பின்னால் கிட்டத்தட்ட இருநூறு புதிய சுதந்திர நாடுகள் தோன்றியுள்ளன. புருனி, சில பசிபிக் தீவுகள், ஹாங்காங் மற்றும் மகாவோ போன்ற முறையே பிரிட்டன் மற்றும் போர்ச்சுகல் காலனிகளைத் தவிர வேறு காலனி எதுவும் ஆசியாவில் இல்லை என்றே கூறலாம். ஆப்பிரிக்காவில் தான் தென் ஆப்பிரிக்கா மற்றும் நம்பியா மக்கள் காலனியாதிக்கத்தின் பிடியில் இன்னும் சிக்கித் தவித்து வருகின்றனர்.

மிகவும் சிக்கலான நிலைமைகளில் உலக மக்கள் வெற்றியின் 36 வது ஆண்டு விழாவினைக் கொண்டாடி வருகின்றனர். மேலை நாடுகள் மற்றும் ஜப்பானிய ஏகபோக வட்டாரங்கள் உலகத்தின் முன்னேற்றத்தைத் தடை செய்வதில் தீவிரமாக முனைந்திருப்பதுடன் ஆசியா, ஆப்பிரிக்கா மற்றும் லத்தீன் அமெரிக்காவில் தங்களுடைய நிலைகளை மீண்டும் பெறுவதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளனர். உதாரணமாக அமெரிக்காவின் ரீகன் அரசாங்கம் மக்களைப் பிரிப்பதிலேயே தீவிரமாக முனைந்துள்ளது. மத்திய கிழக்கில் அது கடைப்பிடித்து வரும் கொள்கைகள் அதற்குச் சான்றாகும். ஆப்கானிஸ்தான் சம்பூச்சியா மற்றும் அங்கோலா போன்ற சமுதாய முன்னேற்றத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் நாடுகளுக்கெதிராக ஆயுதமேந்திய அச்சுறுத்தல்களையும் அது ஆதரித்து வருகின்றது. வாஷிங்டன், அணு ஆயுதங்கள் உட்பட அதன் ராணுவ கொத்தளங்களைக் கட்டுவதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டு அதன் வாயிலாக உலக அமைதியையும் அச்சுறுத்தி வருகிறது.

உலக நிலைமையை மோசமடையச் செய்து அதன் வாயிலாக புதிதாக விடுதலையடைந்த நாடுகளிலுள்ள உறுதியற்ற சக்திகளை நம்பிக்கையிழக்கச் செய்வதும், அமைதியை விரும்பும் சக்திகளின் ஒற்றுமைவைப் பிரிப்பதும் அவர்களது நோக்கமாகும். இருந்த போதிலும், யுத்தத்திற்குப் பிந்தைய கால அனுபவம் நமக்குக் காட்டுவது என்னவெனில், மிகவும் சிக்கலான நிலைமைகளில் கூட உலகின் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புச் சக்திகள் பலமுறை யுத்த வெறியர்களின் தாக்குதல்களைத் தடுத்து உலக அமைதியைக் காத்துள்ளன என்பதாகும்.

தவறுகள் மன்னிக்கக் கூடியவை

‘மொழிவரதன்’

வெள்ளையன் வேகமாக நடந்தான். அவனது மனம் பிழையாக ஓடும் கடினாரத்தின் பெரிய முள்ளைப் போல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. அவன் வேகமாக நடந்து கொண்டிருந்தான்.

பஸ்சில் பிரயாணம் செய்யும் போது பின்னோக்கி ஓடும் காட்சிகளைப் போல, அவனுக்கு எதிரே எதிர்ப்பட்ட சவுக்குமரங்கள், முருங்கை மரங்கள் எல்லாம் தென்பட்டன.

கரிய பெரிய உயர்ந்த மலைகள் அவனது உள்ளத்தைப் போல் கறுத்துவிட்டதோ என்று வியந்தான். வழமையாக அவன் காணும் மலைகள், இன்று அவை ஏதோ எல்லாம் கெட்ட சகுன வடிவம் கொண்டது போல் அவனுக்குப் பட்டன.

மலையிலிருந்து வடிந்தோடி வரும் சிற்றோடைகளில், நீர்வீழ்ச்சிகளில் அவன் மனதைப் பறிகொடுத்திருக்கின்றான். அந்த அழகுக் காட்சிகளை எழுத்தில், ஓவியத்தில் வடிக்க அவனுக்கு அறிவில்லைத்தான், என்றாலும் கூட அந்த அழகுக் கோலங்களை இரசித்து உள்ளம் மகிழ மட்டும் அவன் அறிந்திருந்தான்.

அவன் தனது தோட்டத்தின் பணியை கணக்கிலிருந்து மேல்

தோட்டத்திற்கு இப்போது வந்து கொண்டிருக்கின்றான். அவன் காடையில் தான் பணியை கணக்கிற்குப் போனான். ஆனால் திடீரென திரும்பிக் கொண்டிருக்கின்றான். பணியை கணக்கிலிருந்து மேல் கணக்கிற்கு ஏறக்குறைய மூன்று மைல்சள், பணியை கணக்குப் பள்ளம். மேல் கணக்கு உயரம். கீழிருந்து மேலே வரும் ஏற்றம். பழக்கமில்லாதவர்கள் இதில் பயணம் செய்வது சற்றுச் சிரமம். இதெல்லாம் வெள்ளையனுக்கு என்ன ஒரு பொருட்டா! அவன் பிறந்து வளர்ந்தது அங்கேதானே. அவன் உருண்டு புரண்டு வராத தோட்டத்தின் இடம் எங்கே இருக்கின்றது?

அப்படியான அவனுக்கே அன்று எல்லாம் புதுமையாக இருந்தது. பாதசிகள், தேயிலைகள், சூறுக்குகள் எல்லாம் அவனது கண்களால் பார்க்க முடியாத காட்சிகளாகத் தென்பட்டன.

கரைத்த மாலை தோசைக் கல்லிலே ஊற்றியது போல் காலை வெயில் அவனது நெற்றியிலே பட்டுச் சுட்டது.

முன்னே தெரிந்த குறுக்கு சிவஞெரிபாத மலைக் குறுக்குப் போலப் பட்டது. என்றாலும் அவன் எட்டி நடந்தான்.

குடேறிய நீர் குளிர்ந்தது போல், அவனது முகமெங்கும் வியர்வை புள்ளி போட்டிருந்தது.

அந்தத் தோட்டத்திலுள்ள சிறந்த கவ்வாத்துக்காரர்களில் அவனும் ஒருவன். முன்னர் இருந்த நல்ல கவ்வாத்துக்காரர்கள் எல்லாம் இந்தியா போய் விட்டனர். இதனால் எங்கே கவ்வாத்து என்றாலும் வெள்ளையனும் சுட்டாயம் நிற்க வேண்டி இருந்தது.

நல்ல சாப்பாட்டு இராமன், பெரிய சாப்பாட்டு ‘பிளேட்டை’ ஒரு சில வினாடிகளில் காலி செய்துவிட்டு வழித்து நக்குவது போல வெள்ளையனும் மிக வேகமாக அனாயசமாக கவ்வாத்துக் கத்தியை விசி தேயிலைச் செடிகளை வெட்டி எறிந்துவிட்டு வெற்றிலை சப்பிக் கொண்டிருப்பான்.

பணியை கணக்கில் கவ்வாத்து நடந்ததால் கணக்கப்பிள்ளை அவனையும் அங்கே அனுப்பி இருந்தார். அவன் அங்கே வேலை செய்து கொண்டிருக்கும் போது தான் அந்த விசயத்தைக் கேள்விப்பட்டான். அவனுக்கு அடுத்த நிரையில் நின்ற ராமசாமி கிண்டலாக அந்தக் கதையைச் சென்றான். பரமு அவன் தங்கையை... வெள்ளையன் கையில் அகப்பட்டிருந்த அந்தத் தேயிலை வாதை வெட்டி வீசியவாறு மலையை விட்டு இறங்கியவன் இதோ... வீடு நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றான், அவனது கையில் காலை நல்ல மா கல்லில் தீட்டப்பட்ட உருக்கேறிய கத்தி, காலை வெயில் பட்டு பளபளக்கின்றது. அதை சுழற்றிவாவாறே அவன் வேகமாக நடக்கிறான்.

வெள்ளையன் அந்த இரண்டு மைல்களை எப்படி கடந்தான் என்பது அவனுக்கே புரியவில்லை.

படுக்கையில் நீண்ட நேரத்தினை செலவழித்து விட்டு நேரஞ்சென்று கோச்சியைப் பிடிக்க ஓடும் பிரயாணியைப் போல் அவன் நடந்தான். இன்னும் ஒரு மைல் நடந்துவிட்டால் வீடு.

வெள்ளையன் அந்தத் தோட்டத்திலேயே ஒரு தனியான கொள்கையை உடையவன். பணம், பொருள், பகட்டு இவற்றுக்கு அடிமையாகாதவன். ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் கொள்கை வேண்டும், ஒழுக்கம் வேண்டும், மனிதாபிமானம் வேண்டும் என்றெல்லாம் நினைப்பவன். இவைகளைப் பற்றிப் பேச அவனுக்குத் தெரியாது. ஏனெனில் எமது மேடைகள் அவனை ஏற்காது. அந்த மேடைகளில் ஏறும் ‘தகுதிகள்’ அவனிடம் இல்லை. மேலும் அவன் போலிக் கல்வியையும் கற்கவில்லை.

அந்தத் தோட்டத்துப் பாடசாலையை பார்த்திருக்கிறான். அங்கே சில நாட்கள் வாத்தியாரின் மரக்கறித் தோட்டத்திலே புல் புடுங்கியும் இருக்கின்றான். எனினும் அவனைப் படிக்க வைக்க எவரும் முயலவில்லை. காரணம் தந்தையற்ற அவனுக்கு ஒரு தங்கையும், தாயும் இருந்தமையினால் வறுமையின் மறுபெயரான உழைப்பை விற்கும் கூலியானான்.

வெள்ளையன் நல்ல வறைய நடைமுறையில் வாழ்ந்து காட்டும் நடைமுறை உதாரணம்.

அப்படியான வெள்ளையனுக்கு இராமசாமி பேசிய பேச்சு நியாயமான கோபத்தை உண்டாக்கியதில் தவறேதும் இருக்காது. என்றாலும், எதிலும் உண்மைமை அறிந்து செயல்படத் துடிப்பவன் அவன். எனவேதான் உண்மையைத் தேடி வீடு நோக்கி வருகின்றான்.

அவனது வீட்டு முற்றத்தில் நிற்கும் பலாமரம் தெரிகின்றது. அவன் அதைப் பார்த்தவாறே வேகமாக நடக்கின்றான். அவனது கையிலுள்ள கவ்வாத்துக் கத்தி வெயிலில் ஒளி பட்டு பளபளக்கின்றது. அவன் நடக்க நடக்க அந்தப் பலாமரத்தின் கீழ் பகுதியும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக திரைப்படம் போல் தெரிகின்றது. ஊடே கயிறு ஒன்றும் மரத்தின் வாடில் கட்டப்பட்டு ஆடுவதும் தெரிகின்றது.

ஓ! அதென்ன சனக்கூட்டம். கள்வனுக்கு பொலிஸ்காரனைக் கண்டது போல் வெள்ளையனுக்கு கயிற்றினைக் கண்டதும் இருக்கின்றது. அவன் மனதில் ஆயிரம் படங்கள் ஒரே கணத்தில் ஓடி மறைகின்றன. அவன் ஓடுகின்றான்.

‘தங்கச்சி.....’

கூடிநிற்கும் சனக்கூட்டத்தை விலக்கிவிட்டு கத்துகிறான். வந்த ஆவேசத்துடன் மரத்திலே நிகையிலிருந்த கத்தியால் கயிற்

றினை வெட்டுகிறான். பரமு அவனை அப்படியே தாங்கிப் பிடிக்கின்றான். மூர்ச்சை அடைந்திருந்த அவனது தங்கை விழித்துப் பார்த்தவாறு கத்துகிறார்.

‘அண்ணாச்சி, என்னை சாக விடு, நா கெட்டுப் போயிட்டேன்.....’

‘இல்லைத் தங்கச்சி; நீ கெட்டுப் போகல! தவறிப் போயிட்டே’

பரமு திகைத்து நிற்கிறான். வெள்ளையன் இருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் நுழைகிறான். அவனது கையிலிருந்த கத்தி அனாதரவாக தரையிலே கிடக்கின்றது.

பரமு தேம்பித் தேம்பி அழும் குரல் வெளியே நிற்குவார் களுக்குக் கேட்கின்றது. ஏதோ அருத்தத்தினைச் சுத்தப்படுத்திய மன நிறைவுடன் நிற்கின்றான் வெள்ளையன். பரமு கவரோரம் குந்தியிருக்கிறான்.

ஆம். அவன் உண்மையிலேயே வெள்ளையன்தான்.

மல்லிகை குறிஞ்சி மலர் வெளியிடும் இந்த நேரத்தில் மலையகத்திற்கு வெகு அப்பால் இருந்து மலையக எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களைக் கொண்டு மலையக மலர் வெளியிட்டுள்ள அமைப்புக்கள் உண்டு என்பதை அறிய மகிழ்ச்சியாகவே இருக்கும். 1921ம் ஆண்டு தொடக்கம் இலக்கிய விழா, கவியரங்கம், நூல் விமர்சனம், நூல் வெளியீடு, தமிழ்—சிங்கள இலக்கிய பரிவர்த்தனை இப்படி மாதாந்தம் நிகழ்ச்சிகளை நடத்திவந்த அநுராதபுரம் கலைச் சங்கம் தனது மும்மாத வெளியீடான களத்தின் இரண்டாவது இதழை மலையக மலராக வெளியிட்டது. மலையக எழுத்தாளர்களுடன், மலையகம் பற்றிய படைப்புக்களுடனும் வெளியான ‘களம்’ மலையக மலர், மலையக எழுத்தாளர்களைக் கொண்டே அநுராத புரத்தில் வெளியிடப்பட்டதோடு மலையகத்தின் பல பாகங்களிலும் இலவசமாக விநியே கிக்கப் பட்டது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

எம். தே. துலாட்

மலையக அனுபவம்

அய்யர்

மலையகத்தில் முதன் முதலாக தபால் கந்தோரில் வேலை செய்யும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. யாழ்ப்பாணத் தமிழுக்கும் மலைநாட்டுத் தமிழுக்கும் அனேக வேறுபாடுகள் உண்டு. சில அனுபவங்கள் மறக்க முடியாதவை.

மணி ஓடர் ஒன்றை மாற்றுலதற்காக தொழிலாளி ஒருவர் வந்தார். மணி ஓடரின் அடிக்கட்டையைத் தேடி எடுத்துக் கொண்டேன். அனுப்புபவரின் பெயரைக் கேட்டேன். சொன்னார். பின்பு கையொப்பம் போடும்படி சொன்னேன். போட்டார். சாதாரண மாகக் கையொப்பம் என்றால் தகப்பன் பெயரின் முதல் எழுத்து டன்தான் போடுவார்கள். ஆனால் அந்தத் தொழிலாளியோ கம்மா கறுப்பையா என்றுதான் ஒப்பம் போட்டிருந்தார். ‘என்னப்பா உனக்குத் தகப்பன் இல்லையா? உனது தகப்பனாரின் பெயர் என்ன?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர் ‘இராமசாமியங்க’ அப்படி என்றால் இது கறுப்பையா என்று ஒப்பம் போடவேண்டும். அல்லா வீட்டால் ஆர் என்று போட்டு குத்து வைத்து கறுப்பையா என்று எழுத வேண்டும் சரியா என்றேன். ‘ஆமாங்க’ என்று ஆமோதித்தார். ‘சரி கறுப்பையா என்று எழுதியதற்கு என்னால் இது என்று எழுது’ என்றேன். அவர் கொஞ்சம் தயங்கினார். ‘என்னப்பா பயப்படுகிறாயா? இது என்று எழுதத் தெரியாதா’ என்றேன். ‘இல்லையங்க, அப்பா செத்துப்போய் அஞ்ச வரஷமாய் போயிட்டதுங்க. அதுதான் யோசிக்கிறேன்..... எனக்கு அப்பன் இல்லங்க’ என்று கண் கலங்கிக் கொண்டு சென்றார்.

கந்தோரில் இருந்தபோது ஒரு தொழிலாளி வந்தார். ‘என்னப்பா வேணும்’ என்று கேட்டேன். ‘ஏறுமயில் ஒன்று தாங்கோ சாமி’ என்றார். எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. தபார்கந்தோரில் ஏது ஏதுமயில்? திரும்பவும் நான் கேட்டேன். அவரும் திரும்பவும் ஏறுமயில்தான் வேணும் என்றார். எனக்கோ தர்ம சங்கடமாகிவிட்டது. அவரிடம் இருந்து ஏறுமயிலைத் தவிர வேறு எதையும் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ‘அது முடிந்து விட்டது, என்று தற்காலிகமாகப் பதில் சொல்லிவிட்டேன். அவர் கொஞ்ச நேரம் என்னைப் பார்த்தார். எனக்கு யோசனையாக இருந்தது. என்னத்தைக் கேட்கிறார் என்று. அவர் படி இறங்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தார். நான் நன்றாகச் சிந்தனை செய்தேன். சில வேலைகளில் ‘எயார் மெயில்’ அதாவது ‘ஏரோகிறமை’ தான் சொல்லுகிறாரோ என்று எண்ணினேன். கைதட்டி அவரைக் சுப்பிட்டேன். ஏயாமெயில்

கடதாசி ஒன்றைக் காட்டி 'இதுவா வேணும்' என்றேன். 'ஆமாங்க சாமி' என்றார். ஒரு ஏறுமயிலைக் கொடுத்துவிட்டு காசை வாங்கி மாற்றி மிச்சம் கொடுத்து அனுப்பினேன். இன்று அதை நினைக்கும் போது எயர் லங்காவின் சின்னமும் பறக்கும் மயில் ஆகவும் இருக்கிறது. அத்துடன் உலகத்தைச் சுற்றிவர முருகன் ஏறுமயில் மீது ஏறியதும் நினைவுக்கு வருகிறது.

ஒருமுறை மலையகத் தமிழ் தெரியாத பட்ட கஷ்டம் ஒன்று ஞாபகம் வருகிறது. வீட்டில் மிளகாய் தூள் முடிந்து விட்டது. ஆகவே கடனுக்கு சாமான் வாங்கும் எனது வாடிக்கைக் கடைக்குச் சென்று 'தூள் இருக்கிறதா? இருந்தால் ஒரு கால் இறுத்தல் தாருங்கள்' என்று கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு வந்தேன். வீட்டில் வந்து பார்த்த போதுதான் அது தேயிலை என்று தெரிந்தது. உடனடியாகக் கடைக்குத் திரும்பி 'தூள் கேட்க தேயிலையைக் கட்டித் தந்து இருக்கிறீர்கள் என்று சற்று ஆத்திரமாகச் சொன்னேன். அவர்கள் உங்களுக்கு என்ன வேண்டும் என்று திருப்பிக் கேட்டனர். மிளகாய்த் தூள் வேணும் என்று சொன்னேன். அவர்கள் சிரி சிரியென்று சிரித்து விட்டு கால் இறுத்தல் மிளகாய்த் தூளைக் கட்டித் தந்தார்கள். 'போஸ்ட்மாஸ்டர் ஐயா இங்கே கொச்சிக் காய் தூள் என்றால்தான் நீங்கள் கேட்ட சாமான். சும்மா தூள் என்றால் தேயிலைதான்' என்று சொன்னார்கள். கண்ணை மூடிக் கொண்டு மரக்கறியில் போடாமல் தப்பியது என் அதிர்ஷ்டம் தான்.

தரமானதும், பல்வேறு சுவை நிரம்பியதுமான

ஐஸ் கிரீம்
மதுரமான சிற்றுண்டி
வகையறாக்களுக்கு

மென்மைபும், கவர்ச்சியும்
அழகும் நிரம்பிய

புத்தம் புதிய ஸ்தாபனம்

குடும்பத்தினர் அனைவரும் குதுகலித்து மகிழ்ந் திடப்
புதிய நிறுவனம்

கல்யாணி கிரீம் ஹவுஸ்

72, கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

ஹலோ: 8077

திரு. நா. முத்தையா

நாவலப்பிட்டி

ஆத்ம ஜோதி

'சுலோக'

இந்து மதத்தை பாப்புலரி
லும். தமிழைக் காப்பதிலும்
பணி செய்து கிடப்பதையே
தொழிலாக - கடனாகக் கொண்
டவர்கள் நாவலப்பிட்டி ஆத்ம
ஜோதி நிலையத்தவர்கள்.

மலைநாட்டு மக்களுக்கு,
தோட்டங்களில் வாழும் மக்க
ளுக்கு இந்து சமய உண்மைகளை
பின்னச் சின்ன வசனங்களில்
சொல்லி சொற்பொழிவுகள் பஜ
னைக் கூட்டங்கள், சிவ தீட்சை
கள் நடத்தியும் பத்திரிகை,
வானொலி, பேச்சு ஆகிய முன்
றின் மூலமும் சேவை செய்து
வரும் ஒரு நிலையமாகும் இது.

ஆத்ம ஜோதி நிலையம் என்
றால் அவர்களின் சேவைகளுடன்
நினைவுக்கு வருவது நிறு அணிந்த
தெற்றியுடன் ஆத்ம சாதனையா
லும் யோக சாதனையாலும் உர
மேறிய பொன்விற மேனியும்

எப்போதும் வெள்ளை தவிர்ந்த
நிறமறியாத உடையோடும் எல்
லோரையும் அடிமை கொள்ளும்
ருமின் பிரிப்போடும் இருக்கின்ற
திரு. நா. முத்தையா மாஸ்டர்
அவர்கள்தான்.

மாஸ்டரின் செயல்களுக்கு
ஆக்கமும் ஊக்கமும் கொடுத்துக்
கொண்டு அவர்களின் பணியை
தன்பணியாக ஏற்று நடத்திக்
கொண்டு எப்போதும் தவறு
தமையனார் போல் உடலில், உள்
ளத்தில், தெற்றியில் எங்கும்
வெள்ளையாகக் காட்சி அளித்துக்
கொண்டு இருக்கின்ற தம்பியார்
ஒருவர் இருக்கின்றார். அவர்தான்
திரு. நா. அருமைநாயகம்.

இந்த அபூர்வ சகோதரர்க
ளின் ஆத்மிகப் பணிகள் அளவிட
முடியாது. உலகத்தில் ஆத்ம
ஜோதி பத்திரிகையின் பணி
என்ன? ஆத்ம ஜோதி நிலையத்
தின் பணி என்ன என்று கேட்
டால் திரு. முத்தையா அவர்
களின் பணிகளையே குறிப்பிட
வேண்டும்.

1948ம் ஆண்டு திரு. முத்
தையா மாஸ்டரை ஆசிரியராக
வும், ஸ்ரீ க. ராமச்சந்திரா அவர்
களைக் கௌரவ ஆசிரியராகவும்
கொண்டு திருக்கார்த்திகைத்
திருநாளில் ஆத்ம ஜோதி சஞ்
சிகை ஆரம்பிக்கப்பட்டது.
ராமச்சந்திரா அவர்கள் இறைவன்
அடியைச் சேர்ந்த பின்பு முழுப்
பொறுப்பையும் ஏற்று மாஸ்டர்
அவர்கள் ஆத்ம ஜோதியை
நடத்தி வருகிறார்கள்.

சிறந்த சொற்பொழிவு செய்
பவராகவும், சிறந்த பாடசாலை
ஆசிரியராகவும், சிறந்த பத்தி
ரிகை ஆசிரியராகவும், பஜனை
செய்வதில் வல்லவராகவும்,
சிறந்த பல புத்தகங்களை எழு
திய ஆசிரியராகவும் இவர் விளங்
குகிறார். 1976ம் ஆண்டில்
இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்

தாரின் பாராட்டுதலையும் பரிசையும் பெற்ற புத்தகங்களில் ஒன்றாக இருக்கிறது: இவர் எழுதிய 'தத்துவக் கதைகள்' என்ற நூல்.

மாஸ்டர் ஈழநாட்டில் மட்டும் தெரிந்தவர் அல்லர். தமிழ்நிலை இந்து மதமறிந்த இடமெல்லாம் தெரிந்த ஒருவர். இவர் இந்தியாவுக்கு பற்பல தடவைகளும், சிங்கப்பூருக்கு 3 முறைகளும், மலேசியாவுக்கு 4 முறைகளும், இந்தோநேசியாவுக்கு இரண்டு முறைகளும் போய் சொற்பொழிவுகள், பஜனைகள், தியான வழிபாடுகள், யோகாசன வகுப்புகள், வாளுலிப் பேச்சுக்கள் ஆகியன மூலம் தமிழையுங் சைவத்தையும் மற்றும மொழிக்காரர்களுக்கு வேற்று மதக்காரர்களுக்கு எடுத்துரைத்து வந்துள்ளார்.

இந்தோநேசியாவில் இவர் செய்த பணிகள் பொன் எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டியவனவாகும்.

இந்தோநேசியாவிலே மீடான் நகரில் இருந்து அருள் பாலித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ முத்துமாரி அம்மன் தேவஸ்தானத்தின் அறங்காவலராக இருக்கும் நண்பர் சைவ அன்பர் ஸ்ரீ சி. மாரி முத்து அவர்களுக்கு முத்தையா மாஸ்டர் ஆலோசனைகள் வழங்கி அதன் பிரகாரம் தமிழ் மொழியையும் இந்து சமயத்தையும் வளர்ப்பதற்காக, காப்பாற்றுவதற்காக ஆறு பாடசாலைகளையும் பன்னிரண்டு ஆசிரியர்களையும் உருவாக்கி வந்துள்ளார். பாடசாலைக்காக ஆறு கட்டிடங்களை கட்டச் செய்தார்கள். இந்தோநேசிய மொழி மூலம் இந்து சமயத்தை கற்பிக்க இரண்டு பாடசாலைகளையும் ஏற்படுத்தினார்கள். ஆலயத்தின் அதரவேலையே ஒரு மருத்துவ சாலையையும் ஒரு வாசிகசாலையையும்

ஏற்படுத்தினார்கள். ஆறு தியான நிலையங்களையும் ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள்.

இந்தோநேசியாவில் 40 இலட்சம் தமிழ் தெரிந்த இந்துக்கள் உள்ளார்கள். 2 கோடி தமிழ் தெரியாத இந்துக்கள் உள்ளார்கள். இந்தியாவிற்கு அடுத்தபடியாக இந்துக்கள் அதிகமாக வாழும் நாடு இந்தோநேசியா.

இப்படிப்பட்ட நிலையில் இருக்கிற இந்தோநேசியாவுக்கு மாஸ்டரை மூன்றாவது முறையாகவும் அழைத்து இருக்கிறார்கள். இதுவரை ஆத்மயோதி நிலைத்தால் பத்தாயிரம் ரூபா பெறுமதியான நூல்கள் இந்தோநேசிய இந்துக்களுக்காக அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது.

ஆக்மஜோதியின் தொண்டிற்கும் ஆத்ம ஜோதி நிலையத்தினரின் தொண்டுக்கும் வருங்கால வளர்ச்சி கருதியும் அரசினர் 25 ஆயிரம் ரூபாவை மானியமாகக் கொடுப்பதாக அறிவித்து இருக்கிறார்கள்.

அரசினரின் சமாதான நீதான் பதவி, சைவப்பணி, சமயப்பணி கருதி இரட்டையரில் இளையவரான திரு. நா. அருமை நாயகத்துக்குக் கொடுத்துக் கௌரவித்துள்ளார்கள். சைவப்பணிகளுக்கும் சமயப்பணிகளுக்கும் மலைநாட்டில் தனக்கென ஒரு இடத்தை ஏற்படுத்தி அதை நானும் பொழுதும் காப்பாற்றி வருவது, உலகத்தில் சேவைக்கு ஒரு ஸ்தாபனம் ஆத்ம ஜோதி நிலையமாகும். ஈழத்தின் மலை நாட்டிலுள்ளது என்பது எங்கள் எல்லோருக்கும் பெருமையான ஒரு விடையம்தான்.

வெற்றிச் சங்கு!

கே. ராமஜி உலகநாதன்

புனி கொட்டும் மார்கழி. அங்கத்துவ தோட்டமான இந்த 'சின்னமலை' தோட்டத்தில் பிணி கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறது.

சூரியன் உலக வலம் வரத் தொடங்கிவிட்டான். கிழக்கு வானம் வெளுத்துக் காட்டியது பூ. ந் ந் என்று பிரட்டுக் சங்கு முழங்கியது. நேரம் இப்போது ஆறு மணி.

சங்கு முழங்கியதும் தோட்டத்து ஆண்கள் எல்லோரும் முதல் நாள் உழைப்பின் களைப்பு ஆறாமலே 'நெட்டி' முறித்துக் கொண்டு எழுந்து முகம் அலம்பியும், அலம்பாமலும் ஒரு லேஞ்சித் துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு பிரட்டுக் களத்திற்கு ஓடுவார்கள்.

ஆனால் கடந்த மூன்று தினங்களாக தோட்டத்துத் தொழிலாளர்களில் அரைவாசிப் பேர் சங்கு முழங்கி ஒரு மணி நேரமாகவும் எழும்புவது கூட இல்லை. மிகுதி அரைவாசிப் பேர், முன்னை

விட சுறுசுறுப்பாக உழைப்பதில் ஈடுபட்டுள்ளனர்.

ஒரு தோட்டத்து மண்ணில் ஒன்றாக வியர்வை அபிஷேகம் செய்யும் இந்தச் சகோதரர்களில் ஒரு பகுதியினர் பிரட்டுக் களம் ஓடினாலும், மற்றவர்கள் போராட்டக் களத்தில் இருக்கின்றனர்.

இவர்களுக்குள் சங்கடங்கள் இரண்டு புகுந்துள்ளதால் நிர்வாகத்தினர் எதற்கும் அஞ்சாமல் செயல்படுகின்றனர். ஒரு பகுதியினர் நீதிக்காகப் போராடுகின்றனர். மறு பகுதியினரோ அநீதிக்குக் குடைபிடிக்கின்றனர்.

சங்கொலியைக் கேட்டதும் போராட்டக் களத்தில் இருக்கும் கட்சியின் தலைவர், வாரிச் சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்தார். 'டியேய் கண்ணம்மா, கொஞ்சம் தேத்தண்ணி ஊத்துடி.....' என்று மனையாளுக்குக் கட்டளையிட்டுவிட்டு எழுந்து பல் துலக்கச் சென்றார். இன்றும் நிர்வாகம் பேச்சு வார்த்தைக்கு அவரையும், அவரது கட்சியைச் சார்ந்த கமிட்டி அங்கத்தவர்களுக்கும், பிரதிநிதியையும் அழைத்திருக்கிறது. முந்தான நடந்த பேச்சு வார்த்தை தேரல்வியில் முடிந்தது. அதற்குக் காரணமே, இந்த வேலைக்குப் போகும் கட்சியினர்தான்.

ஆனால் இன்று விடுவதில்லை. இரண்டில் ஒன்று பார்த்து விடுவது என்ற முடிவில்தான் அவர் எழுந்தார். அவரது பெயர் கறுப்பையா. மக்கள் கறுப்புத் தலைவர் என்று அவரை அன்புடன் அழைப்பதுண்டு. கறுப்புத் தலைவரின் எண்ணமெல்லாம், பிரச்சினையைச் சுற்றியே சுழல்கிறது. அதுவும், ஒரு பிரச்சினையா? இரண்டு பிரச்சினைகளாக எண்ணி, இருபது கோரிக்கைகள் விடப்பட்டுள்ளன.

தேட்டத்தில் நிர்வாகம் நடக்கிறது என்பதைவிட கொள் ளைக் கூட்டத்தினர் ராஜாங்கமே நடக்கிறது என்பது பொருத்தம். கள்ளப் பேர் போட்டு சம்பளத்தை வாங்கிக் கொள்ளும் கணக்கப்பிள்ளை முதல், தேட்டத்திற்கு வரும் உரம், மருந்து, தொழிலாளரின் வயங்களுக்கென வரும் சீமெந்து, தண்ணீர் க்குழாய்கள் இப்படி எல்லாவற்றையும் வெளியாருக்கு விற்று தன் வீட்டை செழிக்க வைக்கும் சூனாவரை எல்லாருமே திருட்டுக் கூட்டத்தினர்தான்.

தட்டிக் கேட்டால் தடியடி, நாலு நாள் வேலை மறுப்புத் தண்டனை. இவர்கள் தங்கள் வசதியை உத்தேசித்துத்தான் ஒரே சங்கமாக இருந்த தேட்டத்திலிருண்டு சங்கங்களை உருவாக்கினர். 'கறுப்புத் தலைவரின் சங்கத்தினர், எல்லாம் தங்கள் வசதிகளையே கவனிக்கிறார்கள். 'சந்தா' வுக்காக ஜாலரா போடும் இவர்கள் தொழிலாளருக்கு என்ன செய்து விட்டார்கள்? நீங்கள் அவர்களை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டுமானால் ஒரு புதுச் சங்கத்தை ஆரம்பியுங்கள். நாங்கள் உங்களுக்கு 'ஸ்போட்' பண்ணுகிறோம்' என்று முனியாண்டி, முத்தையா ஆரியோரை கணக்கப்பிள்ளை துரையின் ஆதரவுடன் தூண்டிவிட்டார்.

இந்த இருவரும் வீட்டிலிருந்தே வேலைக்குப் போனதாகச் சம்பளம் பெறும் கோஷ்டியில் இருந்தனர். சம்பளத்தில் இவர்களுக்குப் பாதி, கணக்குப்பிள்ளைக்குப் பாதி. உழைக்கும் மக்களின் சொத்தைக் கொள்ளையடிப்பவர்கள். அரசாங்கத் தோட்டமான இதில், நிர்வாகத்தினர் அரசாங்கத்திற்கே கள்ளக் கணக்குக் காட்டுகின்றனர்.

அமைதியாக நடந்த கொள்ளைகளை கறுப்புத் தலைவரின் சங்கம் அம்பலப்படுத்தத் துவங்கிய அதே சமயம், முத்தையாவும் முனியாண்டியும் உழைக்கும் மக்கள் சங்கத்தை ஆரம்பித்துக் கட்சியை உடைத்துத் தோட்டத்தையே குழப்பிவிட்டனர்.

விஷயம் தெரிந்த திருடர்களுடன் விஷயம் தெரியாத அப்பாவிசுள் சிலரும் அதில் சேர்ந்தனர். அது முதல் நாளும் பொழுதும் குழப்பம்தான். சின்னமலைத் தோட்டம் போர்க்களமாகியது. இந்தச் சமயத்தில்தான் கறுப்பையர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த இருபதுக்கும் மேற்பட்ட பெண்கொழிலாளர்களை கணங்கி வந்ததாகக் கூறி பெரிய கணக்குப்பிள்ளை விரட்டிவிட்டார். அதற்குப் பிறகு வந்த மற்றைய சங்கத்தவர்களுக்கு வேலை கொடுத்தார்.

விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்ட கறுப்புத் தலைவர், கணக்குப்பிள்ளை, துரை ஆரியோரிடம் நியாயம் கேட்கப் போனர். 'நீ ஒப்பீஸிற்கு வா' என்று கணக்குப்பிள்ளை கட்டளையிடவே, இவரும் ஒப்பீஸிற்குப் போனர். அங்கே துரை நாகாலியை அடைத்துக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தார்.

கறுப்புத் தலைவர் ஏற்கனவே தனது சங்கம் முலமாக பல்வேறு கொள்ளைகளை சுட்டிக் காட்டி, இருபது அம்சக் கோரிக்கையையும், ஊழல் குற்றச்சாட்டுகளையும் மக்கள் தோட்ட அபிவிருத்திச் சபைக்குச் சமர்ப்பித்திருந்தார்.

இப்போது கறுப்பையாவைக் கண்டதும் துரைக்கு மனதுக்குள் எரிமலை வெடித்தாலும் முகத்தில் புன்னகையுடன் 'வா, கறுப்பய்யா, என்ன தோட்டத்திலே

நீ கரைச்சல் பண்ணரதாம் ம்..' அவர் ஒருமாதிரி மடக்கும் எண்ணத்தினை இழுத்தார். ஆனால் தலைவர் வந்ததும் வராததுமாக பிரச்சினையைக் கூறி நியாயம் கேட்டார். இருபது பேருக்கும் வேலை கொடுக்கும்படி கேட்டார்.

'இந்தாபார் கறுப்பய்யா, நீ என்ர பேச்சைக் கேள். உனக்கு ஒரு கொளையும் வராது. இந்த ஆளுகை சுட்டி அமுறதை விட்டுப்போடு. அவங்களுக்கு வேலைக்குப் போக சொல்லு. நான் ஒனக்கு கங்காணி வேலை தாறது' என்றார் துரை.

தன் சுயநலத்திற்காக தனது சகோதரர்களுையே பவியிடுவதா? என்று எண்ணிய கறுப்பையா 'இந்தாபாருங்க துரை அவர்களே இந்த மடக்குப் பேச்சை எல்லாம் விடுங்க! அந்த இருபது பேருக்கும் வேலை தர்றீங்களா இல்லையா?' என்று முடிவாகக் கேட்டார்.

'நீ அந்தப் பிரச்சினைகள் எல்லாம் வாபஸ் வாங்கறதா? ஊழல் பட்டியல் எல்லாம் பொய்தானே? அது பொய் என்று எழுதித்தா? ஒன்ட் கட்சிக்கு நான் எல்லா 'ஹெல்ப்பும்' பண்ணது' என்றார் துரை.

கறுப்பையாவுக்கு ஆத்திரம் தலைக்கேறியது. எது பொய்? கள்ளப் பேர் போடறது பொய்யா? தகரம், சீமெந்து, தண்ணீர்க்குழாய்கள் எல்லாம் வித்தது பொய்யா? வேண்டியவங்க எட்டு மணிக்கு வந்தாலும் வேலை, வேண்டாதவர ஏழு மணிக்கு வந்தும் வெறட்டுனது பொய்யா? என்று பல குற்றச்சாட்டுக்களை அடுக்கினார் கறுப்பையா.

இதையடுத்து ஆத்திரம் கொண்ட துரை தலைவரின் கண்ணத்தில் அறைந்து வெளியில் தள்ள, அவர் வீட்டுக்கு வந்து,

சங்கக் கமிட்டிகளைச் சந்தித்து, தனது நேர்மைக் காப்புக்கான போராட்டத்தை ஆரம்பித்தார். அவருக்கு ஆதரவாகச் சங்க அங்கத்தவர் அனைவரும், உ. ம. சங்கத்தைச் சேர்ந்த, நீதியைப்பற்றி உணர்ந்த இளைஞர்கள் பத்துப் பேரும் காலே ஒன்பது மணிக்கே மலையில் இருந்து இறங்கி வீட்டுக்கு வந்தனர். வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் ஆரம்பமர்னது. ஏனையோர் வேலை செய்கின்றனர். ஆட்களின் அளவில் வீட்டில் இருப்போர் தொகையே அதிகம்.

மறுநாள் பேச்சுவார்த்தைகள் தோல்வியில் முடிய இன்று மூன்றாவது நாளாகப் போராட்டம் தொடர்கிறது.

3 --

முகம் கழுவிவிட்டு வந்த கறுப்பையாத் தலைவர், தேயிலைச் சாயத்தை திண்ணையில் இருந்தபடி உறிஞ்சியபோது, உ. ம. சங்கத்தைச் சேர்ந்த, அதே சமயம் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் குதித்துள்ள பத்து இளைஞர்களும் தேடி வந்தனர்.

அத்துடன் அவர்கள் ஒரு அதிர்ச்சி தரும் செய்தியையும் கொண்டு வந்தனர். அதாவது இன்றும் வேலை நிறுத்தம் தொடரும் பட்சத்தில் கிராமவரசிகளை வேலைக்கமர்த்தி அந்த வேலைகளை செய்விக்கப் போலதாகக் கணக்குப்பிள்ளை கூறினாராம் என்பதே செய்தி.

இந்தச் செய்தியின் வரவை ஏற்கனவே எதிர்பார்த்திருந்த கறுப்பையா உஷாரானார். தனது கமிட்டிகளைக் கலத்தூரையாடி நகரத்திலிருக்கும் தனது சங்கக் காரியாலயத்திற்குச் செய்தியனுப்பினார்.

அவர் தனது ஆட்களைத் தொடர்ந்தும் போராடும்படி கூறிவிட்டு தோட்டக் காரியாலயத்திற்குச் சென்றார். அங்கே மீண்டும் நடந்த சமரச முயற்சி தோல்வியில் முடியவே சோர்வுடன் வீடு திரும்பிய அதேவேளை தோட்டத்தில் பெரிய கலவரமே நடந்து கொண்டிருந்தது.

கிராயவாசிகள் வந்து தோட்டத்தில் வேலை செய்வதை வேலைக்குப் போன உழைக்கும் மக்கள் சங்கத்தினரும் விரும்பவில்லை. விஷயம் இப்படி என்பதை முதல்தையாவும், முனியாண்டியும் தனது சங்க அங்கத்தவர்களிடம் ரகசியமாகவே வைத்திருந்ததால் எல்லோரும் அந்தத் துரோகிகளை நையப் புடைத்ததுடன், கிராம வசிகளை மலையில் ஏறவிடாமல் தடுக்க முற்பட்டனர்.

இதனையடுத்துத் தோட்டத்தில் ஒரே அடிதடி. கிராமவாசிகள் லயங்களை அடித்து நொருக்கினர். அதற்குள் இரண்டு சங்கத்தினரும் ஒன்றுபட்டு அவர்களுக்குப் பதிலடி கொடுத்தனர்.

கறுப்பையாத் தலைவர் உடனடியாக தோட்ட மக்கள் அனைவரையும் அழைத்து மீண்டும் ஒரு முறை போராட்டங்களுக்குக் கான காரணங்களை விளக்கினார். நம் உழைப்பையும், அரசாங்கச் சொத்தையும் கொள்ளையடிக்கும் கூட்டத்திற்கெதிராக ஒன்றுகூடிப் போராடும்படி கேட்டார்.

முத்தையா, முனியாண்டி இருவரையும் துரை அவசரமாக லொறியை அனுப்பி ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தார். அதே நேரம் — கடந்த மாதத்தில் ஒருநாள் ஒரு வன் தேயிலைக்கு முள்ளுக் குத்திக் கொண்டிருந்த நேரம் காலில் குத்திக் கொண்டான். துரையிடம் ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச்

வேண்டுகோள்

எங்கள் நாட்டில்
ஒவ்வோர் ஆண்டுமே
வலது குறைந்தோர்
ஆண்டாகப்
'பிரகடனம்'
செய்யப்பட வேண்டும்!
எனெனில்—
எங்கள் ஜனநாயகத்துக்கு
வலது கர்ல்
சற்று 'ஊனம்!'

'அன்பு நெஞ்சம்'

செல்ல லொறி கேட்டபோது அவர் மறுத்ததும் மக்களின் மனக் கண் முன் நிழலாடியது!

இப்போது இரண்டு சங்கங்கள் என்ற சொல்லையே மறந்த மக்கள், உழைக்கும் சகோதரர்களாகி விட்டனர். சில சுயநலவாதிகளால் பல பொதுமக்கள் பாதிப்படையும் நிலையை உணர்ந்தனர். அந்த உணர்வே, துரையையும், கணக்குப்பிள்ளையையும் தோட்டத்தை விட்டு மாற்ற வேண்டும் என்ற அவர்களின் முதலாவது கோரிக்கை வெற்றி பெறப் போவதைப் பறைசாற்றியது.

நேரம் பகல் ஒரு மணி. மீண்டும் வேலைக்குப் போவதற்கான சங்கு ஒலித்தது. ஆனால் யார்தான் வேலைக்குப் போகிறார்கள் என்பதைப்பார்க்கத் தோட்ட மக்களனைவரும் லயங்களின் வாசலில் குழுமி நிற்க கறுப்புத் தலைவர் புன்முறுவலுடன் அவர்களைப் பார்த்துர் சொன்னார்.

'நானைக்குக் காலையில் முழங்கப் போறது பெரட்டுச் சங்கல்ல எமது போராட்டத்தின் வெற்றிச் சங்கு!

மீண்டும்
தலைப்புச் செய்திகள்
வாசிக்கப் படுகின்றன!

சூரிய நெற்றிக்
கூந்தலான,
மேகக் காற்றில்—
பசிய தேயிலைத்
துளிர்கள் நனையும்
ஈரப் போர்வையில்—

கும்பிடு போட்டே
தேயிலைப் புதராய்
கூனிப்போன
வாலிப முதுமைகள்!

தேசவரம்பு
அறியா மக்கள்
தேசநரம்புக்
கூடுகள் ஆனார்!

இந்த நாட்டின்
வெய்யில் காகித
மேடையில் எழுதிய
கறுப்பு எழுத்துச்
சரித்திரம் இவர்கள்

ஏகாதிபத்தியச்
சுரண்டல் எப்படி?
என்றால்—இந்த
எலும்புக் கூடுகள்
இன்றைய சாட்சிகள்!

வறுமைத் தீயால்
நானைய பசிக்கு
நெற்றே துடித்த
வயிறுகள் காய.....
லயத்துக் கல்லறை
விடுதியில் முடங்கி
சமாதி கொள்ளும்
இவர்கள்
சரித்திரம்
நீண்டது!

இலங்கை மாதாவின்
சித்திரக் கோல
பாத்திரிகைக்காக—
இன்றும்—

பனித்துளி பொடிபட்ட,
சாக்குப் போர்வையில்
தேயிலைக் கொழுந்து
கொய்து கொண்டே
அட்டைகளுக்கு
ரத்தம் கொடுக்குறார்!

நல்ல ஆடைகள்
கூட இன்றிச்
சாக்குக் கந்தலாய்ப்
போன இவர்கள்—

காற்றுக் கரங்கள்
கோதும் தேயிலைக்
கூந்தலிடையே
வாழ்வு இன்றும்
பிச்சைப் பாத்திர
மாகக் கிடக்குது!

கல்விக்கு இவர்கள்
கசப்பாக வில்லை
கல்விதான் இவர்க்குக்
கசப்பாய்ப் போனது
காலங்கள் தோறும்
பற்பல தலைவரைக்
கண்ட போதிலும்—

இவர்கள் வாழ்வுதான்
கொக்கோ தோட்ட
இருளாய்க் கிடக்குது!

உழைக்கும் இவர்கள்
இமையோரங்கள்
கண்ணீர்ப் பாத்தியாய்
உப்புக்கரிக்க
சுரண்டல்காரர்
இவர்தம் உழைப்பை,
இரத்த நாளக்
குருதிக் குழாயை
உறுஞ்சிக் குடித்தே
ஏப்பம் விடுகிறார்!—

மீண்டும்
தலைப்புச் செய்திகள்
வாசிக்கப் படுகின்றன!

மல்லிகையின்
மலையக மலர்
சிறப்படைய வாழ்த்துகளும்

கிருஷ்ண ஸ்ரோர்ஸ்

161, 163, கொழும்பு வீதி,
கண்டி.

2130

With best compliments from

SRI RAM PRODUCTS

Manufacturers of

*ABSORBENT COTTON WOOL BANDAGE AND
GAUZE CLOTH AND
ALLIED SURGICAL DRESSINGS*

SRI RAM GELKEM INDUSTRIES P.Ltd.

MANUFACTURERS OF INDUSTRIAL GLUE

GITANJALI MILLS LIMITED

SANKARANAINAR KOIL

*Manufacturers and Suppliers of
Yarn in Various Counts*

**Sri Ram Nagar,
Rajapalayam,
626 117, INDIA**

Mallikai

REGISTERED AS A NEWSPAPER IN SRI LANKA

MAY - JUNE - 1981

WALL PANELLING
CHIPBOARD &
TIMBER

WITH BEST COMPLIMENTS OF

PL. SV. SEVUGANCHETTIAR

Phone: 24629

140, ARMOUR STREET,
COLOMBO-12